

VƯỢT LÒNG MÔN

Nguyễn Phước Thảo

Chương một.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giám đốc Doanh nghiệp Tư Nhân Quyết Tiến quyết định tuyển thư ký riêng. Thông tin trên báo, thời gian nhận hồ sơ và phỏng vấn trực tiếp chỉ 30 ngày, mức lương khởi điểm 300 USD. Sau 20 ngày, đích thân giám đốc phỏng vấn trên ba mươi người và chỉ có năm người dự tuyển, được Giám đốc Dương cho lời hứa: “Ngày đầu tiên tháng sau, cô có thể là người trúng tuyển.” Phan Dương người Quận 5, tốt nghiệp Cơ Khí May khoá đầu tiên của Trường Đại Học Bách Khoa Thành Phố Hồ Chí Minh, có sáu năm công tác tại Công Ty May Sài Gòn, chức vụ giám đốc công ty chi nhánh đặt tại Gò Vấp. Năm 1996 nghỉ việc, thành lập xưởng may riêng, tiếng là may gia công nhưng chuyên sản xuất hàng “Nhái”. Khi cơ chế thị trường ngày một chặt, thấy cơ quan thuế và quản lý thị trường đánh hơi. Dương đóng cửa xưởng. Hai năm sau Doanh Nghiệp Tư Nhân Quyết Tiến ra đời, giấy phép kinh doanh đăng ký hần hoi, May Gia Công và Sản Xuất Hàng Tơ Lụa Việt Nam - Vốn cố định, vốn quay 8 tỷ. Hiện đang có ba phân xưởng và sử dụng trên 1.000 lao động tại Quận 12.

Giám đốc Dương 48 tuổi, người tầm thước, cao 1.68m, khá điển trai, mặt xương, mắt sâu, da trắng. Bộ râu quai nón lúc nào cũng được cắt tỉa cẩn thận. Đó là niềm tự hào của giám đốc Dương, bằng chứng về một người sống có đầy nam tính.

10h30 Giám Đốc Dương có hẹn phỏng vấn một cô tên: Phạm Kim Ngân 20 tuổi, người gửi hồ sơ dự tuyển qua “Mạng”. Đúng 10h30, Phạm Kim Ngân đã có mặt tại phòng giám đốc.

Tuy đã gặp qua nhiều người đẹp nhưng vừa nhìn thoáng Kim Ngân, Ông Dương bị choáng. Trong trang phục đơn giản, quần tây áo sơ mi trắng thoát trông Kim Ngân như một cô sinh viên nhỏ. Đôi mắt to đen nằm dưới một vòng mày không gọt tỉa, trông cô gái vừa thơ ngây, vừa hoang dã. Dóc người cân đối, dáng đi uyển chuyển, thấp thoáng sau làn vải là một tấm thân nảy nở rắn chắc đầy nữ tính.

Dương chỉ chiếc ghế trước mặt mình.

- Mời cô Ngân ngồi. Cô có đem hồ sơ dự tuyển theo không?

- Thưa! Hồ sơ của em đây .

Hai bộ hồ sơ, một bộ chính và một bộ pho to có công chứng. Bằng cấp gồm: một bằng Anh ngữ Toefl đạt điểm tối đa 700 do trường Anh Ngữ Quốc Tế Âu - Việt Evs cấp, một bằng kỹ thuật viên vi tính, một chứng chỉ thư ký kế toán của trường Đại Học Kinh Tế. Dương điểm qua các văn bằng rồi nhìn Kim Ngân.

- Xét trình độ chuyên môn, hồ sơ của cô hơi bị yếu.

- Thưa! Hiện em đang học năm thứ hai lớp đêm trường Đại Học Kinh Tế chuyên ngành tài chính kế toán. Sau một năm nữa em có sẽ bằng cử nhân.

Dương nhìn xoáy vào mắt cô gái dự tuyển.

- Cô hiểu và biết thế nào về cái nghề làm thư ký riêng?

Kim Ngân lúng túng một thoáng rồi cười khẻ.

- Thưa ! Em chưa từng làm thư ký riêng nên hiểu và biết của em rất hạn chế. Ông là người tuyển dụng, em nghĩ em sẽ được hiểu biết nhiều hơn nếu được nghe ông hướng dẫn.

Khôn khéo! Một đức tính rất cần cho nghề thư ký, nhất là thư ký riêng.

- Nếu cô là thư ký riêng của tôi, thì cô phải là một nửa của tôi. Cô sẽ thay tôi quản lý mọi hồ sơ, tiếp nhận mọi thông tin và sắp xếp chương trình làm việc cho tôi đạt hiệu quả cao nhất. Cô được quyền đề xuất mọi chuyện liên quan tới tôi, tới công việc của tôi và tôi là người quyết định cuối cùng. Vì là một nửa của tôi trong công việc nên cô phải gắn liền với tôi như hình với bóng.

Kim Ngân nhìn Dương thắc mắc.

- Thế giờ giấc làm việc thế nào thưa ông?

- Bình thường! Cô sẽ làm việc ngày tám tiếng như mọi người nếu như công việc chỉ giải quyết trong khuôn khổ văn phòng. Tuy nhiên sẽ có một số công việc cần yếu tố thù tạc, giao tiếp phải giải quyết ngoài phạm vi văn phòng thì cô cũng phải đi với tôi. Đối tác của tôi là những doanh nhân, những tỷ phú, họ là những người biết thưởng thức cái đẹp. Khi cần, tôi đưa cô theo và cô như một bông hoa đẹp biết làm vừa lòng những người biết thưởng thức cái đẹp. Cô là thư ký riêng của tôi, cô đi bên tôi, cô phải biết biểu hiện mình là một loài hoa quý, cao sang và trang nhã. Biết làm vừa lòng họ và biết cách làm cho họ phải tôn trọng cô. Rẻ tiền quá họ khinh cô và khinh cả tôi. Cô phải tạo cho họ cảm giác cô là một cô gái dễ gần nhưng không dễ chinh phục, là cô gái có thể sờ được nhưng không thể chiếm hữu. Đó là một nghệ thuật không phải ai cũng làm được.

Kim Ngân cúi đầu làm thinh. Giám đốc Dương nói tiếp.

- Tôi sẽ không dành riêng cô cho tôi và không đòi hỏi bất cứ điều gì ngoài công việc. Bởi nhu cầu của tôi tuyển thư ký để giúp việc chứ không phải vì nhu cầu sinh lý. Cần một người đẹp cho cái nhu cầu ấy, với tôi điều đó không lớn. Tôi làm việc và sẽ tạo mọi điều kiện tôn vinh cô

thư ký riêng của mình vì đó là cách tôi tự tôn vinh tôi.

Im lặng. Kim Ngân ngồi cúi mặt nghe ông Dương nói và không ai biết trong đầu Ngân đang nghĩ gì. Ông Dương lấy gói thuốc đốt một điếu.

- Cô Ngân có người yêu chưa?

- Ông cần biết cả điều đó sao?

- Cần chứ! Vì người ta ví thư ký riêng là đồng nghĩa với người tình. Nếu cô đã có người yêu thì cô rất khó làm việc. Điều đó chẳng những gây phiền hà cho cô mà còn cho cả chính tôi. Thông thường những người làm nghề thư ký riêng phải là người tự do không bị ràng buộc trong những mối quan hệ tình cảm. Thích hợp và lý tưởng nhất là phụ nữ ít nhất trong đời cũng đã một lần yêu và có quan hệ giới tính. Họ có khả năng hiểu về đàn ông rất tốt và ứng xử rất khéo trong giao tiếp. Những cô gái chưa từng trải nghiệm thường dễ xúc động và có những phản ứng bất thường. Người không cao tay thường không dám tuyển những cô gái quá trẻ làm thư ký. Riêng tôi, tôi thừa kinh nghiệm để đào tạo một thư ký riêng cho mình và bất chấp họ trẻ người non dạ. Riêng cô, cô nghĩ sao về cái nghề mà cô đang dự tuyển?

- Thưa ông! Em cũng không biết mình có khả năng hay không? Nghe ông nói em thấy sợ sợ.

Dương cười vô tư.

- Tôi biết, tất cả những cô gái chưa hề làm qua nghề thư ký riêng đều có tâm lý giống như cô. Họ sợ bị lợi dụng thân xác, lợi dụng tình dục. Và nếu mọi thằng tuyển thư ký riêng chỉ nhằm vào mục đích đó thì thế gian này sẽ không còn người hành nghề thư ký. Cô tin tôi đi, khi tìm được cho mình một thư ký riêng ưng bụng, người ta cứng như trứng mỏng. Trong giới thương nhân, họ coi đó là vận hên. Thế cô có muốn tôi kiểm tra trình độ anh ngữ của cô không?

Ngân nhìn ông Dương rồi đáp ngập ngừng.

- Em đến dự tuyển thì.....thôi ông cứ phỏng vấn em như bao người khác. Mọi chuyện vẫn còn ở phía trước, em sẽ có nhiều thời gian suy nghĩ nếu em được tuyển dụng.

Bằng Toefl mà Evs cấp cho Kim Ngân không phải là bằng giả và số điểm 700 mà Kim Ngân đạt được hình chưa đánh giá hết trình độ Anh Ngữ của cô. Lê Dương kinh ngạc thốt lên.

- Nếu cần một lời công bố, tôi sẽ tuyên bố cô là người trúng tuyển. Tôi đoán không lầm, cô từng làm qua những ngành có giao dịch trực tiếp với người nước ngoài

Kim Ngân cười.

- Hiện em đang làm hướng dẫn viên du lịch.

- Lương cô đang làm là bao nhiêu?

- Một trăm năm mươi đô.

- Vì sao cô nộp hồ sơ dự tuyển vào đây?

- Thành phố này tìm được một việc làm với mức lương khởi điểm ba trăm đô không dễ. Em muốn tìm hiểu về một ngành nghề mới, nếu thích hợp và được tuyển em sẽ có điều kiện tạo cho mình một nguồn thu nhập cao.

Trả lời thông minh! Dương gật đầu tán thưởng. Cô ta quả đáng giá.

- Với cô thư ký trước, tôi dám trả lương một tháng một ngàn.

- Nguyên nhân vì sao ông phải tuyển thêm người mới.

Dương nhún vai.

- Cô ấy đã tìm được cho mình một người chồng xứng đáng, xứng đáng hơn một ngàn lương tháng mà tôi trả. Chồng cô ta, một doanh nhân lớn người Hàn, từng là một đối tác của tôi.

- Thế hiện ông doanh nhân người Hàn đó còn là đối tác của ông không?

- Đương nhiên! Tôi là ân nhân của ông ta mà! Tôi đã cho ông ta một cô thư ký giỏi, một người vợ tuyệt vời, ông ta phải mang ơn tôi suốt đời.

Trước một câu nói dí dỏm, cả hai cùng cười. Kim Ngân đứng lên.

- Xin lỗi vì đã làm phiền ông?

Ông Dương tiến Kim Ngân bằng một câu nói.

- Tôi cho cô thời gian hai tuần để suy nghĩ. Được! Cô cứ điện thoại cho tôi. Sau hai tuần tôi mới quyết định chọn người khác. Nếu cô quả đúng là người mà tôi đang cần, lương một ngàn với tôi không phải là chuyện lớn.

- Cảm ơn vì đã được ông quan tâm! Chào ông.

- Chào!

Dương ngồi vào ghế và tự mỉm cười. Trông con bé hấp dẫn, hấp dẫn từ ngoại hình lẫn tính cách. Có con bé này, Dương tin chắc mình sẽ phát. Hiện tại, Dương đang thấy lòng mình rất hứng khởi. Một doanh nghiệp khi có hứng khởi thường trúng những quả đậm ngoài cả ước muốn.

Ngày xưa, bến Bạch Đằng là nơi hóng mát lý tưởng cho những đôi trai gái, nhất là những cô cậu trạc tuổi đôi mươi. Nơi ấy vừa thoáng mát, vừa yên tĩnh, vừa đẹp, vừa khỏi phải tốn tiền. Nhu cầu trao đổi, trò chuyện để ngày càng hiểu nhau hơn là một nhu cầu bức thiết cho những người đang tuổi yêu. Nhất là thành phần vào yêu với túi tiền lép xẹp thì cảnh hữu tình lãng mạn luôn là yếu tố hàng đầu. Phong cảnh lãng mạn làm con người nhìn nhau ít thô hơn và sự cảm thông sẽ cao hơn. Một bịch đậu phộng, một chai nước suối, tay trong tay, vai kề vai,

hóng gió mát thổi lồng từ lòng sông, người ta có thể hứa với nhau lời hứa thiêng liêng: yêu suốt đời. Nhân chứng là thiên nhiên, là trăng thanh gió mát.

Giờ, điều ấy đã là dĩ vãng. Một dĩ vãng buồn, ngậm ngùi, tiếc nuối. Một phong cảnh đẹp, nên thơ của bến Bạch Đằng xưa biến mất. Một bến Bạch Đằng nay sôi động, ồn ào, náo nhiệt đủ các loại xe, đủ các hạng người và có đủ các loại rác.

Một chút gì đó còn sót lại của một Sài Gòn thơ mộng. Sài Gòn của thi nhân, nếu có chắc chỉ ở đây: Quảng Trường 30 – 4. Tuy diện tích không còn lớn lắm nhưng đó là một cửa hiếm cho người dân thành phố, ít ra thành phố cũng còn nơi để họ nhìn thấy và biết trên đầu mình còn có bầu trời, biết hít thở tận hưởng những làn gió mát thiên nhiên có từ cây xanh. Tuy có ồn ào nhưng buổi chiều, được ngồi đây nhìn ngắm bầu trời, được nghe tiếng chuông thanh thót cất lên từ Nhà Thờ Đức Bà, người ta chợt nghe lòng mình chùng xuống, thanh thản. Khi cảm nhận được mình vẫn còn là người chứ không phải là máy, con người cảm thấy thật dễ chịu. Đó là một cách để con người thăng bằng, nạp thêm năng lượng, tiếp tục lao vào vòng cuốn lốc của cuộc sống.

Hiện tại, trên một băng đá, có một đôi nam nữ đang ngồi. Nam dựa ngửa trên băng đá, hai chân gác lên yên chiếc Dream II, mặt ngược nhìn trời dỗi mắt theo những đám mây. Nữ nằm dọc theo băng đá, gác đầu lên đùi người nam cũng hướng mắt lên trời.

- Anh nghĩ sao nếu em không làm cho ngành du lịch nữa?

- Lý do?

- Hiện có một chỗ chấp nhận trả lương cho em gấp đôi

- Ngành?

-.....

- Như em! Tại thành phố này có người dám trả cho em mức lương 300 đô thì anh dám chắc cái mà họ nhắm là ngoại hình của em.

- Hứ! Anh nói vậy là coi thường em, hơn ai hết anh yêu em đâu phải vì ngoại hình.

- Anh thì khác, anh yêu em vì em là một cô gái có tính cách, và cũng không loại trừ anh cũng yêu cái ngoại hình của em. Khi phân tích, con người phải thật khách quan. Như em: Trình độ! Không văn bằng đại học. Tài năng! Chỉ là Toefl, cái đó thành phố này hàng khối. Ngoại hình! Em là người được Thượng Đế sủng ái, và đó cũng là nguyên nhân chính em được tuyển chọn. Ngành nghề khi nói ra mà phải ngậm ngừng, chắc chắn đó là một nghề phức tạp.

Cô gái cười.

- Thế anh thử đoán xem, ngành nghề gì?

- Cần một người đẹp và thông thạo môn ngoại ngữ giao dịch dành cho mọi sắc dân chỉ có hai ngành có thể trả lương cao. Một là phiên dịch viên, hai là thư ký riêng. Trước anh, em ngập

ngừng không thốt thành lời, nghề: Thư ký riêng.

-.....

- Im lặng! Điều đó có nghĩa là anh đoán đúng.

-.....

- Anh nghĩ sao nếu em làm nghề thư ký riêng?

- Anh trả lời ngay mà không cần phải chờ có trăng và sao. Không và không. Không có thằng con trai nào muốn người yêu của mình đi làm thư ký riêng cho người khác. Ba trăm đô để trả cho một cô gái đẹp, ngày làm việc, đêm làm tình, đó không phải là số tiền lớn. Thương nhân là những thằng chuyên tính toán, thằng càng giàu tính càng thâm. Ba trăm đô, số tiền đó không đủ để cho hắn chơi gái một tháng. Tuyển một thư ký riêng xinh đẹp, đó là cách chơi của những đại gia.

- Anh nghĩ như vậy là xúc phạm em. Em không phải là loại người như vậy.

- Anh không hề xúc phạm em, bởi người yêu anh không làm nghề đó.

- Nếu em quyết định đi làm thì sao?

-.....

Cô gái cười lắc lắc tay người yêu.

- Sao anh không trả lời?

- Khi nói với em điều đó, anh đã có sẵn cho em câu trả lời.

- Tại sao anh không cho em làm thử? Em nghĩ, em sẽ biết tự giữ mình.

- Có một số ngành nghề có thể thử, một số nghề thì không. Không ngủ với cái thằng tuyển thư ký riêng thì sẽ không có nghề thư ký riêng, đó là luật. Đã biết trước qui luật như vậy thì còn thử làm gì?

- Thành phố này có khối người làm nghề thư ký riêng, không lẽ ai cũng như vậy? Anh là dân Đồng Tháp, lẽ nào anh không biết câu: “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

Chàng trai cười lớn.

- Bùn hôi nhưng tiền không hôi, những đồng đô mới cứng, thơm lừng. Bùn không có ma lực, tiền thì đầy ma lực. “Gần tiền thì sẽ cao sang vì tiền”. Con người có mấy ai thoát ra khỏi vòng cuốn đầy ma lực đó.

Cô gái cười nhẹ.

- Em sẽ chứng minh cho anh thấy, em không mê tiền.

- Khởi cần phải chứng minh! Em cứ làm công việc cũ, điều đó hơn vạn lời minh chứng. Nếu em quyết lấy thân mình thử lửa thì em cũng khởi phải chứng minh. Anh tự biết mình phải làm gì.

Cô gái nhồm dậy nhìn thẳng vào mắt chàng trai.

- Anh làm gì?

- Nép lại nhường đường.

Cô gái phì cười.

- Sao anh không cản đường em lại?

Chàng trai bật ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt cô gái, miệng thì cười nhưng ánh mắt không cười.

- Anh sẵn sàng giữ trong vòng tay mình cô gái mà anh yêu, nhưng cô thư ký riêng thì không.

- Em có đi đâu! Làm gì đi nữa thì trong lòng em, lúc nào cũng nghĩ đến anh, cũng là người của anh thôi.

Chàng trai cười, nụ cười hàm ý mỉa mai.

- Cảm ơn! Đó là suy nghĩ của em. Anh thì khác. Nếu em cương quyết đi làm thư ký riêng cho người, thì trong lòng anh đã không còn có em. Anh nghĩ em nên suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định. Tiền! Một lúc nào đó rồi mình cũng sẽ có. Nhưng có những thứ khi đã mất đi, thì sau này dẫu có nhiều tiền em vẫn không mua được.

- Sống, có một cơ hội tăng thêm nguồn thu nhập mà mình không biết nắm bắt, sau này cũng làm mình ân hận.

Chàng trai nhìn cô gái ánh mắt buồn, thật buồn.

- Ước gì ngày xưa anh không ham cái Toefl. Nếu không quen em, anh sẽ không có ngày này.

Cả hai ngồi đó im lặng, ưu tư. Tiền! Một ma lực cuốn hút con người lao vào nó. Tiền! Con người “Thăng hoa” vì nó và “Thăng trầm” cũng vì nó.

Phòng giám đốc Dương gồm hai bàn làm việc. Bàn làm việc của cô thư ký riêng được đặt ngay cửa ra vào. Bàn giám đốc đặt sâu vào phía trong, khoảng giữa hai bàn là một bộ Salong gỗ thật đẹp. Từ bàn giám đốc, Dương có thể quan sát khắp phòng và có thể ngắm nhìn cô thư ký xinh đẹp của mình thoả thích.

Giám đốc Dương bước vào phòng, tay ôm một hộp vuông to. Kim Ngân đứng lên chào.

- Chào sếp!

Dương đặt cái hộp lên bàn cô thư ký riêng của mình.

- Đây là trang phục của em.

Trong hộp là một lô hàng tơ lụa đủ màu, loại may áo dài, bên trên là một bộ nữ trang vàng gắn đá Saphia đen gồm: Bông tay, dây chuyền, vòng tay và nhẫn. Giá niêm yết còn trên

góc: 820 USD.

Kim Ngân sững sờ.

- Thưa ông! Em không dám nhận.

Dương cười thật rộng.

- Anh đâu có tặng em! Đây là trang phục và trang sức mà em phải mặc khi làm việc cho anh. Em càng rực rỡ, càng cao sang thì uy thế anh càng lớn. Nghệ thuật kinh doanh là như vậy. Thích! Em cứ đeo nó, không thích thì lột ra để đó sáng hôm sau vào đeo lại. Em phải đeo nó trong giờ làm việc đó là qui định.

Dương bước đi với nụ cười trên môi. Kim Ngân ngồi chết sững.

Không có nghề nào làm con người lên đời nhanh bằng nghề thư ký riêng. Chỉ sau mấy ngày làm việc, Kim Ngân lột xác. Từ một cô hướng dẫn viên du lịch bình thường, Kim Ngân thành một quý cô cao sang quyền quý. Quyền quý từ quần áo, trang sức và cả phương tiện đi lại. Thay chiếc Wave 13 triệu là chiếc Spacy 60 triệu, xe của giám đốc Dương buột cô thư ký sử dụng. Đó cũng là qui định.

Kim Ngân bước ra khỏi nhà trong bộ trang phục thật sang trọng, cô lên xe chạy hoà vào dòng người. Như phục sẵn từ bao giờ, khi Ngân vừa ra khỏi nhà thì phía sau có một chàng trai chạy Dearm II bám theo.

Mấy lần đầu Kim Ngân biết nhưng vờ không thấy. Hôm nay cô đi nhà hàng tiếp khách với sếp Dương, thấy chàng trai bám theo phía sau. Kim Ngân thấy khó xử.

Cô dừng xe bên lề đường chờ.

Nhìn gần, cô mới thấy dễ sợ. Chỉ một thời gian ngắn mà chàng trai tiều tụy khủng khiếp. Mặt trơ xương, mắt lõm sâu, hốc hác.

- Anh đi đâu đó?

Thấy người yêu chờ, mắt chàng trai sáng lên mừng rỡ. Anh chàng giả bộ.

- Em đi đâu mà đứng đây?

- Em chờ anh.

-.....

- Em biết! Thời gian gần đây anh thường chạy theo sau em. Như những gì anh nói, anh còn muốn gì nơi em nữa? Em thấy mình suy nghĩ rất kỹ trước khi đi làm cái nghề mới này. Em lớn rồi, em thấy em phải biết thương và lo cho bản thân em, cuộc đời của em.

Chàng trai cúi mặt.

- Tình cảm có những điều thật khó nói. Anh rất muốn.....nhưng anh vẫn yêu em. Anh

không muốn em vì tiền mà bất chấp tất cả. Anh yêu em Ngân ơi!

Ngân nhìn anh chàng, người yêu của cô. Trông anh vừa thảm hại và vừa đáng thương làm sao! Nhìn anh, Ngân có cảm giác anh nhỏ nhoi ích kỷ và bần tiện.

- Nếu anh thật sự thương em! Em chỉ mong một điều: Anh hãy cho em sự tự do. Với anh! Em không tiếc bất cứ điều gì kể cả cuộc đời con gái của em. Em đã sống trọn với tình yêu. Em không hối hận vì điều đó. Nếu thật lòng yêu em, em xin anh!

Chàng trai rũ xuống như tàu lá khô, oằn oại dưới nắng trưa khắc nghiệt.

- Em!.....Em cố bảo trọng. Tiền không phải là tất cả đâu em. Một ngày nào đó, em sẽ ân hận.

Kim Ngân nhìn chàng trai bằng ánh mắt thương hại.

- Khi nào anh có nhiều tiền! Anh nói em tin.

Anh chàng đứng đó, đứng như trời trồng nhìn sững theo cô gái vừa đi, vừa thoát ra khỏi vòng tình cảm của anh, của riêng anh.

Đường phố Sài Gòn người xe tấp nập ngày cũng như đêm. Đó là vòng quay của cuộc sống. Của những người có cuộc sống bình thường, thật bình thường. Nhưng trên phố có một chàng trai sống không bình thường. Hắn lang thang trên phố, người sặc mùi rượu. Hắn đang nhìn cuộc sống bằng cặp mắt một người say. Người không hiểu nói hắn điên và có lẽ hắn cũng muốn mình điên.

Hắn đi trên phố, chỉ có xe tránh hắn chứ hắn không tránh xe. Với hắn, cuộc sống có tồn tại hiện hữu hay không, cũng không thành vấn đề. Hắn chỉ biết có hắn, có bịch rượu mà hắn đang cầm trên tay. Hắn điên, điên vì tình và vì cả tiền. Nhấn đeo tay, giầy chuyên, và cả chiếc xe Deram II, có ai hỏi, hắn cũng không biết những vật sở hữu đó của hắn biến đi bằng cách nào. Có lẽ, hắn điên, điên thật sự.

Có một người đàn ông đứng tuổi, gương mặt cứng cõi. Ông ta nhìn thấy hắn, mắt chảy hai hàng lệ. Hắn, đứa con mà ông thương yêu nhất, là niềm tự hào của dòng họ, là người thừa kế nghiệp truyền đời.

Trên phố người đàn ông chặn hắn.

- Con có nhận ra cha không?

Hắn nhìn người đàn ông một lúc lâu.

- Sao cha lại ở đây?

Người đàn ông giang hai tay ôm hắn,

-Về với cha đi con!

Ngập ngừng, hấn gục đầu trên vai người đàn ông trung niên.

- Cha ơi! Con khổ lắm.

Hai hàng nước mắt hấn chảy dài. Không chỉ hấn, người đàn ông cũng khóc.

Tại thị xã Cao Lãnh, Lý Gia là một trong những đại gia tên tuổi trong nghề đồ gỗ trang trí nội thất. Đặc biệt Lý Gia không lấy bất cứ hàng của ai mà chỉ bán hàng từ xưởng của họ. Muốn tìm một mua một món đồ gỗ ưng ý, bước vào cửa hàng của Lý Gia, bạn sẽ có được món hàng mà bạn ưng ý. Tuy có đắt hơn những cửa hàng khác nhưng đồ gỗ Lý Gia nổi tiếng tinh xảo. Tại Đồng Tháp có một món đồ gỗ Lý Gia trang trí trong nhà, bạn đã là người sành điệu.

Cửa hàng đồ gỗ trang trí cao cấp Lý Gia là một gian hàng lớn bề ngang hai mươi mét, bài biện rất nhiều món hàng giá trị. Phía sau, là một khoảng sân rộng. Qua cái sân rộng là một xưởng gỗ rộng có trên ba mươi thợ gỗ đang làm. Đầu xưởng có một gian phòng đặt một bộ bàn, hiện có hai người đang ngồi uống trà.

Ông lão đầu bạc trắng hỏi người đàn ông trung niên.

- Thăng Nhân sao rồi?

- Mấy hôm nay nằm lì trong phòng. Hỏi gì cũng không nói.

Ông cụ hớp một chung trà.

- Kệ nó! Con đừng hỏi, đừng thắc mắc bất cứ chuyện gì. Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua. Cha nghĩ từ từ nó sẽ bình phục, gia đình luôn là chỗ dựa ấm áp.

- Nhân là một đứa cứng cỏi, con không nghĩ nó lại suy sụp như thế.

Ông lão cười đôn hậu.

- Cứng cỏi! Đó chỉ là cái vỏ thôi. Một thằng bé hơn hai mươi tuổi đầu thì biết gì mà cứng cỏi. Qua cái chuyện này, cha nghĩ nó sẽ là thằng cứng cỏi thật sự.

- Vì tình mà điên đảo! Con thật sự không hài lòng.

- Tự cổ chí kim, thế nhân mấy ai thoát được chữ tình. Trải qua một lần xúc động mạnh, cha nghĩ rồi đây nó sẽ lớn hơn, trưởng thành hơn.

- Tương phật Chùa Vạn An, cha định khi nào làm?

- Vài ngày cho nó nguôi ngoai, nó sẽ làm. Công việc sẽ giúp nó nhanh chóng quên đi tất cả.

Không ai hiểu đứa cháu bằng ông và ông cũng là người hướng cho đứa cháu đam mê

ngành điêu khắc gỗ - ngành cha truyền con nối của dòng họ Lý. Sau gần một tuần nằm liệt, Lý Nhân bật dậy và làm như điên.

Ngày cũng như đêm, tiếng đục gỗ cộc cộc luôn vang ra từ căn phòng biệt lập trong xưởng gỗ. Đói ăn, khát uống, hẩn đấm mình trong công việc. Bức tượng Phật Quan Âm hiện dần khi hẩn lột bỏ xong cái lớp gỗ xù xì.

Đêm. Nhân thấy mình đứng đó lặng ngấm đức Phật. Người đứng đó, trên cao lặng lẽ nhìn hẩn - khuôn mặt người thanh thản phảng phất nỗi buồn. Đời là cơn lốc cuốn, là lẫn quẩn trong đục vọng thấp hèn, là tiền tài danh vọng, là nỗi khổ khốn cùng. Tất cả cũng sẽ là tro bụi. Người buồn cho chúng sinh hay buồn cho chính mình.

Phổ độ và Cứu rỗi!.....Người cũng đang tự nhìn lại mình.

Hẩn chợt nhận ra, hẩn cũng là một con rối trong vòng quay cuốn lốc. Rồi hẩn đổ gục xuống ôm lấy chân người, hẩn bật khóc: “Ngân ơi! Rồi em sẽ hối hận,”

Hẩn bỗng chợt bật dậy nhìn sừng sờ đức Phật rồi thảng thốt: “Ngân ơi!”.

Kim Ngân, trong trang phục bình thường, ngồi trên Wave, mắt mang kính đen tần ngần một lúc lâu trước một con hẻm trên đường Phan Đăng Lưu. Ngân không lạ gì con hẻm này, nơi có nhiều sinh viên ở trọ, nơi Ngân vẫn thường đến nhưng hôm nay Ngân lại thấy ngại ngần. Gần bốn tháng rồi còn gì, thời gian nhanh thật. Cuối cùng Ngân chạy vào và dừng xe trước một ngôi nhà. Ngôi nhà có nhiều phòng nhỏ nằm sát nhau, Ngân gõ cửa một căn phòng không có khoá ngoài. Một khuôn mặt nam lạ thò đầu qua cánh cửa, anh ta nhìn Ngân chăm chăm.

- Cô tìm ai?

Ngân biết căn phòng chỉ có một người ở và cũng nơi đây Ngân từng sống với người ấy như vợ chồng. Thấy người lạ Ngân không khỏi bất ngờ.

- Anh Nhân có ở nhà không anh?

Chàng trai lạ lắc đầu.

- Phòng này không có ai tên Nhân.

- Anhanh ở đây lâu chưa?

- Ba tháng.

Ngân quay đi mà thấy lòng buồn man mác. Vậy là anh ấy quyết định cắt đứt với cô. Yêu nhau nồng thắm đến như vậy lẽ nào anh đang tay phải sạch. Làm việc gì, đi đâu lòng cô lúc nào cũng nghĩ về anh. Cô nghĩ rồi từ từ anh cũng sẽ hiểu. Cô là người trong sạch.

Chị chủ nhà đi chợ về, gặp Ngân chị nhìn xăm xoi đầy ác cảm.

- Ngân hà? Lâu quá không thấy em. Giờ làm bà gì rồi?

Ngân nhìn chị chủ nhà.

- Anh Nhân dọn đi rồi hả chị?

Chị chủ nhà nhìn Ngân rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế trước nhà, tay cầm cái nón quạt quạt lên cái mặt đỏ bừng đầy mồ hôi.

- Mấy người biết sao còn hỏi! Cậu Nhân hiền thế.....người hiền sao khổ thế!

Ngân điếng trong lòng.

- Anh Nhân... Anh Nhân.....thế nào hả chị?

Chị chủ nhà nhìn Ngân bằng nửa con mắt.

- Cô ác thật! Tui không biết chuyện của hai người như thế nào. Nhưng từ lúc cô không đến đây nữa thì khoảng hai tuần sau, cậu Nhân như phát điên uống rượu suốt ngày đêm. Rồi cậu ấy đi lang thang, xe cộ mất đâu không biết, hỏi gì cũng không hiểu. Hên là có gia đình điện thoại lên, tui báo tin, cha cậu ấy lên liền. Giờ không biết cậu ấy ra sao?

Ngân ngồi sững, nước mắt chảy dài.

- Chị có biết số điện thoại nhà anh Nhân không?

- Tui cũng đang tức đây! Hôm đó ông ta gom hết đồ đạc của cậu Nhân rồi thanh toán tiền bạc đi luôn. Tui cũng quên hỏi. Không lẽ cô mà cũng không biết?

Ngân lắc đầu buồn bã.

- Em chỉ biết anh ấy là người Đồng Tháp.

Ngân ngồi đó khóc sụt sướt. Cô không nghĩ chuyện lại như vậy. Cô biết anh là người giàu cảm xúc, nhưng tính anh rất cứng cỏi. Thật không ngờ!...

Qua sáu tháng thử việc, giám đốc Dương rất hài lòng về cô thư ký riêng của mình. Kim Ngân tỏ ra là một cô gái siêng năng và khôn khéo trong giao tiếp. Giám đốc Dương quyết định tăng lương cho Ngân, 500 đô một tháng, một mức lương làm xao lòng tất cả những người đẹp.

Trong ngành dệt may tại Việt Nam, Johnny Thái là một khách hàng lớn. Gã luôn có những hợp đồng đặt may gia công lớn, trị giá vài trăm ngàn đô. Hiện Johnny Thái đang nhữ giám đốc Dương bám theo gã vì một hợp đồng trị giá 500.000 USD

Johnny Thái là một gã có tài nhưng kèm theo đó là một cố tật: Khoái gái! Làm ăn với gã, lấy được hợp đồng của gã, giám đốc Dương từng cúng cho gã những cô gái “Một trăm đô”. Lần tiếp gã tại New World, gã tí mắt trước cô thư ký riêng của giám đốc Dương. Gã lân la đến chơi phòng giám đốc Dương, nhưng hợp đồng thì bỏ ngõ như một miếng mồi nhử. Chiều nay gã kì kèo mời riêng Kim Ngân dự buổi tiệc do gã chiêu đãi tại Khách Sạn Hà Kiều, một khách sạn đạt chuẩn năm sao.

Giám đốc Dương dặn dò cô thư ký của mình

- Thái là một đối tác lớn, làm ăn được. Hắn có một tật là mê gái đẹp và có lắm trò trong lĩnh vực này. Đi với hắn em phải cẩn thận. Nếu ký được với hắn hợp đồng mình cũng cần, nhưng không nhất thiết phải bắt chấp tất cả.

Tiếng là tiệc nhưng thật sự chỉ có hai người trong một căn phòng kính nhỏ. Tuy không ồn ào nhưng nhà hàng Hà Kiều cũng có khá nhiều thực khách và làm khách của Hà Kiều toàn là những quý ông, quý bà.

Trong trang phục cắt may hoàn hảo, Johnny Thái toát lên dáng vẻ một quý ông trang nhã lịch sự. Những món ăn được dọn lên, thức uống được bài trên một cái kệ nhỏ do bồi đẩy tới đủ loại cho thực khách tự chọn. Thái nhìn tay bồi, cả hai chạm mắt nhau trong cái nhìn đầy ẩn ý. Thái khui một chai rượu rót mời.

Kim Ngân từ chối.

- Em không uống được rượu.

Cẩn thận, Ngân với tay lấy một lon nước trái cây tự tay bật nắp. Johnny Thái nhìn thấy mắt hắn sáng lên, cười. Hắn tự nâng ly uống cạn.

- Hôm nay gặp tôi, cô Ngân có được sếp uỷ quyền?

- Hôm nay Ngân được mời dự tiệc nên không có sự uỷ quyền nào của sếp. Sắp tới nếu công ty chúng tôi ký được với ông hợp đồng, đó là niềm vinh hạnh cho công ty chúng tôi.

Johnny Thái nhìn chăm chăm vào Kim Ngân, vào cái cổ áo khoét sâu, trang phục của những dạ tiệc.

- Nếu cô gật đầu, tôi ký với sếp cô ngay. Hợp đồng trị giá 500.000 USD

Ngân nhìn Johnny Thái cười thật tươi.

- Ông nói như vậy là gài Ngân vào thế kẹt. Chuyện làm ăn là của hai người, Ngân chỉ là người giúp việc.

Johnny Thái gật gù.

- Đúng! Bước vô thương trường là phải biết tính toán. Chuyện làm ăn là chuyện giữa tôi và ông Dương. Nhưng khi tôi trao quyền cho cô quyết định điều đó đồng nghĩa “Tôi không để cô bị thiệt”. Chiết khấu một phần trăm sẽ là của cô trong hợp đồng này.

- Điều kiện của ông là gì?

- Cô!

-.....

Ngân bưng ly nước lên uống rồi để xuống.

- Hình như ông Thái hiểu hơi sai về tôi rồi đó.

Johnny Thái cau mày rồi từ từ dẫn ra thành nụ cười.

- I am sorry! I am sorry!

Khôn khéo Johnny Thái chuyển đề tài, chuyện về sở thích của giới trẻ hôm nay, chuyện của những sao nhạc. Bỗng dưng Ngân thấy người mình là lạ, bỗng bênh khó chịu. Lẽ nào???.....Ngân xin lỗi bước vào WC và điện thoại cho giám đốc Dương. Johnny Thái nhìn theo, gãi cười.

Tại công ty, hết giờ mà giám đốc Dương vẫn còn ở công ty, ông đi tới đi lui lòng thấp thỏm. Ông không mấy tin tưởng Johnny Thái. Nghe Ngân điện thoại ông bay xuống xe đi liền.

Đưa được cô thư ký ra khỏi Hà Kiều về tời công ty, ông thở phào nhẹ nhõm. Sau này ông sẽ không bao giờ cho Ngân đi tiếp khách một mình, quá nguy hiểm. Ngân ôm đầu nằm dài trên ghế salong, đờ đẫn.

- Em nhức đầu quá! Nhức kinh khủng.

Ông Dương lấy khăn lạnh đắp lên trán cho Ngân. Đụng vào cô, thân cô nóng bừng hừng hực như có lửa. Lần đầu tiên, ông Dương thấy Ngân rất gần với ông, cô ngoan ngoãn để ông miết tay lên đầu, lên hai bên thái dương. Khuôn mặt cô tuyệt đẹp, nóng hổi, thơm lừng, hai mắt nhắm nghiền, môi nở ra như mời gọi.....

Ông như quý xuống và chạm môi vào cô. Ngân oằn người như trốn chạy....rồi cô dang tay ghì chặt đầu ông. Khi miết môi dọc theo chiều dài trên tấm thân cô, ông Dương mới thấy hết cái vận hên của mình. Cô thư ký riêng của ông quả đúng là một cô gái hoàn hảo, hoàn hảo từ ngoài lẫn trong, lẫn cả trong tận cùng sâu thẳm của tấm thân đang trần lên nhấp nhô sục sùi như cơn sóng.

Thay vì cơn bão sẽ đổ xuống đâu đó trong một căn phòng tại Hà Kiều, nó dờn điểm đổ bộ xuống đây, ngay tại phòng làm việc của giám đốc Dương. Như cơn thú hoang dã, Kim Ngân lồng lên cuồng nhiệt trong tay giám đốc Dương. Họ, quần nhau từ trên ghế salong rồi lăn xuống tấm thảm phòng, thay phiên đè cỡi lên nhau, rít lên, phì phò trong hoan lạc.....

Tỉnh ra, Ngân thấy mình trần truồng nhóp nhép trên tấm thảm. Giám đốc Dương mê mết vùi đầu, ngủ. Rồi cô thấy mình co ro ngồi dưới làn nước ấm trong phòng tắm, khóc. Lặng lẽ cô mặc lại áo quần lảo đảo đi ra khỏi phòng.

Giám đốc Dương đang vui. Ông bước vào công ty với tâm trạng phơi phới, ông thấy mình như trẻ lại hàng chục tuổi. Vận ông đang hên! Quá hên. Tuy không còn trinh tiết, nhưng cô thư ký riêng của ông thật tuyệt vời. Tối qua, ông đã lên tới tận thiên đường. Điều mà trước đây ông chưa hề biết.

Như mọi khi, bước chân vào phòng Kim Ngân đứng nơi cửa chào ông. Lần này ông dừng lại nhìn cô, cô nhìn ông mắt trong veo không gợn. Làm như chuyện tối qua chưa từng xảy ra ở đây, ngay căn phòng này.

- Em bớt nhức đầu chưa?

Giọng Ngân lạnh lẽo.

- Cảm ơn vì ông đã quan tâm.

Ông Dương cười thầm. Chắc cô ta còn thẹn. Ông ngồi vào bàn làm việc, mấy cái hợp đồng, đơn hàng, bài trước mặt nhưng đầu ông trống rỗng. Ông chỉ thấy trước mắt mình tấm thân căng tràn sức sống của Kim Ngân, cô thư ký riêng của ông.

Như người say, ông Dương nhẹ bước tới ôm chầm lấy Ngân, ôm từ phía sau.

- Em đẹp quá Ngân ơi!

Ông Dương toan hôn lên mặt cô, Ngân đứng bật dậy dùng dằng.

- Ông làm ơn để cho tôi yên.

- Em sao vậy!Dù gì thì mình cũng.....

Ngân bỗng hét lên cô đập tung cái bàn, hất chồng hồ sơ trước mặt xuống sàn.

- Ông ông có muốn tôi làm việc cho ông không? Chuyện đó chỉ là một tai nạn! Một tai nạn ông biết không? Ông nghĩ tôi là hạng người gì?

Ngân bút sọt giấy đeo cổ quăng vào ông Dương.

- Ông..... ông tránh xa tôi ra.....

Cô ngồi gục xuống chiếc ghế ôm mặt khóc.

Ông Dương đứng đực người ra đó, sững sờ. Phụ nữ thật khó hiểu!

Chương hai

Mãi đến này hôm nay, Đức mới công nhận sự sáng suốt của mình khi chọn bóng đá làm sự nghiệp. Cách đây hai năm, Đức phân vân mãi giữa chuyện học và chuyện đá bóng. Lúc Đức đang chuẩn bị thi tuyển đại học thì cũng là lúc ban huấn luyện đội trẻ của Tỉnh gọi Đức đi tập huấn ở Hà Nam Trung Quốc, tỉnh kết nghĩa. Với thiện chí giúp đỡ cho nền bóng đá của tỉnh Đồng Tháp, họ đài thọ mọi chi phí. Sau mấy đêm suy tính, Đức khăn gói lên đường đi Trung Quốc.

Ngay từ thời học sinh, Đức đã nổi bật trong những giải đấu lớn của tỉnh dành cho học đường. Và ngay trong trường trung học phổ thông thị xã, Đức cũng là một học sinh có tiếng.

Đức từng đi thi học sinh giỏi toán cấp khu vực, nhưng chưa bao giờ Đức được công nhận là học sinh giỏi của trường vì một lẽ thường tình, Đức lúc nào cũng bị điểm khống chế vì không học đều các môn. Ngoài các môn toán lý hoá, những môn còn lại Đức bỏ phế, dành trọn thời gian cho trái bóng. Đáng lý Đức sẽ không được lên lớp, nhưng hàng năm Đức vẫn lên lớp đều đều. Là học sinh giỏi cấp khu vực nên trong chừng mực nào đó, Đức cũng có những ưu tiên. Bạn bè ai cũng khuyên ngăn khi biết Đức quyết định “lăn” theo trái bóng. Nhưng Đức đã kiên quyết. Ngoài lý do đam mê và đi theo tiếng gọi của con tim, không ai biết được Đức còn một lý do thầm kín khác. Nhà nghèo - có đậu đại học gia đình cũng không lo được cho Đức được suốt ngần ấy năm.

Vừa là học sinh giỏi, vừa là cầu thủ xuất sắc vốn là niềm tự hào của Đức. Giờ đây, điều đó không còn nữa và đó cũng là nguyên nhân khiến Đức sau này thường lẩn tránh bạn bè, nhất là những người bạn cùng thời đã đậu vào đại học. Người mà Đức ngại gặp nhất là Kiều Thương, cô bạn học cùng lớp, giờ là sinh viên trường Đại Học Ngoại Thương. Thời phổ thông, Đức và Thương rất mến nhau, mến hơn mức bình thường của tình bạn. Mặc cảm giàu nghèo là lý do khiến cả hai không thể tiến gần hơn, giờ thêm cái mặc cảm dốt nên Đức trốn luôn. Có dịp gặp lại nhau, Thương bao giờ cũng ân cần, cũng nhìn Đức bằng cặp mắt thương yêu triền miên. Điều đó càng làm Đức thêm khó xử.

Hôm nay, giữa đám đông ồn ào náo nhiệt của ngày tổng kết cuối năm, nhớ lại chuyện cũ Đức mỉm cười. Ít ra sự lựa chọn đó cũng không làm Đức hối hận. Lát nữa đây Đức sẽ tiến lên lễ đài nhận phần thưởng cao quý mà UBND Tỉnh trao tặng. Danh hiệu: Vận động viên ưu tú năm 2003 và số tiền thưởng là 30 triệu đồng. Điều đó đâu phải ai cũng có. Sau khi kết thúc giải trẻ toàn quốc năm 2003, với hai mươi một bàn thắng ghi được, Đức là cầu thủ trẻ được cả nước biết đến. Tuy đội bóng Tỉnh nhà không vào được đến trận chung kết, nhưng không có cầu thủ nào có thể đuổi kịp hiệu suất ghi bàn của Đức và “Chiếc giày vàng” mà Đức đoạt được làm nức lòng các cấp lãnh đạo của Tỉnh. Ngày Đức bay ra Hà Nội nhận thưởng về, lãnh đạo Tỉnh cho xe lên tận sân bay Tân Sơn Nhất đón Đức như một người hùng.

Trong buổi tiệc liên hoan, Đức bung ly đến chúc tất cả các sếp miện luôn nói.

- Em được như ngày hôm nay là nhờ được các anh dìu dắt.

Với các bạn trong đội bóng thì Đức rất chân tình.

- Không có các bạn, mình không là gì cả.

Các sếp tỏ ra rất hài lòng về Đức. Sếp Tiến, huấn luyện viên trưởng đội tuyển của Tỉnh vỗ vai Đức.

- Mùa giải V- League năm tới, anh đã sắp tên em vào đội tuyển của Tỉnh. Hy vọng em sẽ là một phát hiện mới của mùa bóng chuyên nghiệp năm 2004.

Sếp Thành, huấn luyện viên đội tuyển trẻ của Đức cười rạng rỡ.

- Đức! Em hãy cảm ơn sếp Tiến. Trong dàn cầu thủ trẻ không phải ai cũng được vinh dự như em.

Đức bưng ly bằng cả hai tay dâng cho sếp Tiến.

- Em xin kính anh một ly và cảm ơn anh đã có lòng nâng đỡ. Ông bà mình hay nói trò giỏi nhờ có danh sư, em có được ngày nay là nhờ sếp Thành tận tình chỉ bảo. Còn trong tương lai, em cũng phấn đấu hết mình để được làm học trò giỏi của anh.

Nét hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt sếp Tiến. Khi Đức đi về phía cuối phòng cụng ly cùng đồng đội, Ông Duy Long giám đốc Sở nhận xét.

- Tao thấy thằng bé đó được! Có tài mà không kiêu.

Sếp Thành nở mày nở mặt.

- Lính em đào tạo mà sếp! Em chẳng những dạy chúng nó chơi bóng mà còn dạy cả chúng cách học làm người.

Sếp Tiến đưa cái ly bia lên cao.

- Chúc mừng!

- Chúc mừng!

Ba cái ly cụng nhau kêu cái “cốp”.

Hơn hai tuần nay, sếp Tiến đã cho gọi Đức vào tập với các cầu thủ trong đội tuyển của Tỉnh. Sếp Tiến tỏ ra rất hài lòng khi thấy Đức bắt nhịp rất nhanh. Sáng nay ban huấn luyện thông báo quyết định tăng ba mươi phần trăm lương khi vào giải làm tất cả các cầu thủ ai cũng nức lòng. Riêng trường hợp của Đức, lương khởi điểm là ba triệu đồng, mức lương thấp nhất.

Tuy ngoài mặt thì hơn hở nhưng Đức không khỏi chạnh lòng. Theo thông tin mà Đức biết thì tất cả những cầu thủ tham dự giải V – League không có ai có mức lương thấp như thế. Như nhận ra điều đó, sếp Tiến gọi Đức lại nói khi chỉ có hai người.

- Xếp lương cho em như vậy, em có thắc mắc gì không?

Đức cười.

- Dạ không!

- Nếu có thắc mắc cứ nói, trong khả năng nào đó ban huấn luyện có thể thu xếp được. Khi vào trận tất cả anh em mình phải là một khối thống nhất. Anh không muốn bất kỳ cầu thủ nào của anh khi ra sân mà tâm lý không thoải mái.

Đức nhìn sếp Tiến.

- Được thi đấu trong giải chuyên nghiệp là niềm hạnh phúc đối với em. Còn mức lương ba triệu với em là một số tiền lớn, lúc chơi trong đội hình trẻ có bao giờ em nhận được nhiều tiền như vậy đâu.

Sếp Tiến vỗ vai Đức.

- Xét theo phong độ thi đấu hiện giờ thì mức lương ba triệu không xứng với em. Nhưng....cái gì cũng phải có trước có sau, so với những anh em đã nhiều năm cống hiến sức mình cho đội tuyển thì một cầu thủ trẻ mới thăng hạng như em không thể có mức lương bằng họ. Khi vào giải anh sẽ tạo cơ hội cho em tự chứng minh mình, nếu em chơi tốt anh sẽ đề nghị tăng lương.

Ra về sau buổi tập, lòng Đức trĩu nặng nỗi ưu tư. Tuy ngoài mặt thì tươi như hoa nhưng lòng Đức ập đầy suy tính. Đức cũng biết mức lương ba triệu mà ban huấn luyện dành cho Đức là cả một sự ưu ái đối với cầu thủ có “chiếc giày vàng”. Lần đi Hà Nội nhận thưởng, một tay cò bám theo Đức gạ gẫm nhưng Đức từ chối thẳng. Theo lời hấn ta, cầu thủ cỡ như Đức lương bèo lăm cũng tám triệu một tháng. Hấn có dúi vào tay Đức cái danh thiếp nhưng Đức đã quăng nó vào sọt rác.

Một tay mang kính đen chạy cặp kè với xe Đức, hấn nhìn Đức cười.

- Rảnh không? Làm một ly cà phê nhé!

Đức nhìn hấn làm thinh. Hấn lột cái kính.

- Nhớ tôi không?

Thấy Đức lắc đầu, hấn nhắc.

- Mình từng gặp nhau ở Hà Nội và về cùng chuyến bay kỳ chú em nhận chiếc giày vàng.

Nhớ rồi, tay cò mỉm cười. Đức không nghĩ rằng lại xuất hiện ở đây. Lẽ nào hấn mò về tận đây là vì Đức.

Trong quán cà phê, hấn nói ngay không rào đón.

- Kỳ này anh về đây và quyết tìm chú em. Tài nghệ như em mà bám trụ ở một đội bóng tỉnh thì muôn đời chú em không có cơ hội thành “sao”. Anh biết có một tay huấn luyện viên, loại ngoại đẳng hoàng theo sát chân chú em trong mùa giải và rất kết phong độ thi đấu của chú em. Ông ta muốn có em trong đội hình thi đấu chính thức.

Và hấn dọn trước mắt anh một “mâm” khá thịnh soạn. Đức nhìn hấn.

- Tôi là cầu thủ được tỉnh nuôi từ nhỏ, muốn đi không phải chuyện dễ dàng. Theo hợp đồng, tôi phải chơi ở tỉnh đến hết năm hai mươi ba tuổi mới có thể chuyển nhượng.

Tay cò mỉm nhún vai.

- Chuyện nhỏ! Nếu chú em quyết đi thì phần còn lại là chuyện của anh.

- Nếu vụ này thành công tôi phải mất cho anh cái gì?

- Không mất bất kỳ thứ gì. Nếu chú muốn nợ, đó là ân tình.

- Một tuần sau tôi sẽ trả lời và tôi muốn gặp trực tiếp một người thực sự có quyền trong cái câu lạc bộ mà tôi sẽ đầu quân.

- Okê!

Đức chạy xe cái vèo vào tận nhà của Bình rồi bấm còi inh ỏi.

- Bình ơi! Mày có nhà không.

Bình chạy vội từ dưới bếp lên, tay còn dính những cọng lông gà.

- Tao định phen cho mày đây.

- Nghe tin mày về, tao kiếm mày liền nè. Lên đây, cà phê với tao.

Bình cười nhìn Đức rồi nhìn chiếc Atila mới cóng.

- Xe mới mua phải không? Định rửa xe hả.

Đức nhún vai.

- Cỡ Atila thì phải rửa bằng bia mới xứng, chứ cà phê dơ xe.

Bình phân vân.

- Nhưng tao đang làm gà.

- Bỏ đi, tự nhiên có người lo. Bác sĩ tương lai sao lại mổ gà.

Bình mặc áo tót lên xe. Đức đảo một vòng hết khoảng sân nhà Bình rồi vọt xe ra cổng. Mặt sân in rành rạnh dấu bánh xe của Đức, những cánh hoa mười giờ bị bánh xe cán lên nhàu nát.

Bình ngồi sau nhún nhún lên yên xe.

- Yên xe này ngồi đã thiệt.

- Có phải xe Trung Quốc đâu mà không đã, hai mươi tám triệu ba trăm ngàn mà không êm sao được!

Bình nói.

- Sắn xe mày chạy ra nhà lão nhân rủ lão cà phê.

- Không biết hè này lão có về không.

- Khỏi lo, hôm về tao với lão đi cùng xe.

- Vậy hả! Lâu lắm tao cũng không gặp lão, mình rủ lão lai rai chơi.

- Mày đúng là bạn tao! Ý mày lúc nào cũng giống ý tao.

- Lão Nhân này cũng lạ! Con nhà giàu chứ lão ăn mặc lèn xèn quá mậy.

- Đừng tưởng bở! Lão chơi bảnh lắm mày không biết đó thôi.

Đức nhìn Bình cười.

Lão Nhân, người mà cả hai vừa đề cập đến đó là Lý Nhân, một học sinh nổi tiếng của trường. Bức tượng “Khai Sáng” mô phỏng theo hình chụp của thầy hiệu trưởng khi đi tham quan Hà Nội về là tác phẩm mà Lý Nhân tặng cho trường nhân kỷ niệm năm mươi năm ngày thành lập. Bức tượng lớn đặt ngay giữa sân đập ngay vào mắt bất kỳ ai khi bước chân vào cổng. Bức tượng đẹp, hoành tráng là niềm tự hào cho tất cả học sinh của trường vì dòng chữ viết tặng: Lý Nhân học sinh lớp 12A1 Kính tặng”. Nhân học trước Bình một năm, hiện là sinh viên năm hai trường đại học Mỹ Thuật Thành Phố Hồ Chí Minh.

Rất nhiều người khi bước đến trường đều không tin rằng tác phẩm điêu khắc đó được làm từ một cậu học sinh lớp mười hai. Nhưng khi được giải thích thì ai cũng chấp nhận. Ông cụ tổ của Lý Nhân là một nghệ nhân điêu khắc nổi tiếng đất thần kinh Huế. Không biết gì lý do gì ông trôi dạt vào Nam và hành nghề điêu khắc. Rồi đến thời cha Nhân, nghề điêu khắc cha truyền con nối của nhà học Lý đã nổi tiếng khắp vùng. Đồ trang trí nội thất Lý Gia là “mốt” thời thượng của những tay giàu có.

Hấp thụ cái tinh túy từ người Ông, cái phóng khoáng từ cha, năm mười sáu tuổi Lý Nhân đã là một nghệ nhân thực thụ. Một số khách hàng khó tính khi đặt đồ Lý Gia, họ yêu cầu đích danh hàng phải do Lý Nhân làm và bất chấp giá cả.

Trong phòng khách gia đình Lý Gia, Nhân đang ngồi với cha và ông nội. Trên bàn là một sắp hình chụp đồ gỗ trang trí.

- Con thấy đồ gỗ cao cấp bài bán tại thành phố không sắc sảo hơn đồ của Lý Gia. Tại sao mình không đưa đồ của Lý Gia thâm nhập thành phố. Ý của con muốn mở tại Thành Phố một cửa hàng.

Cha nhân cười.

- Con thì bận học, nhà mình đâu còn người quản lý.

- Không có người mình thuê. Có đứng được tại đất thành phố, tên tuổi Lý Gia mới được nhiều người biết. Trước mắt mình thuê mặt bằng, làm vài lô hàng thật đẹp giới thiệu sản phẩm. Con nghĩ Lý Gia sẽ đứng được tại thành phố. Dân Sài Gòn ngày một giàu, và khi giàu họ chỉ thích chơi đồ gỗ.

Và nhân trình bày sự hoạch định của mình. Ông cụ ngồi nghe gật gù.

- Nghe được đó! Ông thống nhất ý kiến của con. Lý Gia phải giới thiệu sản phẩm của mình lên thành phố.

Cha Nhân cười.

- Tại sao mấy năm nay mình không nghĩ ra điều này. Nếu Cha đồng ý thì con không phản đối. Vụ này ba giao toàn quyền cho con sắp xếp điều động.

- Tiểu Hân không vào đại học được thôi thì ba cho nó theo con lên thành phố. Nó sẽ thay mặt con trông coi cửa hàng.

- Con có bàn với nó chưa?

Nhân cười.

- Hân đâu ra đây!

Như chờ sẵn, từ phía sau cánh cửa, một cô gái rất xinh có khuôn mặt hao hao giống Lý Nhân bước ra. Cha Nhân nhìn cả hai.

- Bộ hai con đã bàn bạc với nhau trước rồi phải không?

Cả hai nhìn nhau gật đầu. Ông nhìn cả hai nghiêm mặt.

- Chuyện làm ăn chứ không phải chuyện chơi! Hai con phải tính toán cẩn thận. Thất bại thì đừng hòng có một lần thứ hai.

- Con biết!

Bước chân vào quán, ngồi vào bàn là Bình nổ ngay.

- Mà chưa biết lão Nhân bằng tao đâu. Mà đừng tưởng lão Nhân không biết chơi. Lúc đầu tao cũng nghĩ như mày, nhưng hiểu ra tao mới biết mình quê chứ không phải lão quê.

Đức nghiêng mắt nhìn Bình rồi lấy ngón tay gỏ gỏ lên lỗ tai như trêu chọc làm Bình cụt hứng.

- Mày làm gì ạ?

- Thì tao đang rửa tai nghe những lời cao kiến của mày về lão Nhân.

Bình lắc đầu.

- Tao...tao..mà thôi, có những chuyện nói ra không hay bằng chính mày nhận biết. Tao lưu ý mày một điều đơn giản thế này, không phải ngẫu nhiên mà lão Nhân là thần tượng trong lòng nhiều người.

Đức lại cười hì hì.

- Thần tượng! Chuyện này mày nói tao mới biết đó ghen.

Bình trề môi.

- Mày cả ngày chỉ chạy theo dòng luẩn quẩn của trái bóng thì thời gian đâu mà biết chuyện của dòng đời.

- Mày bị nhiễm lão Nhân từ lúc nào vậy? Sống đơn giản một chút đi, triết lý làm gì cho

cuộc sống thêm rắc rối.

- Vậy chứ người ta sống làm gì để không học hỏi?

Đức vỗ vai Bình.

- Mà còn ngây thơ lắm! Có lẽ tao thích mày chỉ vì vậy. Cái gì mày cũng học, cái gì mày cũng háo hức, nhưng mày không phân biệt điều nào quan trọng hơn điều nào, chuyện nào đáng học và chuyện nào không. Ở cái thời buổi hội nhập này người ta chỉ tôn trọng những người biết chớp thời cơ để thành đạt, chứ không cần những triết gia dở hơi như mày. Mày đừng đem chuyện học ra mà nói với tao bằng cái giọng ấy, coi chừng tao buồn mày. Mày đừng nghĩ mày là sinh viên đại học rồi mày ngon hơn tao. Thời đại bây giờ có khối thằng làm tỷ phú mà có cần cái bằng đại học nào đâu, hấn tróc tay một cái có khối thằng mang bằng đại học lại xin làm lính. Nếu phải chọn giữa hai chữ “Học” và chữ “Tiền”, tao sẵn sàng chọn chữ “Tiền”. Nói cho cùng mày học cho lắm lên cao học, lên cả tiến sĩ thì mục đích của mày là gì? Cũng là tiền. Không có tiền là thua, là thất bại. Mày biết cái lão tiến sĩ ngôn ngữ học trường mình không? Tiến sĩ làm cái mẹ gì mà sống như thằng ăn mày, xe Trung Quốc mà mua không nổi để chạy thì tiến sĩ để làm gì.

Bình lắng nghe mà nét mặt tỏ ra rất đăm chiêu.

- Nói như mày thì tất cả những người đang đầu tư cho con vào đại học, những thằng đang đi học đại học như tao là thừa?

Đức nhìn Bình bằng ánh mắt kẻ cả.

- Không thừa! Nhưng giữa mày và tao, thì chuyện học đại học của mày là cách đầu tư để mày tiếp cận với giàu sang dễ dàng hơn tao và chắc chắn hơn tao. Con đường mày đi tuy lòng vòng nhưng chắc ăn hơn. Tao thì đang chọn con đường tắt. Hiện tại thì tao đã hơn mày, tao đã làm ra tiền còn mày thì chưa.

Bình nhướng mắt.

- Hay! Mày nói hay nhưng tao vẫn thấy có cái gì đó không ổn, tao không đủ lý lẽ để cãi lại mày nhưng nếu gặp lão Nhân thì lại là chuyện khác.

Đức nhả một cụm khói thuốc rồi chu miệng thối phỉ làm cụm khói tan ra.

- Riêng lão Nhân thì tao cũng công nhận lão hay. Có lẽ mày đúng, cả cái thị xã này thì trong những thằng đồng lứa như mình, lão Nhân là thằng hay nhất. Lão cũng là con nhà giàu nhưng rất chịu khó làm ăn, học thì giỏi, chơi với anh em thì nhiệt tình. Nhưng... tao không chịu nổi cái kiểu chột ách eo của lão. Một ngày nào đó nếu tao có nhiều tiền, tao cũng chột ách eo lão cho mày coi.

Bình cười hì.

- Kìa! Lão Nhân tới kìa, mày có muốn chột thì chột đi.

Nhân bước xuống xe, đứng ngắm ngía chiếc Atila một lúc rồi mới bước vào. Nhân đặt phịch người xuống chiếc ghế đối diện với Đức rồi nheo mắt.

- Chiếc giày vàng của mày đẹp đó! Chúc mừng, rửa giày chưa?

Đức phì cười. Lão Nhân là như vậy, mỗi câu mỗi lời đều dí thẳng vào yếu huyệt của người khác.

- Ai nói với anh đó là chiếc giày vàng?

Nhân nhún vai.

- Cả nước biết mà tao không biết, đó là chuyện lạ!

- Nhưng xe em cũng chỉ vừa mới mua.

- Thì tao cũng được biết Tỉnh tặng mày ba mươi triệu vì mày có công mang về cho Tỉnh một chiếc giày vàng.

Đức lắc đầu.

- Em sợ anh thiệt đó! Chuyện gì anh cũng biết.

Nhân gỏ gỏ lên ngực mình.

- Đơn giản vì anh là Lý Nhân!

Đức và Bình nhìn nhau cười, lão Nhân chịu nổi thì ai cũng tắt đài. Đức hỏi.

- Anh Nhân uống gì?

Nhân che tay đốt một điếu thuốc rồi phà ra một luồng khói.

- Khỏi kêu, tự nhiên có người mang ra. Lý Nhân mà vào quán thì quán đã biết Lý Nhân uống gì.

Và để chứng minh cho lời nói của Nhân, một cô tiếp viên mang ra đặt lên bàn trước mặt Nhân một tách cà phê đen.

Bình nhìn Đức với ánh mắt đầy ý nghĩa. Đức rùng vai.

- Đi với anh Nhân lúc nào em cũng thấy nhìn nhỏ.

Nhân nhìn Đức, ánh nhìn sắc xảo.

- Mày hả! Mày sẽ không nhỏ đâu. Mày là một ngôi sao non đầy và có nhiều triển vọng trở thành ngôi sao sáng. Biết đâu lúc đó, trước tao, mày sẽ phình to đột ngột. Nhớ gặp tao có phình thì cũng từ từ thôi, đừng làm quá tao ngộp.

- Em làm sao dám!

- Ai nói mày không dám! Khi thành sao tự dưng người ta bỗng phình to ra bởi cái thời đại bây giờ nó là như vậy. Nếu không bơm mạnh vào thì làm sao thành Sao, làm sao bay lên cao được để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Một nét khó chịu chạy trên mặt Đức rồi lan ra khoé miệng thành nụ cười.

- Nghe anh nói em hết muốn thành Sao. Nói như anh đó là “Điều Sao”.

Nhân cười khà khà.

- Tao nói càn vậy thôi chứ như tao nằm mơ cũng không thể thành Sao. Còn hiểu lời tao như thế nào là chuyện của mày. Còn nếu mày, khi thành Sao thì....

Nhân cười một tràng dài rồi khuấy cà phê uống tiếp. Đức, Bình háo hức chờ.

- Thì sao anh?

Nhân nhìn cả hai rồi nhướn mắt.

- Khi nào tụi bây thành Sao thì tao sẽ nói tiếp.

Đức với Bình ngó ra nhìn nhau rồi cười với Lý Nhân.

Chếch về phía tây của sân vận động Tỉnh có một con đường nhỏ chạy về một xóm nghèo, khu dành cho dân lao động. Nhà liền kề nhau, đa số là nhà gỗ lợp mái Tole, xen lẫn trong đó có những mái nhà lợp, nhà tình thương.

Trước một ngôi nhà cũng mái Tole khá to, to hơn những ngôi nhà xung quanh vì nhờ có khoảng sân rộng. Trên sân là ba người đàn ông đang bào đục những miếng gỗ đã được uốn cong. Họ vừa làm vừa trò chuyện.

- Cái trống mình làm kỳ này kêu to phải biết. Trống thẳng Phèn xóm trên làm sao bằng trống của mình, phải không anh ba?

- Máy thẳng đó xài toàn trống chợ làm sao bằng.

- Kỳ này thẳng Đức ra sân trận đầu tiên, mình khai trống luôn. Mà không biết bây giờ anh ba còn theo tụi này hay lên ngồi khán đài A1 vậy anh ba?

- Sao chú lại hỏi vậy?

- Em nghe nói hể có con đá trong đội tuyển thì có vé ngồi khán đài A1, ngồi chung với ông “Bự” không à ghen.

Ba Đuội, cha của Đức ngắm nghía miếng gỗ đang cầm trên tay.

- Hồi nào giờ tui với mấy chú làm một tổ cổ động, lúc chỉ là cái trống cơm rồi tới cái trống sáu tất. Anh em mình lúc nào cũng bên nhau. Giờ mình chơi tới cái trống một thước hai thì tội gì tui không đánh cho nó sướng cái tay. Coi bóng đá mà không có cái trống thì đâu có sướng.

Tư Ngô cười sướng cả mặt.

- Anh Ba nói câu nghe mà mát cái bụng. Nói thiệt chưa có cái xóm nào ghiền bóng đá như cái xóm mình. Nội trống cổ động thì xóm mình cũng đã bốn năm cái, đầu trên xóm dưới ganh nhau từng tiếng trống. Giờ thẳng con anh là cầu thủ trong đội tuyển nữa, anh coi năm nay xóm

mình cổ động không mát trời nữa thôi.

Năm Tam ngập ngừng một lúc mới xì ra một tin.

- Không biết anh ba có biết gì chưa, lúc sáng trong quán cà phê đầu ngõ tui nghe người ta đồn thằng Đức nhà anh.....

Ba Đuội, Tư Ngô đang làm bồng ngưng ngang nhìn Năm Tam.

- Đồn sao?

- Chuyện gì?

Năm Tam lúng túng.

- Em chỉ nghe người ta đồn thôi ghen, người ta nói thằng Đức nhà anh xin đi đá đầu trên thành phố đó.

Ba Đuội hứ một cái.

- Tào lao! Làm gì có chuyện đó. Tỉnh mà không cho đi thì không có thằng nào nào đi đâu được hết. Mà nó có muốn đi thì tao cũng không cho. Cơm ăn còn dính kẻ răng mà quẹt mỏ à? Không có cái Tỉnh này nuôi thì làm sao nó được như ngày nay, con tao mà tao không biết sao! Không bao giờ có chuyện đó!

Rồi cả ba quay nhìn ra cổng khi nghe tiếng xe. Đức chạy xe vào sân rồi bước tới.

- Ba với mấy chú làm gì đó?

Ba Ngô nhay miệng.

- Ba mày làm cái trống bự chẳng, kỳ này tại tao cổ động mày hết cỡ luôn.

Đức nhìn những thanh gỗ với vẽ trầm ngâm.

- Ba làm gì cho cực! Trống thì ở chợ cả đồng, mấy trăm ngàn là có một cái trống to, muốn to cỡ nào cũng có. Để mai con mua cho ba một cái.

Ba Đuội cười hề hề.

- Cái thằng, Đánh trống chợ thì còn ý nghĩa gì nữa!

Đức đứng đó nhìn những thanh gỗ một lúc lâu rồi bước vào nhà. Khi quay lưng, mặt Đức rất buồn, mắt ướt như cóấn lệ.

Cuộc họp có vẻ gay cấn nên nét mặt ai cũng căng thẳng. Ông Duy Long dứt khoát.

- Không bàn nữa! Cứ trả lời người ta là không mua bán chuyển nhượng gì hết! Bao nhiêu năm rồi Tỉnh mình có cầu thủ nào như nó không? Tại sao người ta dám bỏ tiền mua mà mình không dám giữ nó lại? Nếu nó có tài, cứ trả lương cao cho nó, tạo mọi điều kiện để giữ nó lại.

Sếp Tiến, Huấn luyện viên trưởng đội tuyển đứng lên.

- Tôi là huấn luyện viên, tôi có mấy ý như thế này. Nếu trả Đức lương cao, thì tôi bảo đảm nội bộ của đội sẽ có xáo xáo. Đó là điều đại kỵ của những nhà cầm quân. Giải chưa bắt đầu, Đức chưa đá trận nào thì không ai có thể khẳng định rằng cậu ta sẽ tỏa sáng. Với một số cầu lạc bộ, một tỷ không lớn nhưng đối với chúng ta, một tỷ quả là số tiền không nhỏ. Bản thân tôi, tôi cũng không muốn mất một cầu thủ trẻ như Đức. Nếu cậu ta có lòng muốn chơi trong đội hình do tôi dẫn dắt thì cậu ta phải tự nguyện. Tôi không cần những cầu thủ có tâm hướng ngoại.

Sếp Thành bật dậy.

- Em đang bức xúc một điều, các anh chỉ lo bàn cãi mà lại quên một chuyện quan trọng. Các anh có trực tiếp hỏi ý của Đức chưa. Em tin là Đức không bao giờ chịu đi.

Một tay trong ban huấn luyện trả lời.

- Cần gì hỏi, bên kia người ta tiếp xúc với nó rồi. Nó đồng ý người ta mới tới gặp lãnh đạo.

- Em không tin!

Cậu văn thư chạy vội xuống sân tập gọi Đức vào thẳng phòng họp.

Sếp Thành ầm ục.

- Đức! Chuyện có người muốn chuyển nhượng em, em biết rồi phải không?

Đức nhìn khắp phòng rồi cúi mặt.

- Dạ biết!

- Vậy ý em như thế nào? Đi hay ở? Anh khẳng định là em sẽ không đi nhưng ở đây không ai tin hết. Em hãy trả lời đi!

Đức xuống sắc, mặt mày xanh mét không dám nhìn vào bất cứ ai trong phòng. Đức nói như đã thuộc lòng.

- Bóng đá nước mình bây giờ đang tiến lên chuyên nghiệp, cầu thủ cũng phải chuyên nghiệp. Em không quan tâm chuyện đi hay ở, ở đâu trả lương cao thì cầu thủ sẽ chơi hết sức mình.

Sếp Thành đứng chết trân. Ông Duy Long diên tiết.

- Xéo đi!

Khi cánh cửa phòng khép lại, ông Duy Long gằn giọng.

- Mày ngon! Cái thứ ăn cháo đá bát như mày thì coi như tàn đời rồi, tao cho mày đi chăn vịt luôn. Không chuyển nhượng và cấm không cho nó đá bóng thử coi nó chăn vịt có chuyên nghiệp không!

Sếp Tiến cười ngao ngán.

- Anh ăn thua với nó để làm cái gì? Anh “giết” nó có được lợi ích gì cho anh không? Mà....gẫm ra nó nói cũng đúng, công mình đào tạo nó cũng được thiên hạ trả tiền mà, trả dư lời dư vốn. Anh giết nó chẳng được lợi gì, lơ mơ còn bị báo chí nói vào nói ra. Đến nước này rồi thì

bán nó lấy một tỷ là thượng sách.

Sếp Thành lặng lẽ bước ra khỏi phòng, đến cửa ông Thành còn quay lại nói.

- Cỡ như nó, một trăm ngàn em cũng bán.

Trong một căn phòng sang trọng ở khách sạn Sông Trà, tay cò mời và Sếp Tiến đang ngồi với nhau trên một chiếc bàn, trên bàn là ít đồ nhắm và bia “Ken” ướp lạnh.

- Cảm ơn anh rất nhiều! Không có anh vụ này khó mà thành.

- Chẳng có gì, chẳng qua là các anh cần cầu thủ còn chúng tôi thì cần tiền. Lớp trẻ của chúng tôi còn những đứa rất khá. Mất một đứa đâu phải là đã cạn nguồn.

- Phải công nhận chuyện này anh đạo diễn tuyệt vời, thằng nhỏ sợ muốn đái trong quần.

Sếp Tiến nhún vai.

- Chuyện nhỏ! Phần của tôi đâu.

Tay cò mời lấy trong cặp ra hai cọc tiền loại giấy năm trăm ngàn để lên bàn. Sếp Tiến bỏ vào túi.

- Không thiếu tuổi đấy chứ?

- Dạ! Em nào dám. Anh em mình có thể còn làm ăn dài dài, em chơi bậy sau này sao còn dám gặp đàn anh!

Khi sếp Tiến đã ra khỏi phòng, tay cò mời mở cặp ra nhìn, trong cặp còn năm cọc tiền như vậy. Hắn xoa tay cười. Hắn không nghĩ chuyện đơn giản đến như vậy.

Ông ba Đuội ngồi xuôi xị trên bộ ván, bên cạnh bình trà nóng mà ông đang uống, có hai cọc tiền giấy loại năm trăm ngàn xếp chồng lên nhau. Đức đang lui cui xếp thu dọn quần áo cho vào một chiếc túi to.

- Con ơi! Con làm như vậy là con giết cha rồi. Cha còn mặt mũi nào nhìn bà con hàng xóm nữa đây. Người ta nói mình là thứ ham tiền vong ơn bội nghĩa.

Đức ngược nhìn cha.

- Cha nghĩ vậy là sai rồi. Họ nuôi con thì họ cũng đã lấy lại hết rồi. Họ bán con một tỷ mà không cho con được một xu. Một trăm triệu đó là tiền của người ta cho con vì con đồng ý bán. Không lẽ ba muốn gia đình mình nghèo hoài? Con tự vấn lương tâm mình, con xét thấy mình không làm gì trật là được, ai nói gì mặc họ. Nếu có cơ hội phát triển, có cơ hội làm giàu mà

không biết chộp lấy thì người ta nói mình ngu đó cha. Con không đá ở đây thì con đá ở chỗ khác, con đi cũng đành hoàng chứ đâu có lén lút. Đúng ra cha phải tự hào vì báo đăng con trai cha là cầu thủ trẻ đắt giá nhất Việt Nam . Điều đáng buồn là một tỷ mà chẳng sơ múi được đồng nào thôi.

- Sao cha lo quá! Đá chỗ lạ, sân lạ, rồi cầu thủ cũng lạ cha sợ con chẳng làm nên trò trống gì. Bóng đá mà con! Một mình con thì không làm nên được chuyện gì hết.

Đức suy nghĩ một lúc.

- Con chẳng ngại chuyện đó! Thời bây giờ là bóng đá chuyên nghiệp và người ta mua con một tỷ không phải để làm cảnh. Họ bỏ ra ngàn ấy tiền, trả ngàn ấy lương thì họ không cho phép bất kỳ cầu thủ nào chơi loạn. Thằng nào chơi cá nhân, ích kỷ, thì sẽ không bao giờ có chỗ đứng trong đội hình chuyên nghiệp.

Ba Đuội lắc đầu.

- Bóng đá mà! Nhiều đường tắc léo lắt. Nó chuyển bóng mà cứ sửa lưng con hoài thì cũng chết, đường nào mà đá tốt được.

- Con chỉ sợ mình gặp phải huấn luyện viên tồi. Những chuyện như cha vừa nói sẽ không bao giờ qua mắt được một huấn luyện viên giỏi.

- Nói gì thì nói, cha lo cho con lắm!

Đức ôm vai cha cười.

- Cha đừng lo! Con trai cha lớn rồi. Biết đâu sau này con sẽ xây tại đây cho cha một ngôi nhà thật lớn.

Ông ba Đuội trề môi nhưng mắt thì lóe sáng niềm vui

- Hứ! Trê với lóc mà tính chuyện hoá rồng.

Đức cười hì hì.

- Chuyện đời ai biết trước được đâu cha!

Chương ba.

Chùa Vạn An, ngôi chùa lớn có rất nhiều người đến viếng thắp hương, cầu khẩn cúng bái và xin xăm. 1989 Chùa đã một lần trùng tu nên bây giờ rất đẹp. Đích thân sư Huệ Đức trụ trì chùa mời họa sĩ Lê Phong, một danh họa đất Sài Gòn, giảng viên số một khoa Hoạ trường Mỹ Thuật thiết kế.

Chiều nay Lê Phong có dịp đi ngang và ghé thăm sư Huệ Đức. Lê Phong đi thẳng vào thiền

phòng tìm sư. Chú tiểu bạch.

- Thầy con đang ở hậu viên.

Hậu viên là một gian nhà lớn, sư Huệ Đức đang đứng ngắm hai cây đại nển. Một cây hoàn chỉnh, một cây còn dở dang.

- Chào thầy!

Nhận ra Lê Phong, sư Huệ Đức mừng rỡ.

- Lâu quá không thấy họa sĩ ghé thăm! lại đây! lại đây!

Sư Huệ Đức chỉ vào hai cây đại nển.

- Họa sĩ thấy thầy làm hai cây đại nển này có đẹp không?

Lê Phong ngắm nghía cây đại nển đã làm xong. Thoạt tiên, Lê Phong bị ngợp trước sự kỳ vĩ của cây nển. Cao khoảng ba mét, đường kính một thước tư, thân chạm khắc hình long phụng, nét khắc thật tinh xảo. Bằng con mắt nhà nghề, Lê Phong nhận ra ngay đây không phải là tác phẩm của một tay thợ thường. Bố cục chặt chẽ, nét khắc sinh động, thợ quả là tay có “Đẳng”.

Sư Huệ Đức nói mà không giấu được sự tự hào.

- Đây sẽ là cặp đại nển số một Việt Nam . Nặng bốn tấn, gấp đôi cặp đại nển đã lên “Đài” trong chuyện lạ Việt Nam . Thầy ước tính nếu đốt phải ba trăm năm mới tàn.

Lê Phong gật gù.

- Đẹp! Phải nói tuyệt đẹp! Phong thái chạm khắc này dứt khoát không phải là dân Sài Gòn, làm được thế này phải là một nghệ nhân tài hoa.

Như gãi đúng chỗ, sư Huệ Đức cười hỉ hả.

- Họa sĩ Phong không hổ danh là người số một. Đây là truyền nhân của dòng họ Lý, một nghệ nhân điêu khắc nổi tiếng triều Nguyễn. Họ Lý thất lạc, gần nửa năm thầy mới lần mò về tận Đồng Tháp tìm được truyền nhân của họ. Thằng bé tuy nhỏ tuổi nhưng quả đúng là một nghệ nhân.

Nghe đến truyền nhân của một nghệ nhân nổi tiếng, Lê Phong hỏi ngay.

- Thế truyền nhân đó đâu rồi thưa thầy?

Sư Huệ Đức cười hiền.

- Thằng bé còn đi học, nghe đâu là sinh viên trường Mỹ Thuật. Bảy giờ tối nó mới đến làm.

Nghe đến sinh viên trường Mỹ Thuật, Lê Phong nổi tính tò mò. Là giảng viên của trường, Lê Phong chưa hề nghe nhắc đến một sinh viên nào của trường là nghệ nhân. Đồng Tháp! Họ Lý?.....Lẽ nào là Lý Nhân.

Hiện sinh viên khoa Họa mà Lê Phong đang dạy có một sinh viên năm ba rất xuất sắc, đó là Lý Nhân người Đồng Tháp. Nhân có bút họa rất mạnh mẽ, rất ấn tượng. Và đó cũng là đứa

học trò mà ông ưng ý nhất.

Sư Huệ Đức sai chú tiểu pha một bình trà thật ngon mời họa sĩ Lê Phong. Cả hai ngồi đó đàm đạo trò chuyện. Khi thấy Lý Nhân lót tót bước vô, Lê Phong không ngạc nhiên chút nào, chuyện đúng như dự đoán. Gặp Lê Phong, Lý Nhân bất ngờ.

- Chào thầy!

Lê Phong cười ha hả.

- Truyền nhân họ Lý là em đây sao? Thầy không ngờ em đa tài đến thế.

Lý Nhân lúng túng.

- Em.....em mà tài cán gì. Chẳng qua được ông nội dạy cho từ nhỏ nên quen tay quen chân thế thôi.

Lê Phong lắc đầu.

- Làm nghệ thuật nếu không có khiếu, không có tâm, dù có miệt mài cả đời đi nữa cũng chỉ là con số không, chỉ là loại vô danh tiểu tốt. Các cụ khi chọn truyền nhân thường không chọn lầm. Thầy đã xem qua nét khắc của em, tài năng đấy! Tuy nhiên khắc trên sáp dễ gấp trăm lần khắc gỗ. Em nên thử khắc gỗ.

Sư Huệ Đức vỗ đùi cái bốp.

- Khắc gỗ hả? Đây!

Sư lôi Lê Phong ra chánh điện chỉ tay vào tượng Phật Quan Âm.

- Đây! Tượng này cũng nó làm.

Lê Phong ngắm nghía bức tượng rồi sừng sốt thốt lên.

- Lệ Minh!

Sư Huệ Đức và cả Lý Nhân không ai hiểu Lê Phong nói vậy là ý gì. Lê Phong bước lui ba bước đứng ngang Lý Nhân hỏi nhỏ.

- Lệ Minh là người yêu của em?

Lý Nhân nhìn Lê Phong cặp mắt lạ lẫm.

- Lệ Minh! Cái tên em mới nghe lần đầu.

Lê Phong nhú mày nhìn Lý Nhân.

- Lẽ nào đến thầy mà em cũng giấu. Lệ Minh, sinh viên năm hai khoa Hoạ, cô sinh viên được bình chọn là hoa khôi của trường.

Lý Nhân lắc đầu.

- Em không biết thật!

Chú tiểu tìm sư Huệ Đức bạch chuyện. Sư đi còn dặn dò.

- Thầy bận chút việc! Thầy sẽ quay lại ngay.

Lê Phong lẳng lặng đứng ngắm bức tượng, xăm xoi từng đường nét như tìm hiểu đánh giá

người làm ra tượng. Lý Nhân lặng im đứng đó nhìn thầy mà đầu cứ thắc mắc: Lê Minh! Nếu sinh viên Hoạ sao Nhân không biết?

Cuối cùng, Lê Phong nhả ra tơ từ cái kén vàng.

- Tượng rất có hồn, không phải tượng chếp. Tạo được bức tượng có hồn, người khắc phải truyền vào tượng cái thần của mình. Phong thái tượng trang nghiêm nhưng không uy nghi chỉ đạt được một nửa chữ “Phật”. Phảng phất một nỗi buồn, một vẻ suy tư, nghiền ngẫm, rất đời. Mắt nhìn xuống như nhìn thế gian, nhìn nhân loại chúng sinh hay đang tự nhìn lại chính mình, nhìn cái vật mình cầm trên tay: Tịnh Bình. Vì sao lại cố tạo hình đồng tiền làm cái đế tịnh bình? Một kẻ suy tư, phảng phất nỗi buồn nhìn xuống cái đồng tiền đang cầm trên tay, ý gì? Ân hận! Tiếc nuối! Hay đang tự ngộ??? Rất hay! Làm nghệ thuật là phải biết sáng tạo như vậy. Thầy đoán không lầm, đây là hình ảnh của một cô gái mà em yêu, một cô gái rất hay nhưng người đó đã bỏ em mà đi vì chữ “Tiền”. Em nghĩ rồi người ấy sẽ hối hận. Nếu cô gái ấy đúng là một cô gái hay, thầy tin một ngày nào đó cô gái ấy sẽ hối hận. Tất cả sẽ là tro bụi, chỉ có tình người là vĩnh cửu. Người có tâm ai cũng sẽ ngộ ra điều ấy, vấn đề là thời gian sớm hay muộn, già hay trẻ mà thôi. Nói về khắc, em xứng đáng là một cộng sự của thầy.

Lý Nhân lẳng lặng đứng đó nghe Lê Phong nói mà hai hàng nước mắt chảy dài. Lý Nhân khóc, khóc vì nỗi đau xót của mối tình đầu hay khóc vì thế gian còn có một người hiểu được tâm sự của mình, tâm sự của Lý Nhân???

Đường Tô Hiến Thành, chỗ tiếp giáp giữa đường chính và con hẻm đề bảng khu phố 3 có một quán cà phê: Cà Phê Vạn Lý, nơi mà sinh viên trọ học trong khu phố thường tụ tập.

Trong quán, cạnh một chậu kiểng có một cái bàn, hiện có một đôi nam nữ đang ngồi. Nếu dùng từ đẹp đôi khi không xứng đáng với họ. Nữ mặt như trăng rằm, sáng, đẹp. Duy có đôi mắt - mắt phượng. Mắt mà nhiều người gọi là mắt xếch được tô đậm bởi vòng mày không gọt tĩa, nên trông cô gái rất ấn tượng: Đẹp, hoang dã và đầy cá tính. Chàng trai thì khôi ngô, từ tóc tai quần áo đều đạt chuẩn đẹp, đẹp kiểu Hàn, mẫu của những cô gái thời nay.

- Anh bỏ học hoài coi chừng lưu ban đó!

- Nhảm nhò gì! Anh vừa làm đơn xin bảo lưu kết quả năm hai để thử thời vận vài năm xem sau.

- Bộ định làm ca sỹ thiệt vậy đó hả?

- Có cơ hội mà không biết tận dụng sao này hối không kịp. Anh sẽ chẳng mất gì nếu không thành ca sỹ. Bất quá anh tốt nghiệp đại học sau em vài năm là cùng.

- Em thấy ông Tuấn gì đó sao sao ấy. Không ai giúp ai không công bao giờ! Ông Tuấn nâng đỡ anh, ông ta sẽ được gì?

- Anh không biết! Hiện tại ông ấy nói anh có giọng ca trời phú, ông ấy nâng đỡ anh thành “Sao nhạc” thế thôi. Bằng chứng ông ấy rất thật lòng, hiện anh đang tập và hát được một số tu điểm. Tiền cácxê ông ấy cũng không lấy.

- Anh có xin phép gia đình chưa?

Chàng trai cười.

- Nếu anh thành Sao thì cả cái đất Nha Trang ai mà không biết. Biết đâu mai một anh thành “Sao” thật, và em, em sẽ là cô người mẫu xinh đẹp của anh.

Cô gái xì môi nhưng miệng thì cười rất tươi.

- Em không mơ!

Sân vận động Thống Nhất chiều nay chật cứng người. Lý Nhân cùng cô em gái Lý Tiểu Hân có mặt trên khán đài A1 chờ xem trận đấu giữa đội Đồng Tháp và Thăng Long, một đội bóng mới thăng hạng của Thành Phố. Từ sau khi người yêu bỏ đi làm thư ký riêng cho người, Lý Nhân sống khác xưa, khác rất nhiều. Khát vọng sống dữ dội hơn và tính khí cũng ngông ngạo hơn. Hình như chữ “Tiền” làm Nhân đau! Đó là động lực để anh chàng vươn lên làm ra nó. Kế hoạch đưa đồ gỗ Lý Gia thâm nhập Thành Phố thành công ngoài dự tính. Khoảng chênh lệch giá bán tại thành phố và giá xuất xưởng từ Đồng Tháp, Nhân mua được một miếng đất thật rộng ở Quận 9 tiến hành làm nhà xưởng. Khi con người có tiền, những đồng tiền do tự thân mình làm ra, những đồng tiền sạch, bản thân người đó như có tiềm lực, tiềm lực đó toát lên vẻ tự tin đầy nam tính.

Tuy là đội mới thăng hạng nhưng Thăng Long đã là một hiện tượng lạ trong mùa giải V-League 2004. Việc huấn luyện viên Michel Khai, người Mỹ gốc Việt dám bỏ một tỷ để chuyển nhượng cầu thủ trẻ Minh Đức, cầu thủ chưa từng dự kháng trận nào trong giải chuyên nghiệp làm nhiều người xôn xao. Các tay huấn luyện viên kháo nhau: “Michel Khai chơi nổi!”, các nhà bình luận thì dè dặt hơn: “Minh Đức - Một Rooney Việt Nam???...”. Đó là lúc chưa vào giải, khi vào giải tất cả đều bật ngửa, té ngời. Chỉ qua năm vòng đấu, Thăng Long đã bức lên dẫn đầu với năm trận thắng giòn giã. Minh Đức! Là một món lời to. Năm trận ghi bảy bàn thắng, huấn luyện Tiến Đồng Tháp choáng váng, ông ta không nghĩ rằng Minh Đức toả sáng đến như vậy. Hiện tại Đồng Tháp mới được ba điểm, ba điểm từ ba trận hoà thảm hại trên sân nhà.

Chiều nay sân Thống Nhất chật ních. Trận cầu này thắng thua thuộc về ai? Michel Khai có

tung Minh Đức ra sân? Ai sẽ là người sút tung lưới đội Đồng Tháp???

Khi hai đội ra chào sân, cả cầu trường vỗ tay vang ầm, Minh Đức được Michel Khai tung ra sân từ đầu. Gặp lại các đàn anh trong tuyển Đồng Tháp, Đức bắt tay chào niềm nở, một cử chỉ đẹp.

Phát huy lợi thế sân nhà, khán giả nhà, Thăng Long ra quân với sơ đồ chiến thuật 3 – 5 – 2. Michel Khai quyết lấy ba điểm trên sân nhà. Năm trận chỉ được ba điểm, đội Đồng Tháp cũng ra sân với đội hình mạnh nhất.

Tiếng còi khai cuộc vừa cất lên, trận đấu diễn ra thật sôi nổi. Là người Đồng Tháp, dĩ nhiên Lý Nhân cổ động cho đội Đồng Tháp nhưng xem ra khó có cơ hội ăn mừng. Đội Thăng Long chơi tung bừng và chiếm lĩnh khu trung tuyến, ghi bàn chỉ là chuyện thời gian. Sau cái thế hệ vàng như Công Minh, Tấn Thành, Công Nhậm... xem ra Đồng Tháp không biết cách nuôi dưỡng tài năng. Quang Trãi, Trung Vĩnh, ..những cầu thủ thế hệ kế thừa lần lượt bỏ ra đi và ...Minh Đức, một tài năng trẻ của Đồng Tháp đang trực tiếp nguy hiểm khung thành đội Đồng Tháp. Đó là hệ quả của những người chơi trong một giải chuyên nghiệp nhưng suy tính không có tính chuyên nghiệp

- Vào!.....

Từ một đường cầu bóng ngoài biên, Đức tung người làm một cú vô lê thật đẹp. Bóng nằm gọn trong lưới đội Đồng Tháp. Nhưng xem ra anh chàng không vui, thắng mà xuôi xị và lẩn tránh cả sự đón chào của đồng đội.

Nhân lấy ống nhòm đưa lên mắt. Trong ống kính khuôn mặt Đức hiện thật rõ. Khuôn mặt Đức thật buồn, mắt chớp chớp như muốn khóc. Nhân lia ống kính di chuyển theo Minh Đức và thoáng nhận ra một khuôn mặt đẹp. Chính lại ống kính, khuôn mặt ấy hiện rõ. Lệ Minh! Cô sinh viên được bình chọn là khoa khôi của trường Mỹ Thuật. Minh ngồi với một chàng trai đẹp, đẹp kiểu Hàn. Chắc anh chị là bồ bịch của nhau nên trông rất thân mật. Soi ống kính vào mặt chàng trai, khuôn mặt thật quen, nhất thời Nhân không nhớ đã gặp ở đâu. Lần gặp Thầy Phong ở Chùa Vạn An, Nhân lòng khắp trường để tìm cô gái tên Lệ Minh. Gặp mặt! Nhân sững sờ. Thầy Phong nói đúng. Hai cô gái đó quả nhiên có giống nhau: Lệ Minh – Kim Ngân.

Tiểu Hân giành lấy cái ống nhòm từ tay Nhân.

- Cho em mượn coi với.

Nhân cắn nhần.

- Phá đám không hà! Bộ mày bị cận hả?

Tiểu Hân cười hì hì.

- Mắt anh cũng đâu có cận sao anh lại dùng ống nhòm?

Nhân cốc đầu Tiểu Hân.

- Biết mày theo chỉ phá đám, tao không cho theo!

Tiểu Hân nhún vai.

- Chứ không phải năn nỉ em đi cho có bạn hả?

Phía tít trên cao khán đài A1, cũng có một người dùng ống nhòm quan sát sân bóng. Cô ta sửng người khi bỗng phát hiện ra Lý Nhân trong ống kính. Thoạt tiên cô ta không tin đó là Lý Nhân, nhìn kỹ So với xưa anh ta không thay đổi mấy, nhưng thần sắc thì khác hẳn. Một thần sắc mà ngày xưa cô không nhận ra nơi anh. Con bé bên cạnh anh ta thật xinh. Nhìn là biết ngay đó là em gái của Lý Nhân. Không ngờ anh ta có cô em xinh như thế. Đó là Kim Ngân!

Cô đang ngồi xem bóng đá với giám đốc Dương. Từ sau cái lần “tai nạn” đó, ông Dương đối xử với cô khác hẳn. Trong mắt ông, cô là một “Báu vật”. Đồ trang sức mà Ông Dương sắm sửa buộc cô phải mang khi làm việc, thì cô chỉ mang nó khi cô ở công ty. Hết giờ, cô lột ra quăng vào học bàn, quăng trước mặt ông Dương. Điều đó càng làm ông Dương quý và mê cô hơn. Chuyện tiếp khách ngoài giờ, thích thì cô đi, không thích cô từ chối và ông Dương cũng không tỏ thái độ nào. Cô cũng chọn sẵn cho mình một con đường, cô sẵn sàng nghỉ việc nếu ông Dương sàm sỡ. Nhưng.... ông ta không biểu hiện gì, và....không lẽ cô lại tự nghĩ việc khi đã đánh mất vào đây quá nhiều thứ. Biết cô không màng, nhưng ông Dương vẫn ân cần. Mỗi khi ông đi công tác xa về lúc nào cũng có quà cho cô. Ngân chỉ nói cảm ơn và dồn tất cả vào tủ, không quan tâm. Mới đây, ông Dương trao cho cô một cái táp nhỏ. Ông nói: “Nhận hay không tùy em, nhưng trước khi từ chối anh muốn em xem qua nó một lần”. Nể lời ông Dương, cô xem qua cái cặp. Chẳng có gì ngoài một xâu chìa khoá và một giấy chủ quyền một căn hộ tại chung cư Phú Mỹ Hưng, căn hộ tầng thứ ba, giấy chủ quyền đứng tên cô có cả sổ giấy chứng minh nhân dân. Một lần cô đã đến đó xem thử vàcô điện thoại cho ông Dương. Chờ đợi suốt một thời gian dài, vừa bước vào phòng ông Dương ôm ghì lấy cô, mắt đầy lệ. Ông thì thầm: “Anh yêu em! Anh yêu em, Ngân ơi.” và có lẽ tình yêu mà ông dành cho cô là thật???.... Ông thành kính hôn lên từng phần trên thân thể cô....và cô thấy mình nằm đó trần truồng trong tay ông, chờ! Không tình yêu, không thuốc kích thích....cô thấy thân thể mình trần lên uốn éocô nhắm mắt, hai hàng lệ chảy dài, đau...

Tiểu Hân nhìn ông anh.

- Tội anh Đức quá! Ghi được bàn mà không vui. Gặp em! Em đá bóng ra ngoài, ai biết!

Nhân cười nhẹ.

- Xem ra nó cũng đáng mặt là dân Đồng Tháp! Cầu thủ chuyên nghiệp là phải như vậy! Nó mà “lôm côm” làm xấu mặt dân Đồng Tháp.

Tiểu Hân nghiêng mắt nhìn ông anh.

- Người Đồng Tháp đá tung lưới đội Đồng Tháp là hay sao?

Nhân nhún vai.

- Nếu cố ý đá ra ngoài thì nó chỉ là cái thứ vứt đi!

Người khác, Tiểu Hân sẽ khoán một câu: “Khùng!” Nhưng với Lý Nhân, Tiểu Hân không dám.

- Em không biết anh ủng hộ bên nào?

- Là dân Đồng Tháp, anh ủng hộ đội Đồng Tháp.

Tiểu Hân nhìn Lý Nhân, cười.

Chủ nhật, ngày “Kết” của một tuần và là ngày “Mở” của tuần tiếp theo. Ngày con người có thể nghỉ ngơi, lấy lại thăng bằng, đi tiếp. Mọi bực dọc, phiền muộn, chờ đợi, tích lũy...nếu có, người ta đã xả cạn đâu đó vào tối hôm qua, thứ bảy. Ngủ một giấc thật dài, thật sâu, đến tám giờ rồi mở bừng mắt, uống một ly cà phê, đời chắc chắn như tiên! Đó là tâm trạng của Bình, đêm qua Bình cùng mấy thằng bạn ăn mừng M.U thắng Asenal, nhậu tới khuya, vừa mở mắt đã có người mời ly cà phê. Sung sướng! Và càng sung sướng hơn khi người mời lại là một “Sao banh”: Minh Đức!

Đức chạy ngoằng ngoèo rồi tấp vào cà phê Windows, một quán cà phê nổi tiếng đất Sài Gòn. Sống thành phố đã lâu nhưng cà phê Windows, Bình chỉ biết trên mặt báo.

Trông khi Bình còn ngỡ ngàng thì Minh Đức ung dung kéo hần bước vào trong như một người sành điệu. Bình ngơ ngác như bò lạc khi cùng một lúc trông thấy quá nhiều người đẹp, các cô ngồi vắt vẻo bày đôi chân dài ra ...tận gốc. Nhìn kỹ thấy được cả “nội thất” bên trong.

Minh Đức vỗ vai Bình.

- Vừa vừa thôi! Làm tao quê vậy!

Bình cười.

- Nghe báo nói tao không nghĩ mấy em đẹp đến như vậy, không nhìn uống!

- Muốn nhìn thì từ từ nhìn, ở đây hàng khối.

Đức gọi hai cà phê đá. Hần đốt một điếu thuốc rồi quăng gói thuốc lên bàn, thuốc ba con năm loại không tem.

- Mà biết số điện thoại của lão Nhân không?

- Biết thì biết nhưng kiếm lão khó lắm. Lúc nào cũng nói bận.

- Để tao điện, biết đâu lão không bận!

- Cũng có thể! Mà đang có uy của “Sao” mà!

Đức cười bấm số phôn tay.

- Anh Nhân hả? Em Đức đây, Minh Đức. Em với Bình đang ngồi ở Windows, anh rảnh

không cả phê với tụi em!

Tắt máy, Đức đứng lên nhìn quanh như tìm kiếm. Bình ngạc nhiên.

- Mà kiếm cái gì?

- Lão Nhân. Lão nói lão cũng đang ở Windows.

- Mà có hỏi lão ở windows mấy không?

- Tao đâu có khùng!

Một cô gái rất đẹp mặc cái váy ngắn, ngắn đến độ không còn ngắn hơn được nữa, bước từ trong ra.

- Anh là Minh Đức phải không? Anh Nhân đang ngồi phía trong.

Vừa gặp Minh Đức, Lý Nhân chỉ tay vào Đức nói ngay.

- Mà há miệng tao coi.

Đức nhìn Lý Nhân, ánh mắt lạ lẫm.

- Chi vậy?

- Thì mà cứ há miệng đi!

Đức lắc đầu cười mà không hiểu lão Nhân đang chơi trò gì. Tự dưng bắt mình há miệng.

Bình cũng nhú mồm, cha Nhân này nói vậy là ý gì ???...Rồi Bình bật cười.

- Lão Nhân này ghê thiệt!

Lý Nhân nhướng mắt.

- Gì mà ghê?

Bình nhìn Minh Đức rồi nhìn Lý Nhân.

- Anh không biết Đồng Tháp bán Minh Đức một tỷ à? Chuyện Minh Đức ra đi hoàn toàn không có lỗi.

Lý Nhân trề môi.

- Trong bối cảnh bóng đá chuyện nghiệp của mình nhập nhằng giữa tình nghĩa và tiền, mà không muốn đi thẳng nào bán mà được. Phải không?

Minh Đức chợt hiểu, lão chơi xỏ mình là đồ: “Ăn cháo đá bát”. Răng còn dính hạt cơm Đồng Tháp mà....nhưng Lý Nhân đã vỗ vai Minh Đức.

- Trận đá với Đồng Tháp vừa rồi tao có xem. Mà xử sự như vậy, tao chịu.

- Chơi trận đó em không vui chút nào!

- Tao không biết vì sao mà bỏ Đồng Tháp ra đi, nhưng mà là thằng có phong cách chuyên nghiệp nhất! Cầu thủ chuyên nghiệp là phải như vậy! Vào sân chỉ biết có trái bóng và ông huấn luyện viên! Tao tự hào vì Đồng Tháp có một thằng cầu thủ như mày! Nói cho cùng, mày đá ở đâu, chơi chỗ nào, vinh hay nhục, người ta vẫn nói mày là người Đồng Tháp. Tao hy vọng mày sẽ mang về cho Đồng Tháp niềm vinh hạnh, vùng đất đã sinh ra mày, một tài năng

bóng đá lớn.

Không phải ngẫu nhiên mà Bình khoái lão Nhân, suy cho cùng lão là thằng hiểu anh em nhất. Cô gái ngồi bên Nhân kề tai anh chàng nói gì đó, Lý Nhân cười.

- Đây! Minh Đức một “Sao xanh” trẻ của Thăng Long. Còn thằng này là Bình, bác sĩ phụ khoa tương lai, người tương lai mà em sẽ phải gặp.

Nhân nói một câu cả bọn đều phì cười.

- Ai nói với anh em là bác sĩ phụ khoa. Em còn chưa chọn ngành gì mà!

- Nhìn con mắt mày là biết ngay, nãy giờ mắt mày chỉ tập trung nhìn chỗ đó, khám phá hoài mà không chọn phụ khoa hơi bị uổng đó.

Đức ôm bụng cười, còn Bình thì đỏ mặt.

Nhân tỉnh bơ chỉ tay vào cô gái.

- Còn đây là người đẹp Tiểu Yến!

- Em đâu phải tên Yến. Hồi nãy em nói rồi, em tên Hoa!

- Tên Hoa thường lắm! Em phải tên Yến mới xứng! Tiểu Yến là một con chim Yến nhỏ, xinh, thơm phức. Và Yến là một loại đặc sản quý, đâu phải ai xơi cũng được, phải “Víp” mới xơi được thịt Yến.

Lần này thì tới lượt cô gái đỏ mặt. Bình, Đức lại phì cười

Trong căn phòng một khách sạn sang trọng. Nhìn trang trí nội thất người ta biết khách sạn phải từ ba sao ăn lên. Lý Nhân tựa lưng vào thành giường nửa nằm nửa ngồi, mặt trầm ngâm phì phà điếu thuốc. Chiếc khăn trắng lớn vắt ngang tấm thân trần.

Kế bên Lý Nhân, cạnh đầu giường là chiếc bàn nhỏ có một bình trà và một ly trà đang bốc khói. Trên bàn có một chung trà đang đê lên tờ giấy bạc một trăm đô.

Phòng tắm, tiếng nước phun ào ào chột tắt. Lát sau, một cô gái bước ra trong chiếc khăn trắng quấn quanh tới ngực. Cô gái ngồi xuống giường, tay cầm lược chải đầu. Liếc nhìn lên bàn, Tiểu Yến hỏi.

- Bộ anh định về hả?

- Ừ!

- Thấy “Pin” dữ dần lắm mà!

- Coi vậy chứ yếu xìu hà?

Tiểu Yến liếc hần bằng đuôi mắt.

- Anh mà yếu! Em đi muốn té đây nè!

Chải xong mái tóc, Tiểu Yến tự nhiên đứng lên lột cái khăn trần truồng trước mặt anh. Cô thông thả mặc lại đồ trước mắt Lý Nhân như cố phơi bày, cố lưu lại trong mắt anh cái tấm thân tuyệt mỹ của mình. Lý Nhân không nói gì, nằm đó trầm ngâm nhìn ngắm cô gái thay đồ.

Tiểu Yến tự nhiên lấy tờ giấy bạc nhét vào cái sắc nhỏ rồi cúi hôn lên mặt Lý Nhân.

- Em đi trước nghen! Hôm nào thấy nhớ thì phen cho em.

Một lúc lâu, anh bước vào phòng tắm và đứng đó thấy mình trong gương. Trong đó một thằng heo đang nhìn lại anh. Trông hắc có vẻ mệt mỏi và vật dục làm sao! Nhìn cái mặt này ai nói hắc là nghệ sĩ? Hắc lại nhìn anh cười, nụ cười của hắc trong buồn buồn....tao cũng như mày thôi, tao cũng là người, tao cũng cần phải Ăn, Ngủ,.....như thiên hạ chứ. Anh đứng đó, đứng bất động dưới làn nước ấm. Anh bỗng nhớ Ngân, nhớ da diết, nhớ tấm thân cô, nhớ từng đường nét, từng nụ cười, làn da thớ thịt,không tình yêu, con người giống như súc vật khi lao vào nhau hì hục giao hoan như chó thág bảy động cởn....Ngân ơi!....làm sao anh tìm được sự thăng hoa ngày nào....Ngân ơi!

Trong thời kỳ kinh tế mở, bất kỳ mặt hàng nào cũng có thể lên ngôi, dù là mặt hàng có giá trị nhỏ nhất. Cách đây một thập niên, ly cà phê vỉa hè hai ngàn, cà phê Lâm Viên, Phượng Cát bốn ngàn và bán cà phê không phải là cái nghề của các đại gia. Cà phê Trung Nguyên chỉ là “Khởi nguồn cho sự sáng tạo”, Windows mới thật sự là “Sáng tạo”. Cà phê ngon, nhạc hay, phong cảnh hữu tình chỉ là một phần của cuộc sống. Cà phê Windows mở ra cái cửa nhỏ của những “Cô gái một trăm đô”, chỉ một bước là sánh vai với Trung Nguyên và vượt qua. Cái hay của những nhà kinh doanh là biết chọn thời điểm, địa điểm và đánh đúng sở thích của con người – Thành công!

Cà phê “Người sành điệu” ra đời, một đối thủ mới thách thức Windows. Diện tích đất một ngàn mét vuông, xây ba tầng, có sân vườn rộng rãi, vốn đầu tư một triệu tiền Mỹ. Thiết kế toàn cảnh, Người sành điệu mời Lê Phong, họa sĩ số một thành phố. Bối cảnh khai trương: “Thiên hạ có, người sành điệu có. Người sành điệu có, thiên hạ không có!”. Chơi ngông! Người sành điệu đưa về trước sân một cây cảnh trị giá hai tỷ. Không cần tốn một xu, các báo đưa tin ào ào. Chỉ một chiêu, họ có chắc trong tay phân nửa lượng người đọc báo đất Sài Gòn. Phân nửa còn lại, toan tính... rồi sau đó cũng đến. Xem tận mắt cây hai tỷ, hai mươi hai ngàn cho một ly cà phê, coi như là tiền vé. Sách lược! Tầng trệt: Cà phê sân vườn. Tầng một: Cà phê máy lạnh. Tầng hai: Cà phê Trẻ. Chiến lược! Sân vườn thật thoáng mát, cây cảnh đẹp, chiêu độc: cây hai tỷ. Máy lạnh! Có đủ hạng mục, phòng lớn cho đông người, phòng vừa cho những cuộc trao đổi

đối tác làm ăn, phòng nhỏ riêng biệt dành cho hai người thích một thế giới riêng. Trẻ, là nơi sôi động, là có tất cả các dòng nhạc và có cả những cô gái “Một trăm đô” ngồi vắt vẻo. Đặc biệt! Họ có một tầng hầm chứa được hai trăm khách, và chơi mỗi dòng nhạc cổ điển. Chính giữa là một hồ cá thật to làm bằng kính đặt trên một bệ tự quay rất đẹp. Đêm. Hồ cá nặng hàng tấn ấy biến mất và thay vào đó là một sân khấu nhạc. Không ồn ào và cũng không tệ, hát là những ca sĩ hạng hai, loại lưng lửng giữa sao và sô. Đặc biệt, đêm thứ bảy, chủ nhật sẽ có ca sĩ hạng một, chỉ một người và hát đúng một bản rồi biến. Chủ trương của người sành điệu là kinh doanh cà phê chứ không phải phòng trà. Người sành điệu ra đời và làm Windows chạm nọc. Chiến thuật bao vây được tung ra, Windows hai, ba, liên tiếp ra đời bao vây người sành điệu. Để coi! Cuộc chiến vẫn còn chưa ngã ngũ.

Chủ nhân “Người sành điệu”? Là một tay nghệ sỹ, loại “nghệ” nhiều hơn sỹ. Nghệ sỹ thì nghèo, nhưng loại “nghệ” nhiều hơn sỹ, không nghèo. Binh pháp có câu: “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.”. Nghệ sỹ! Giới mà người ta cho là nghèo nhất luôn tìm ẩn cơ hội làm giàu bất nhất. Nhiều người không tin, nhưng dân nghệ sỹ tin và người hoàn toàn tin vào nhận định đó: Chủ nhân Người Sành Điệu.

Đêm. Trong tầng hầm, một bàn cuối trong góc, Lý Nhân đang ngồi cà phê với Danh Hoà Lê Phong và một cô gái trẻ. Cô gái trẻ, khuôn mặt lưng chừng trong khái niệm đẹp. Dáng thì khỏi chê, nếu nhìn từ phía sau đạt chuẩn làm đắm tàu Titanic.

Lê Phong giới thiệu.

- Tổng Bạch Vân! Nhà thiết kế của Thời Trang Việt, một doanh nghiệp trẻ, thành đạt. Lý Nhân! Một tài năng tiềm ẩn, người mà em muốn biết.

Cô gái chìa tay.

- Nghe anh Phong khen rất nhiều về anh, một điều lạ từ một người tự cao tự đại nhưng ảnh. Đó là nguyên nhân Vân tò mò muốn tận mắt nhìn thấy người được khen. Hôm nay được gặp. Hân hạnh!

Lý Nhân bắt tay cô gái tên Vân.

- Chào chị! Hân hạnh được biết.

Bạch Vân nhìn người đàn ông rồi nhìn Lý Nhân cười.

- Vân không thích già, đừng kêu Vân bằng chị. Tuy anh Phong đây nổi tiếng đào hoa nhưng Vân không phải là hoa trong số họ đào của ảnh. Đơn giản! Mẹ của ảnh là chị của mẹ Vân. Tôn trọng nhau gọi Vân bằng tên được rồi

Lý Nhân nhìn thẳng Bạch Vân nói hàm ý trêu chọc.

- Gặp một cô gái đẹp mà phải kêu bằng chị, con trai không thằng nào thích, ít ra mình cũng còn cơ hội....học trò mà được thầy khen đó là chuyện thường. Tài năng! Đó là một thuật

ngữ quá lớn với một sinh viên như tôi.

Bạch Vân nhìn Lý Nhân, ánh mắt thoáng nét cười cợt.

- Không ai hiểu rõ mình bằng mình, Vân tin là anh nói thật. Đa phần hàng quảng cáo đều có chất lượng kém thua lời được rao

Mẹ kiếp! Nói một câu khiêm tốn, bị con nhỏ chơi thẳng mặt. Nhân nhìn cô gái cười thản nhiên. Tưởng “luộc” thẳng này dễ lắm sao!

- Thời đại thông tin là như vậy! Người ta dễ bị chết vì một dòng tin, một lời hoa mỹ. Sống chỉ biết vênh cái tai như lừa, không động não, không biết tin vào chính bản thân mình mà lại nghe theo những lời quảng cáo, chết cũng đáng.

Lê Phong nhìn cả hai, một thằng học trò, một cô em con dì.

- Tụi bây mắc cái chứng gì mà tự nhiên lôi tao ra chửi? Khùng hết rồi hả?

Cả hai nhìn nhau cười. Một lần nữa, Vân chìa tay sang Lý Nhân.

- Giờ Vân tin những gì anh Phong nói về anh là thật! Vân thấy thích anh. Kết bạn nhé?

Nhân bóp chặt tay Bạch Vân, trong tay anh, bàn tay cô gái mềm, mịm, ấm.

- Được Vân kết làm bạn! Tôi nghĩ thành phố này không có mấy người.

- Chính xác! Anh khéo lắm. Khen được người và tự đưa mình lên, cái đó đáng học hỏi. Nhưng....anh nắm tay Vân hơi bị lâu đó.

Nhân cười.

- Bắt tay bạn! Vội vàng cầu thả là không tôn trọng. Bắt tay một cô gái mà giữ hơi lâu, tôi đang biểu hiện một sự tôn trọng.

- Tôn trọng?

- Cầm một bàn tay đẹp mà không biết giữ lâu, người ta khinh mình không biết người, biết của.

Bạch Vân cười lắc đầu. Thua! Lê Phong nhìn cả hai trề môi...

Lúc đó ngay cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông. Tuổi trạc bốn mươi, tóc dài bằng bành, nhìn là biết dân “Sỹ”. Râu quai nón, miệng ngậm điếu xì gà trông rất “ngầu”. Ông ta đứng nhìn nhìn khắp phòng rồi bước tới bàn của Lê Phong.

- Chào anh Phong! Lâu quá không thấy anh Phong ghé chỗ của em.

Phong bắt tay người đàn ông rồi quay nhìn Bạch Vân, Lý Nhân.

- Đây là chủ nhân của người Sành Điệu.

Người đàn ông bắt tay cả hai rồi lịch sự gửi hai người tấm danh thiếp. Có lẽ cũng là người biết tôn trọng phụ nữ, ông ta cũng giữ tay Bạch Vân hơi lâu. Thấy Lý Nhân nhìn, Bạch Vân nhún vai cười. Phía dưới cái tên của tấm danh thiếp là một lô chức danh: Nhà Văn, Nhà Thơ, Nhà Báo, Hoạ Sĩ và Nhíp Ảnh Gia. Lý Nhân xem cái danh thiếp rồi tự cười một mình. Anh lắng nghe

hai người nói chuyện.

- Bức tranh thiếu nữ tặng mày treo ở đó đâu rồi? Chê trả lại tao!

- Một thằng tây nhìn thấy mê đứt đuôi, nó bám theo em năn nỉ miết. Chịu không nổi, em để cho nó rồi.

- Mày bán bao nhiêu?

- Hi! Hi.....Uống cà phê được.

- Hứ! Tranh của Lê Phong bán rẻ là mày sĩ nhục tao. Bao nhiêu nói thật để tao còn tặng bức khác.

- Em hét ba trăm đô, nó không trả một tiếng, cuốn liền. Biết anh thích rượu, em có chùa cho anh một chai St – Rémy XO, hàng xách tay về từ NewYork. Loại đó uống được lắm.

- Đâu?

- Để em lấy!

Phong nhìn theo gã chủ nhân Người Sành Điệu rồi nói với Lý Nhân.

- Bèo lắm nó cũng lợm năm trăm, nó biết kinh doanh nghệ thuật mà!

Nhân chìa cái danh thiếp.

- Em thấy tội cho mảnh giấy, với một diện tích bé tí thế này mà nó phải chứa quá nhiều nhà. Tại sao không viết ngắn: Thuật - Tảppílù.

Phong cười ha ha.

- Vẫn dài, ngắn hơn: Thập cẩm!

Gã chủ nhân cho người mang chai rượu biếu. Có chai rượu xịn, Lê Phong bẻ cổ liền. Tưởng Bạch Vân không uống được rượu, chẳng những uống, Bạch Vân còn biết thưởng thức!

- Rượu thiệt! Ngon. Loại này siêu thị niêm yết giá 120 đô.

Thấy một tay đứng xó rỏ tìm bàn, Lê Phong gọi.

- Tuấn! Lại đây.

Đó là một gã ăn vận rất ấn tượng. Mode dân Rock hình cây đàn tổ bố trên áo. Thấy Lê Phong gã đơn đã.

- Ối giời! Anh Phong, hân hạnh được gặp anh ở đây!

- Mà đi với ai? Uống rượu không? Ngồi đây!

- Em có thằng lính mới gởi hát ở đây, hôm nay đến xem thử.

- Tên gì?

- Lâm Quang.

- Nghe lạ! Chắc loại “lôm côm” hả?

- Dạ! Em nó mới nổi anh ạ!

Phong chỉ hai người trong bàn giới thiệu.

- Tuấn “Xìtin”! Muốn thành sao nhạc chỉ cần Tuấn “Xìtrum” một cái là thành Sao. Lý Nhân hoạ sĩ! Bạch Vân.....

Gã đàn ông tên Tuấn nhanh nhẹn cúi chào Bạch Vân.

- Chào cô Bạch Vân! Dạo này cô khỏe không? Có sô diễn nào không?

- Chào anh! Em lúc nào mà không có!

Phong nhìn hai người.

- Bộ biết nhau rồi hả?

- Dân làm nghệ thuật thành phố này đâu có mấy người, đụng nhau hoài không biết mới lạ, phải không cô Vân?

Gã nắm tay Nhân bóp bóp mấy cái, mắt nhìn xăm xoi. Nhân nhìn lảng nơi khác tỏ ý khó chịu. Bàn tay gã trơn mềm quắc.

- Anh Phong! Tay này nhìn có nét ghê, làm mẫu nam được đấy! Hoạ sĩ hả? Nghề anh rất cần hoạ sĩ, biết đâu anh em mình sẽ làm ăn với nhau. Thích đưa mặt lên màn bạc, anh ô kê liền!

Phong nhún vai.

- Học trò tao, tao biết! Nó giống tao, là cái loại chỉ mê đàn bà đẹp và chỉ bị đàn bà đẹp dụ khị thôi. Nhốt lại đi.

Gã Tuấn “Xìtin” cười hì hì.

- Ông anh chứ chơi em hoài! Không cho em út “làm ăn” gì hết!

- Uống nè!

Gã cạ ly.

- Em định làm cho thằng này một VideoClíp, chút nữa anh Phong coi thử được không. Kỳ này làm em nhờ anh nữa đó!

- Kỳ trước mày còn nợ tao mấy triệu. Kỳ này muốn tao làm, phải tiền tươi!

Tuấn Xìtin gãi gãi đầu.

- Kỳ trước em lỡ tới xương. Bị mấy thằng văn hoá chơi một cú, đứt chệnh.

- Đáng tội! Ai biểu mày lạm dụng thân thể phụ nữ.

Khi Lâm Quang xuất hiện trên sân khấu, Nhân nhìn chăm chăm. Trông hẵn thật quen mặt.....phải rồi! hẵn chính là thằng con trai ngồi cạnh Lệ Minh trong sân vận động. Có lẽ tìm đúng tầng số, Tuấn “Xìtin” và Cường Phong vừa nhìn Lâm Quang vừa bình luận coi bộ thật tâm đắc. Hứng chí, Tuấn múa máy tay chân và khi múa tay, cánh tay của Tuấn thật mềm khác hẳn cái phong thái Rock mà gã đang khoát trên người

Bạch Vân nói với Lý Nhân.

- Tay Tuấn này quả có con mắt tinh đời. Lâm Quang đúng là một chàng trai đẹp, chất giọng lạ, hát có hồn. Vân tin rồi đây anh chàng này sẽ thành Sao.

Thấy Nhân cười, Vân lừ mắt.

- Vân nói sai?

- Im lặng cũng là một cách đồng ý!

Bạch Vân nhìn Nhân trêu chọc..

- Hên rồi! Có người mời làm mẫu nam.

Lý Nhân trề môi.

- Tôi mà là mẫu nam, điều đó có nghĩa thành phố này hết đàn ông đẹp.

- Người mẫu không nhất thiết phải là người đẹp nhất. Quan trọng là người đó phải có đúng cái hồn mà nhà tạo mẫu cần.

- Đây chưa từng thấy thằng gù nào làm người mẫu.

Bạch Vân nhìn Nhân, nhìn xăm xoi.

- Tiếc là anh không có gù. Trông anh rất nam tính! Tay Tuấn này đúng là có con mắt nhà nghề.

Lý Nhân nhìn Bạch Vân ánh mắt khó chịu. Anh trừng mắt.

- Tôn trọng tôi một chút! Tôi ghét ai nhìn tôi như vậy!

Vân ngạc nhiên nhướn mắt.

- Sao?

Nhân nói giọng gần hơi nặng.

- Tôi là con người, đừng nhìn tôi bằng cặp mắt của bọn lái ngựa! Tôi không phải là con giống để mấy người xăm xoi, bình phẩm.

Vân ngó ra rồi bật cười rủ. Cô giơ bàn tay, ngón cái vênh lên “Number one “.

- Anh!You’re very handsome! (Thật đáng yêu!)

Khi Lâm Quang hát xong, Tuấn “Xìtin” chào rút lui. Gã vỗ vai Lý Nhân.

- Đây là danh thiếp của anh! Thích cứ phôn cho anh!

Lê Phong nhìn theo gã nhún vai.

- Gã ra thằng này cũng hay! Mò đâu được thằng bé thật đáng giá!

Vân cười.

- Anh bắt đầu chuyển đổi giới tính bao giờ? Biết mê đàn ông đẹp.

- Anh thấy tiếc! Thằng bé đó có chất tố “Sao”. Nếu có cơ hội nó sẽ là một ngôi sao chuẩn.

Thằng Tuấn sẽ làm nó hư. Anh tiếc là vì vậy.

- Ai nói với anh Lâm Quang sẽ không thành Sao? Dưới bàn tay của Tuấn “Xìtin”, cậu ta thành Sao trong nay mai.

- Đánh đổi cái tôi, đánh đổi cả giới tính, ngôi Sao ấy đại diện cho điều gì? Giới trẻ ngày nay học được gì từ những thần tượng ấy? Khi con người đem tâm linh của mình đổi lấy ánh hào quang, buồn thay!

- Nếu buồn, anh có thể làm một Mạnh Thường Quân. Với anh vài trăm triệu không phải là một con số lớn!

- Tiếc! Anh lại là người phàm. Đồng tiền anh có, phải chắt chiu từ máu của mình. Khi nhân loại đưa hai chữ “Kinh tế” lên hàng đầu, loài người sống nghiêng cứu quá kỹ hai từ “Được” và “Mất”. Bảo trợ một tài năng trẻ! Anh sẽ được gì? Đầu tư để trục lợi anh không thể! Bảo trợ không đòi hỏi, lại càng không! Càng phát triển, loài người sống càng ích kỷ. Sống là chấp nhận đánh đổi, đôi khi đó không phải là lỗi của những người trẻ hôm nay.

Bạch Vân nhún vai.

- Chuyện thường! Khi đánh đổi người ta đã chấp nhận giữa được và mất. Cuộc sống đâu phải ai cũng có cơ hội để đánh đổi, những cơ hội vàng. Phải không anh Nhân?

Nhân nhìn cả hai.

- Nếu là một tài năng thật sự thì sẽ không có bất cứ sự đánh đổi nào. Khi chấp nhận đánh đổi, con người đã không còn tin vào chính mình, con người đã hèn với chính mình. Một người tài năng thật sự không sống hèn. Phải không Vân?

Cuồng Phong ực cái cạn ly rượu.

- Câu này cũng đáng suy nghĩ đó!

Lý Nhân nhìn Bạch Vân. Bạch Vân lắc đầu.

- Trong cuộc sống Vân chưa phải đánh đổi bất cứ điều gì nên ít quan tâm. Loại tài năng mà phải đánh đổi, nếu biết Vân khinh. Vân sẵn sàng thông cảm cho họ, nhưng bắt Vân tôn trọng thì không đời nào!

Phong lôi trong túi ra miếng giấy đưa cho Lý Nhân.

- Em làm được không?

Trên miếng giấy là một hình vẽ phát thảo Chúa Cứu Thế có kích cỡ hằn hoi. Thánh giá cao năm mét, tượng Chúa kích cỡ như người. Yêu cầu tất cả phải làm một khối, không ghép.

- Thầy nhận trùng tu nhà thờ Hoà Phát, nếu em thích đi làm với thầy!

- Thời buổi này làm gì có được khối gỗ như thế này.

- Nhà thờ đã có gỗ!

- Thầy khoán cho em bao nhiêu?

- Ba mươi triệu! Thời hạn sáu tháng, làm tại nhà thờ.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một lúc lâu.

- Em nhận!

Chia tay, không cố ý Bạch Vân cũng nhìn thử xem anh chàng đi gì. Đó là một đặc tính cố hữu của phụ nữ. Xe và điện thoại cầm tay, hai vật dụng để giới trẻ thể hiện “Đẳng” của mình. Xài Dylan! Anh chàng Nhân này cũng là dân sành điệu. Vân hỏi Phong khi Nhân vừa đi.

- Coi bộ tay này cũng giàu, sinh viên mà xài Dylan.

Phong nhún vai.

- Thành phố này đó là chuyện thường, em cũng xài đấy thôi. Dylan, thành phố này hàng khối, chiếc xe chưa nói lên được gì. Điều mà anh biết chính xác, nó là một thằng có tài.

Chương bốn.

Linh mục Thành quyết định trùng tu nhà thờ Hoà Phát, tiền của giáo dân đóng góp, tiền

được cho từ Giáo Hội, một số tiền lớn. Linh mục Thành lên kế hoạch trùng tu lại nhà thờ thật hoành tráng. Phần trang trí nội thất, linh mục Thành giao cho danh họa Lê Phong, người nổi tiếng số một Sài Gòn. Đặc biệt, mục sư Thành tạc lại tượng Chúa Cứu Thế, tượng gỗ thay cho tượng bằng thạch cao.

Nhìn thợ khắc quá trẻ, linh mục Thành không vừa lòng, nhưng thấy Lê Phong bảo đảm và còn khẳng định: “Sài Gòn chưa chắc kiếm được người nào hơn nó”. Ngày Nhân đưa đồ nghề đến làm, linh mục Thành mới tin. Khối gỗ nặng Nhân có một máy nâng thủy lực tự hành xoay khối gỗ như trở bàn tay. Một chính hai phụ, chỉ một ngày Nhân gọt khối gỗ tạo phôi bức tượng. Chỉ qua thao tác và nhìn đồ nghề của thợ, người ta có thể đánh giá được tay nghề.

Không chỉ có Lý Nhân, họa viên của Lê Phong trên dưới hai mươi người cũng đến làm việc tại nhà thờ. Vì tất cả đều được giao khoán nên các tay thợ đều được tự do qui hoạch thời gia làm việc.

Từ nhỏ, Lý Nhân có một cố tật, khi ngưng ngang hoặc kết thúc một thao tác, anh hay phóng ghim con dao khắc vào một điểm nào đó trên cái phôi đang làm. Thoạt đầu là thói quen nhưng lâu ngày Lý Nhân ghiền. Khi phóng dao mà không trúng cái điểm mà anh muốn, anh tức, lấy dao phóng lại. Có khi cả buổi chỉ chơi mỗi cái việc phóng dao, bị ông nội la hoài. Lớn lên, nghề khắc càng tinh, tay phóng xuất thần, trong phạm vi năm sáu mét muốn đâu là dao ghim ngay chỗ đó. Chuyện đó, Lý Nhân thường ăn độ hoài. Đâu phải ai cũng tin, thách Lý Nhân đồng nghĩa là móc tiền chung độ.

Khác với Phật, Kinh Thánh nói Chúa là con của trời. Nếu là con trời sao Chúa lại bị đóng đinh? Chúa trời huyền năng vô biên sao không cứu đứa con mình? Nhân đưa con dao đẩy nhẹ tạo một đường nét trên bàn tay, làm hiện rõ đầu cây đinh đóng ghim bàn tay người lên thập tự. Thật man rợ! Khi ác, loài người dã tâm hơn tất cả các loài.

Tại sao người bị đóng đinh? Người chết vì ai? Vì điều gì?

Phải chăng khi đóng đinh lên thân người, loài người đã đánh dấu khởi nguồn của cái ác? Chúa Cứu Thế! Cái chết của người có ý nghĩa gì cho nhân loại? Phải chăng người lấy thân mình làm một bằng chứng sống về cái ác, sự hiện diện của cái ác, để răn đe loài người, để hằng ngày con người nhìn thấy, kiểm chứng cái ác vốn có tự trong chính bản thân mình? Phân biệt được thiện ác trong tâm, đó là tiền đề để loài người hướng thiện???

Linh mục Thành im lìm đứng đó nhìn Nhân làm và thầm phục sự tập trung cao độ của cậu bé. Ông hiện diện ở đó thật lâu mà cậu ta không hề hay biết. Những lúc rảnh ông hay ra xem Nhân làm, khi thì xách theo bịch bánh, lúc thì bình trà ngon.

- Nghỉ tay uống chung trà nè cậu bé!

Nhìn thấy linh mục Thành, Nhân cười. Anh bước tới cái bàn nhỏ chỗ cha Thành đang

đứng, chợt thấy con dao còn cầm trên tay, Nhân thấy tay một cái, con dao ghim vào phổi tượng.

Linh mục Thành cau mày. Ông chỉ tay nói.

- Cha không muốn con làm như thế, như vậy là phạm thượng.

Nhân nhìn sững con dao rồi bước vội tới lấy ra.

- Con xin lỗi cha! Con lỡ tay!

- Chúa là hiện thân Đức Tin của loài người, không có đức tin nhân loại này sẽ đi về đâu?

Con sống có thể phạm bất cứ điều gì nhưng đừng bao giờ phạm vào đức tin của chính mình.

Con người sống mà không còn tin vào bất cứ điều gì, đó là địa ngục.

Nhân làm thinh, anh cầm chung trà uống, suy gẫm lời cha.

- Con nghĩ gì?

- Lời nói của cha.

Cha Thành nhìn Nhân khẽ cười, nụ cười đôn hậu.

Tuy chưa xong, nhưng tiếng đồn đã lan xa, chẳng những giáo dân trong xứ đạo Hoà Phát mà cả những người không đạo cũng tò mò đến xem. Xem xong, ai cũng khen nhà thờ Hoà Phát trùng tu đẹp. Bức tượng Chúa Cứu Thế to lớn, hoành tráng cũng là một đề tài được bàn luận.

Trong dòng người tò mò đổ về nhà thờ trưa nay có hai cô gái rất xinh đó là Lệ Minh và Kiều Thương. Lệ Minh là sinh viên Mỹ Thuật, dĩ nhiên khi nghe có một công trình nghệ thuật lớn, công trình do chính ông thầy của trường làm, Minh rủ Kiều Thương đi ngay.

Tuy chưa thành hoạ sĩ nhưng ít nhiều Minh cũng cảm nhận được cái đẹp của những tác phẩm nghệ thuật. Nhìn thấy bức tượng Chúa Cứu Thế, Minh sững sờ. Tượng làm xong, chưa tinh còn gồ ghề đường nét nhưng đã toát lên vẻ uy nghi hoành tráng, tượng đứng đó, đường bệ, phảng phất một nét gì đó vừa bi vừa hùng. Không phải ngẫu nhiên mà tượng được nhiều người khen. Phải là một nghệ nhân mới có thể làm được một tác phẩm mang tính nghệ thuật như thế!

Có một tay thợ đang đứng nhìn ngắm bức tượng và ra “vẻ” lắm. Hắn làm như hắn là nghệ nhân, ngó nghiêng ngó ngửa rồi đi tới đi lui nhìn ngắm. Làm nổi! Khi thấy có nhiều người đứng nhìn, nhút là có những cô gái đẹp, hắn xạo ke lấy le, mấy thằng thợ “lôm côm” hay làm ra vẻ như vậy.

Đó là chuyện của hắn, nhưng không ngờ hắn cố ý bước lùi rồi đạp dẫm vào chân Minh, chạm lưng vào người Minh. Nghĩ rằng hắn ta cố ý, Minh “xù” lên.

- Bộ đui hả?

Không xin lỗi mà hắn còn nhìn Minh chăm chăm, ánh mắt lạ lẫm.

- Sao không tránh ra? Hồi nào giờ thấy ai có con mắt sau lưng không?

Minh trề môi khinh miệt.

- Có con mắt sau lưng thì đâu có chuyện để nói. Muốn ghẹo chọc thì thiếu gì cách, xá gì phải chọn cách như vậy, vừa mất văn hoá, vừa mất lịch sự!

Hắn cau mày.

- Chảnh dữ vậy! Đã mất văn hoá thì làm gì có lịch sự? Nói một câu như vậy là thừa!

Và hắn nhìn Minh, đảo mắt quét từ chân lên đầu rồi từ đầu xuống chân. Hắn cười nhếch mép.

- Tôi đã hiểu vì sao cô chảnh! Nhưng chảnh không đúng chỗ. Tôi nói cho cô biết đây là nhà thờ, nơi tôn nghiêm chứ không phải nơi để cho cô chảnh. Cô đẹp đó! Cỡ như cô mà vô mấy quán bar, nơi đàn ông giải trí, chảnh lên cũng đáng đồng tiền bát gạo lắm đó. Ha! Ha!...

Hắn cười khoái trá bước đi.

Minh sôi máu.

- Đồ!.....

Hắn quay lại trêu chọc.

- Đồ gì? Cái miệng đẹp như vậy mà dùng để chửi thì hơi bị uổng đó.

Kiều Thương nắm tay bạn lôi đi.

- Bỏ đi! Có cái cũng không lại ổng đâu.

- Thương biết thằng cha đó hả?

- Thấy giống lắm nhưng không biết có lầm không?

- Giống ai?

- Anh Lý Nhân. Nếu đúng là anh Nhân thì Minh học cùng trường với anh ấy đó. Bộ Minh cũng không biết hả?

- Lý Nhân?

Minh sực nhớ. Kỳ rồi sinh viên năm tư khoa Hoạ có tổ chức triển lãm tranh. Cả lớp Minh khá ầm với nhau vì một bộ tranh mười bức vẽ toàn hình Lệ Minh. Không tin, Minh đi xem và cô sững sờ, cô gái trong tranh thật giống Minh. Tranh đề tên Lý Nhân. Hiện tượng “ Triệu đoá hoa hồng” đó là nhận định của mấy đứa đang học cùng lớp với Minh. Có lẽ si mê cô hoa khôi của trường, anh chàng thể hiện điều đó lên tranh và đó là một cách tỏ tình. Tuy không nói nhưng Minh cũng cố tâm để ý tìm xem anh chàng Lý Nhân mặt mũi ra sao, tiếc là Minh vẫn chưa biết mặt. Nếu anh chàng này là Lý Nhân thì lẽ nào anh ta lại không biết mặt Minh. Không đúng! Lý Nhân học hoạ kia mà.

- Minh!

Đằng kia, Lê Phong đang vẫy tay gọi. Minh nắm tay bạn chạy a lại.

- Em chào thầy!

- Em đi đây mà lang thang ở đây?

- Nghe thầy có công trình nghệ thuật đẹp, em đi xem.

Lê Phong nhìn Kiều Thương.

- Em này học khoa nào?

- Dạ! Đây là Kiều Thương, sinh viên Ngoại Thương, bạn cùng nhà trọ với em.

- Em đã xem được gì rồi?

- Em đã đi một vòng, rất đẹp!

- Đã xem tượng Chúa chưa?

- Dạ rồi! Tượng thật đẹp, hoành tráng.

- Có muốn làm quen với nghệ nhân khắc tượng không?

Nghệ nhân! Được gặp các cụ, điều đó còn gì bằng. Cái thằng thợ xạo ke, rồi mày sẽ biết chị hai mày là ai.

- Điều đó thật vinh hạnh cho chúng em.

Lê Phong dẫn hai cô gái đi. Hấn, tay thợ “Xạo ke” chào thầy Lê Phong và thản nhiên nhìn hai cô gái. Lê Phong chỉ tay vào hấn.

- Lý Nhân! Người khắc tượng Chúa. Còn đây là...

Hấn cười điểm mặt từng cô.

- Lê Minh! Sinh Viên khoa Hoạ, năm hai, người được bình con hoa khôi của trường, quê Nha Trang. Kia là Kiều Thương sinh viên Ngoại Thương, quê Đồng Tháp.

Lê Minh nhìn sửng hấn.

- Thì ra.....ngay từ đầu anh đã biết hai đứa em.

- Chẳng những biết rõ họ tên, quê quán mà còn biết luôn cả bạn trai.

Lê Minh thì không tin nhưng cũng không tiện hỏi tới. Kiều Thương cười.

- Nãy giờ em cứ nghĩ anh Nhân không nhận ra em.

- Nhận ra em thì sao? Tạo sao anh phải làm cái đà cho em chảnh? Đáng lý gặp anh, em phải chào mới đúng.

- Em sợ quê! Anh thành đạt quá, em sợ người ta nói mình thấy sang bắt quàng làm họ. Em ngại.

Nhân nghiêm mặt.

- Mình là thế hệ đi sau gặp và chào thế hệ đi trước, đó là lễ. Thế hệ đi trước được chào mà làm lơ, đó là lỗi. Mình sống giữ đúng cái lễ của mình, ai lỗi mặc họ.

Và Nhân quay nhìn Lê Minh.

- Chuyện lúc này tôi không có con mắt sau lưng, lỗi! Tin hay không, tùy!

Lê Phong nhìn cả bọn.

- Hồn!

Cả thầy lẫn trò của họ nhìn nhau, bật cười. Thoại của thầy một từ ai muốn hiểu sao hiểu. Như vô tình, Minh chạm mắt với Nhân, đôi mắt anh nhìn cô, ánh mắt mạnh mẽ. Tự dưng, Minh thấy mình bối rối.

Có một ông cụ đang đứng bên họ, đứng chăm chú chiêm ngưỡng bức tượng Chúa Cứu Thế. Khi nghe Lê Phong giới thiệu Lý Nhân là người tạc tượng, ông cụ liếc mắt nhìn.

Như bao cụ già khác, đã lên hàng cụ thì đi thường cầm một cây gậy. Khác ở chỗ ông cụ này ăn mặc rất sang trọng, cầm gậy chỉ là để trang sức. Ông còn rất khỏe, bước đi thật khoan thai vững vàng. Như một người mê hội họa, điêu khắc, ông cụ đi xem các công trình Mỹ Thuật đang được làm tại nhà thờ. Và khi ông cụ đi, sau lưng cụ lúc nào cũng có hai gã theo sau, họ như những đứa cháu theo hầu một người ông.

Ông cụ nói với hai đứa cháu.

- Tìm hiểu cho ông về lai lịch thằng bé đó! Ông muốn biết.

Cả hai gã đều đồng thanh.

- Dạ!

Diamond Laza. Trên tầng thứ ba mươi, nhìn xuống Thành Phố như nhỏ lại nằm gọn trong lòng bàn tay. Nhìn lên, bầu trời thật gần. Những vì sao lấp lánh như ở ngay trên đầu, với tay là đụng.

Tuấn “Xìtin” lôi ra một điều xì gà rồi bật lửa đốt, đốt bằng quẹt Zippo mạ vàng. Lâm Quang ngồi kế bên dõi mắt lên bầu trời đầy sao. Trên bàn, hai ly cà phê đã vơi một nửa.

Tuấn “Xìtin” bập bập mấy hơi thuốc rồi nói.

- Em sẽ là một Sao nhạc, anh khẳng định như vậy. Ngoại hình tốt, chất giọng tốt, hát khỏe, một ngày không xa em sẽ bay thật cao trên bầu trời của thành phố này. Tuy nhiên, muốn vươn đến điều đó cũng còn cả một vấn đề. Em cũng biết, sự vinh quang nào cũng có cái giá của nó.

Lâm Quang làm thinh, Quang không biết ý anh Tuấn muốn nói gì. Không phải Lâm Quang không biết, đời mà! Có ai giúp ai không công bao giờ. Nhưng từ lúc tình cò gặp nhau trong buổi ca nhạc quần chúng ở Quận 10, Lâm Quang đại diện cho Đoàn Trường Đại Học Nhân Văn dự diễn, Tuấn tận tình giúp đỡ mà chưa có một đòi hỏi nào. Thấy Quang cặp kè với Tuấn “Xìtin”, một số đứa trong trường bảo nhỏ: “Tay đó là dân đồng tính, mày coi chừng”. Quang

cũng ngại nhưng suốt thời gian sau đó, Tuấn chưa có biểu hiện gì. Quang nghĩ, chắc bọn nó thấy mình “Lên” quá, chúng nói bỏ ghét.

Tuấn gỏ gỏ điều xì gà lên cái gạt tàn.

- Chấp nhận chơi chuyện nghiệp thì phải lặn vào chứ không “Amato” như vậy được. Công việc tập luyện sẽ ngốn hết thời gian của em. Học và hát em chỉ có quyền chọn một. Hát thì phải nghỉ học và học thì phải nghỉ hát. Anh nghĩ chuyện học, cơ hội thì còn đó. Chuyện hát nếu bỏ lỡ, sau này sẽ hối tiếc. Qua độ tuổi nhất định nào đó, có tốn tiền tỷ em cũng không thể thành “Sao”.

Tưởng chuyện gì? Nghĩ học, đó là chuyện nhỏ.

- Từ lúc theo anh đi hát, em nghỉ học suốt. Em đã suy nghĩ rất kỹ. Vừa rồi, em đã làm đơn xin bảo lưu kết quả.

Tuấn vỗ vai Lâm Quang, tay sờ sờ bóp bóp vai Quang.

- Em quyết định thật sáng suốt. Sắp tới, anh định làm một Abum giới thiệu về em. Phải có một abum riêng, phải tập cho công chúng biết tới mình, phải cho họ quen với khuôn mặt của mình. Rồi đây anh sẽ tạo điều kiện cho em hát ở những tụ điểm hạng một, những phòng trà hạng một như M&T. Đầu tư đúng chỗ, muốn sao là thành sao. Trước mắt, anh có một căn nhà ở Quận bảy, em dọn ra đó ở với anh, nhà rộng tiện cho em tập luyện. Em còn phải tập thật chuẩn về vũ đạo, khẩu hình, phong thái diễn. Hướng dẫn em sẽ là những tay số một trong nghề. Em hoà nhập nhanh chừng nào, thành Sao sớm chừng ấy.

Nghe Tuấn nói mà Lâm Quang thấy sượng. Mẹ hấn nói hấn để “bọc điều”, đòi hấn sung sượng. Hấn không tin. Sống, có ai biết trước chuyện tương lai!

- Làm một abum nhạc tốn khoảng bao nhiêu hà anh?

- Bèo! Giá trên dưới hai trăm triệu. Làm hoành tráng, đẹp, nửa tỷ!

Lâm Quang nghe mà hết hồn. Hấn không ngờ số tiền kinh khủng như thế. Trong thâm tâm hấn nghĩ chừng vài chục triệu.

Thấy Quang thất sắc, Tuấn nhìn hấn cười.

- Em đừng lo! Nếu em ngoan ngoãn nghe theo lời anh, cố gắng tập luyện dù có bán cả nhà anh cũng lăngxê em lên thành “Sao”.

Nghe một câu chân tình, Quang cảm động chảy nước mắt.

- Anh thương em như vậy, em biết làm gì để trả ơn anh?

Tuấn chân tình khoát vai Lâm Quang.

- Chuyện nhỏ! Anh thích em, anh làm thế thôi! Vài trăm triệu đó là một số tiền lớn, nhưng em thành “Sao” thì con số đó chỉ là tiền lẻ. Với anh, sống tình cảm mới là quan trọng, chuyện tiền bạc chẳng là gì.

- Em sẽ cố làm cho anh hài lòng!

Tuấn “Xìtin” cười, lấp lánh trong đêm ánh mắt sáng rực lên, ma quái..

Đêm. Trong một ngôi biệt thự biệt lập có hàng rào bao quanh tại Quận 7, đèn đóm tắt hết. Tầng hai ngôi biệt thự có một căn phòng cửa sổ mở, ánh đèn ngủ màu hồng hắt ra ngoài nhàn nhạt.

Qua bức màn mỏng, trên giường in bóng hai người. Một người thì nằm, một người đang đè lên người kia. Thoảng trong đêm tiếng của họ thì thào.

- Ngoan nào! Ngoan nào bé cưng.

- Anh kỳ quá! Để cho em ngủ.

-.....

- Nhột!

Rồi bóng một người bị hất văng ra.

Bộp! Tiếng một người rít lên hỗn hển.

- Mẹ mày! Cái gì tao cũng không không tiếc với mày, chỉ một chút xíu mày cũng không chịu tao được hả?

Giọng kia yếu xìu.

- Chuyện này em không quen.

- Trong đời ai mà không có lần đầu phải không cưng? Bé ngoan! Chịu anh một tí đi cưng!

Lâm Quang nằm đó chịu trận mặc cho Tuấn lần mò sờ rầm hân hít lên trên khắp cơ thể. Người hân sần lên, da nổi đầy gai....hân úp mặt xuống gối nức lên khi cảm nhận có một chiều sâu trong cơ thể. Trời ơi! Nhục....

Khuya. Hân ngồi đó bên cửa sổ, chờ đợi nhìn sâu trong đêm, kinh khiếp.....hân sờ tay lên miệng mình, kinh tởm. Tuấn bắt hân làm lắm trò.....thật tởm. Hân muốn bật dậy lên đi, trốn thoát.Trên kia, một ngôi sao thật sáng nháy nháy nhìn hân, chờ! Quang ôm mặt, khóc....

Không thấy Lâm Quang điện và điện thoại cho Lâm Quang hoài cũng không được. Lê Minh chạy ra tận nhà trọ tìm. Căn phòng đóng cửa, khoá ngoài. Minh dựng chiếc Cutum 70, đứng đó chờ.

Bốn anh chàng sinh viên ở cùng nhà trọ với Quang đang về. Minh biết mặt họ và họ cũng

biết mặt Minh, nhưng không quen. Thấy Minh, họ nhìn chăm chăm. Một anh chàng hỏi.

- Ủa! Em kiếm Quang hả?

- Anh Quang chưa về hả anh?

Anh chàng nhìn Minh, ánh mắt soi mói.

- Quang nó dọn đi gần tháng rồi mà em không biết sao?

Cái anh này thật tệ! Chuyển chỗ mà không nói Minh một tiếng!

- Anh có biết anh chuyển đi đâu không?

- Không biết! Tự động dọn đồ đi, hỏi gì cũng lắc đầu.

- Em cảm ơn!

Cả bốn chàng đứng đó nhìn Minh bằng ánh mắt ái ngại. Minh lăm lũi dẫn xe ra chạy đi. Khi không còn Minh ở đó bốn chàng cũng lừng sừng đứng đó nhìn theo, nhìn con hẻm không còn bóng người.

Một tay chép miệng.

- Thằng Quang này khùng rồi! Có con “ghệ” đẹp như tiên vậy mà không biết hưởng, chạy theo nhạc nhẹ làm gì cho hư người.

- Ai nói mày nó hư? Mai một người ta làm ngôi sao đó. Một trăm thằng như mày cũng không bằng móng chân của một sao nhạc.

- Sao gì? Sao sao đó hả? Nó theo cái thằng cha đó không “Pê”, không bị chọt đít tao mới sợ. Thứ đó phải một ngàn thằng mới bằng được tao.

- Mặc cười! Chuyện đó nhằm nhò gì. Hy sinh một chút rồi thành sao, hốt một cái, người đẹp cả tá, mặc sức mà tung hoành. Mày có chỗ nào chỉ tao đi, bị chọt bị đâm gì cũng mặc, miễn thành “Sao” là được!

- Mày hả! Cỡ như mày ai mà thèm. Xấu như ma! Đem câu Sầu, Sầu lắc đầu.

Tay bị “chơi” cười hì hì.

- Tao đâu có nói tao đẹp. Nhưng khổ nỗi con “ghệ” tao nó đẹp hơn con “ghệ” của mày mới lạ kia chứ!

- Mẹ mày! Con “ghệ” mày nó bị đui!

- Phải rồi! Con “ghệ” tao đui. Con “ghệ” mày nó không đui nó mới lựa đúng mày đó chứ.

Mày hên thiệt.

- Mày muốn không? Tao có bông băng thuốc đỏ cho mày nè, không lấy tiền.

- Hi! Hi!.....Tao không mê mấy thứ đó.

Trưa. Trong căn phòng trọ con hẻm thuộc khu phố 3 trên đường Tô Hiến Thành. Kiều

Thương, Lệ Minh tíu tíu nấu ăn. Có lẽ do bắt lửa bếp, mặt Minh đỏ au, tươi rói. Trên giường Lâm Quang đang nằm đọc báo. Báo Phụ Nữ trang tình yêu, bài: Tình yêu của những người đồng giới. Quang đọc chăm chú.

Kiều Thương bảo nhỏ Lệ Minh.

- Thôi Minh cứ để Thương nấu, lại nói chuyện với anh Quang đi, nằm một mình ảnh buồn.

Minh hắt nước rửa mặt rồi với tay cầm cây lược. Minh bước tới giường ngồi xuống chải tóc.

- Cả tháng nay anh làm gì mà không đến thăm em?

-.....

Thấy Quang mãi mê xem báo, Minh vỗ anh chàng một cái.

- Có nghe em hỏi không?

Quang nhìn Minh ngơ ngác.

- Em hỏi gì?

- Anh bận lắm sao mà không thấy thăm em? Có điện thoại cũng tắt.

Quang cười.

- Bận lắm! Dạo này ông Tuấn bắt anh tập đủ thứ. Chắc vài tháng nữa anh sẽ có một abum.

Ngày tập đêm diễn, anh bị quay như cái máy.

Minh nhìn Quang, trông anh có vẻ mệt mỏi, tiều tụy.

- Hát mà cũng cực vậy hả anh?

- Nghệ thuật mà! Tập một tháng diễn một giây, muốn thành danh không dễ chút nào.

Muốn ra thăm em lắm nhưng không được. Ông Tuấn cứ kè kè giữ anh như giữ tù, có lúc muốn điên. Có cái điện thoại ổng cũng quản lý, nói không cho anh phân tâm, chán thiệt!

Minh tìm bàn tay Quang vỗ về an ủi.

- Tội anh quá! Hay.....hay anh nghĩ làm ca sĩ đi! Em thích anh làm sinh viên hơn. Có thể là em hơi ích kỷ, nhưng thật lòng em không thích anh làm ngôi sao. Biết đâu, một ngày nào đó anh sẽ bỏ em.

Quang bóp chặt tay Minh.

- Đừng có nghĩ khùng như vậy, em phải tin anh. Mình yêu nhau từ cái thời phổ thông cho đến bây giờ, tình yêu đó là vĩnh cửu. Thế gian này không có ai xứng với anh bằng em và ngược lại. Em nhớ không, ngay từ thời phổ thông, cả trường ai cũng nói mình là Kim Đồng Ngọc Nữ, mình sinh ra là để yêu nhau. Giờ thì muộn rồi, anh đã hy sinh quá nhiều trong chuyện này thì anh phải đi đến tận cùng của nó. Anh phải là Sao, một ngôi "Sao" rực rỡ. Ngày đó, em sẽ ở bên anh, mãi mãi là của anh. Cả cái đất Nha Trang sẽ biết đến chúng mình, biết đến những đứa con thành danh của họ.

Minh cười.

- Thật tình, em không mơ!

- Anh nghĩ chuyện đó đang nằm trong tầm tay. Nếu thành danh anh sẽ nâng em bay lên thành một vì sao sáng, một nàng tiên trong tất cả những nàng tiên. Sắp tới, khi làm album nhạc, anh muốn em phải là người mẫu chính minh họa những bài hát của anh.

- Điều đó có thuộc quyền của anh không?

Lâm Quang cười, nụ cười hằn học.

- Sao lại không? Khi họ tận thu cái sự tận tụy của anh thì anh cũng phải buộc họ trả giá. Sống là như vậy, như em nói, không ai cho không ai điều gì!

Đằng kia, Kiều Thương bài dọn thức ăn.

- Chuẩn bị ăn cơm nhen!

Lâm Quang nhìn Kiều Thương.

- Em nấu gì mà thơm thế? Ăn ngon phải biết. Thích ca sĩ không? Hôm nào anh giới thiệu cho một người, không đẹp không lấy tiền.

Kiều Thương vừa xới cơm, vừa cười.

- Em quê mùa lắm, chắc không hợp với bạn của anh.

Lệ Minh nói nhỏ.

- Bạn trai của Kiều Thương là ngôi sao đó, sao thứ thiệt. Cầu thủ Minh Đức, người đang được báo chí đưa tin hàng ngày.

Lâm Quang cười mỉa.

- Minh Đức! Tay này cũng đang nổi đó. Nếu sánh, “Sao banh” chỉ là con đốm trước “Sao nhạc”.

- Nói nhỏ thôi, Thương mà nghe, Thương buồn!

Dọn dẹp xong, Thương thay đồ chào cả hai.

- Anh Quang ở chơi, em đi học.

Minh bước từ trong phòng tắm ra, tươi mát trong cái váy ngủ mặc ở nhà. Tóc búi cao quăn trong chiếc khăn trắng. Váy mỏng, tấm thân Minh lồ lộ đường nét một tấm thân tuyệt mỹ.

Minh ngồi xuống giường nhìn Quang.

- Anh tắm cho khỏe!

Quang vòng tay từ phía sau ôm gọn tấm thân tuyệt vời của Minh.

- Em thơm quá!

Vừa nói Quang vừa hôn lên đôi vai trần của Minh.

- Đứng! Coi chừng người ta thấy, kỳ!

Lâm Quang nhảy cái rột xuống khỏi giường cài chốt cánh cửa. Minh bám theo mở ra,

cánh cửa kép hờ. Minh tựa vào lòng Quang.

- Ở đây có rất nhiều sinh viên, người ta dị nghị.

Quang bịt miệng người yêu bằng một nụ hôn dài. Minh quàng tay ôm cổ người yêu, say sưa ngây ngất. Môi gắn chặt môi, Quang bế thốc người yêu lên giường. Quai chiếc áo ngủ tuột khỏi bờ vai bài ra một vầng ngực trắng mịn căng tròn. Quang dí môi mình lên đó háo hức, rạo rực....

Minh bỗng bật dậy hốt hoảng khi bàn tay Quang len vào làn áo, chạy trên đôi chân thẳng tắp, nuốt nà.

- Đừng anh!

Say mồi, Quang đè nghiêng Minh xuống giường, bàn tay cố khua động khám phá. Minh vùng người lên.

- Không! Không!

Mắt Quang rực lên hân học.

- Anh là một thằng đàn ông! Anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh là một thằng đàn ông. Nhìn vào mắt người yêu, Minh càng kinh sợ.

- Không!

Cô cố hết sức đẩy Quang qua một bên rồi thu người vào trong gối. Mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển, đôi mắt phượng quắc lên sáng rực. Minh nói.

- Anhanh không tôn trọng em gì hết!

Quang nhìn Minh rồi đổ sập xuống gối đầu trên đùi Minh.

- Em.....em không yêu anh sao?

Minh xoa tay lên vai Quang, bàn tay lần vào trong mái tóc âu yếm ân cần.

- Em thề em chỉ yêu một mình anh, chỉ anh thôi. Em.....em không tiếc với anh bất cứ điều gì, kể cả sinh mạng của em. Nhưng.....em chưa muốn, em thật sự chưa muốn Quang ơi. Ở đây toàn là sinh viên, người ta dòm ngó. Chiều, Thương học có hai tiết! Thương sẽ về bây giờ anh có biết không?

Quang tựa đầu trên chân người yêu, ánh mắt xa xăm trống vắng....

Điểm hẹn, cà phê Nice đường Mạc Đĩnh Chi, 8 giờ. Tuy không lớn và qui mô như Windows, Chợt Nhớ hay Người Sành Điệu, nhưng cà phê Nice là một quán đẹp, lịch sự. Thích ngắm cây cảnh thiên nhiên, thích ngắm người qua lại trên đường phố, Nice có một khoảng sân nhỏ, được tôn thật cao đặt khoảng mười bàn. Đây là một điểm hẹn, chờ, lý thú vì người đến

trước có thể quan sát được tất cả những người ra vào quán. Sáng, Nice có thực đơn ăn nhẹ, trưa Nice có thực đơn ăn “nặng”, đủ dần đầy bao tử cho buổi làm việc chiều. Giá cũng nhẹ nhàng cho những thực khách thuộc hàng “Víp”.

Lý Nhân đến và thấy Bạch Vân ngồi đó một mình đọc báo, chiếc kính hếch ngược lên đầu làm cài tóc, mode của những quý cô, làm nổi.

- Xin lỗi vì để người đẹp phải chờ!

- Hẹn và chờ đó là trách nhiệm của người mời, nhưng để người mời chờ hơi lâu cũng hơi phiền đó.

Lý Nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện, lưng quay ra đường.

- Vì thế mới có lời xin lỗi.

Bạch Vân ngược nhìn Lý Nhân.

- Thường những người được Vân mời cà phê không có ai tới trễ, anh là người đầu tiên đó.

Lý Nhân nhìn Bạch Vân cười. Lại chảnh!

- Được người đẹp mời cà phê, Nhân tôi lo cuống cuống chạy tới đó chứ, nhưng sợ đến sớm bị người đẹp cười vào mặt nên tà tà, giờ mới tới!

- Vân đã mời anh thì không có lý do gì phải cười anh.

Lý Nhân nhún vai.

- Người ta có thể tự hào hiểu rành phụ nữ, tôi thì không. Phụ nữ càng đẹp càng khó hiểu!

- Vân có phải là loại phụ nữ khó hiểu không?

- Chỉ hơi bị thôi!

- “Hơi bị” thôi sao?

- Nói vậy cho người ta tức chơi.

Bạch Vân cười.

Cổng. Có ba người bước xuống từ một chiếc xe du lịch, hai nam một nữ. Nam : Phan Dương, Johnny Thái, nữ: Kim Ngân. Ông Dương dẫn đầu bước lên bậc đi vào. Thấy Bạch Vân, ông niềm nở.

- Chào cô Vân!

Bạch Vân đứng lên bắt tay ông Dương.

- Chào ông Dương!

Ông Dương giới thiệu những người đi cùng.

- Ông Johnny Thái, một thương gia người Mỹ, cô Kim Ngân thư ký của tôi. Đây là cô Tống Bạch Vân, nhà thiết kế thời trang số một đất Sài Gòn.

Bạch Vân bắt tay từng người.

- Chào!

- Chào!

Bạch Vân chỉ Lý Nhân.

- Bạn Vân! Lý Nhân, hoạ sĩ.

Nhân bắt tay mọi người như cái máy. Tim anh đứng lại trong một giây khi nhận ra Kim Ngân. Cả hai nhìn sững nhau trên trời.

- Chào anh Nhân!

- Chào cô!

Họ khách sáo! Họ làm như hồi nào giờ họ chưa từng quen nhau, chưa từng là của nhau. Cuộc sống không ai lường trước được chữ “Ngờ”.

Thấy Lý Nhân chết sững khi gặp Kim Ngân, Bạch Vân nói nhỏ như trêu.

- Cô thư ký của ông Dương xinh quá! Đứng tim hả?

Lý Nhân nhún vai.

- Làm hoạ sĩ thấy người đẹp mà không đứng tim, chuyện lạ!

- Lần đầu tiên thấy Vân, Nhân có đứng tim không?

Nhân cười hì hì

- Tim thì không có đứng, nhưng đứng thứ khác, đứng trông!

- Xạo!

- Nhân nói với ông Phong: “Em thầy có cái dáng làm đắm tàu Titaníc”, ông Phong cười.

- Phải nói là anh xạo thiệt đó!

Bên kia, họ kêu ăn sáng. Thấy ông giám đốc ân cần chăm chút lo từng cọng rau, trái ớt, cho cô thư ký. Lý Nhân thấy lòng mình buồn man mác. Có cái gì đó trong anh, từ đây ra đi vĩnh viễn. Nếu còn?... Động lại đâu đó một chút gìsự thông cảm, thương hại.....và xót xa cho một kiếp người. Khi sống vì chữ “Tiền”, con người đã tự ăn lấy tâm hồn mình.

Lại có ba người đến, cũng hai nam một nữ, Lê Minh, Lâm Quang và Tuấn “Xì tin”. Lâm Quang ăn mặc như một ngôi sao, quần sọt đen, áo thung đen, đầu đội ngược cái kết đen, cổ đeo một sợi dây đen tòng ten một tượng chúa tổ bố bằng bạch kim. Như đã hẹn trước, thấy Bạch Vân, Tuấn “Xìtin” tiến lại ngay. Cả ba cùng ngồi chung bàn.

Họ giới thiệu chào nhau.

- Đây là Bạch Vân, Lý Nhân. Đây, Lâm Quang. Lê Minh, bạn gái Lâm Quang.

Gặp Lê Minh đi chùng với Lâm Quang, Lý Nhân không bất ngờ. Còn Lê Minh thì bất ngờ khi gặp Lý Nhân. Anh chàng này đi đâu cũng gặp. Định chào Nhân một câu xã giao như thấy cái mặt Nhân bơ bơ làm như không quen không biết, Minh làm thinh.

Nhìn thấy Lê Minh, Bạch Vân sững sờ. Vân nhìn qua bên kia quan sát Kim Ngân rồi quay

bên này nhìn Lệ Minh. Tự dưng sáng nay Vân gặp cùng một lúc hai cô gái đẹp, trùng hợp, họ quá giống nhau. Chẳng những Vân, ông Phan Dương, Johnny Thái và Lý Nhân đều nhận thấy điều đó. Chỉ có hai cô gái là không biết mình giống nhau vì họ đang ngồi quay lưng lại nhau. Người đầu tiên phân biệt, tuy giống nhau nhưng cái “Thần” của họ khác nhau, Lý Nhân. Cùng một người, hoạ sĩ: vẽ, nhiếp sĩ: chụp. Tranh và Ảnh, ai muốn nghĩ sao thì nghĩ. Bật lên hình tượng đó trong đầu, Nhân mỉm cười, cười một mình.

Tuấn “Xìtin” vào việc ngay.

- Hai cái bản thảo tôi đưa, chắc cô Vân đã nghiên cứu?

- Xem thì đã xem rồi. Ý anh muốn thay đổi chỗ nào.

- Tôi sẽ làm đúng theo kịch bản. Đúng ra là tôi không có quyền xen vào chuyện người mẫu của cô. Ý của Lâm Quang muốn Lệ Minh phải là mẫu chính trong Album nhạc “Dấu Chân Địa Đàng”. Việc này tôi phải nhờ cô. Lệ Minh chưa biết chút gì về nghề diễn. Cô Vân chịu khó huấn luyện dùm tôi.

Bạch Vân nhìn Lệ Minh. Là phụ nữ mà cô nhìn thấy còn mê hoặc hồ chi đàn ông. Trong đám những “cô gái chân dài” mà cô đang có, chưa ai có khuôn mặt hay như cô bé này.

Bạch Vân bảo Lệ Minh.

- Em đứng lên! Quay một vòng chị coi.

Lệ Minh nhìn Bạch Vân rồi nhìn Lý Nhân cụp mắt xuống ngại ngùng. Lâm Quang thúc.

- Kìa! Chị Vân bảo em đứng thì em cứ đứng lên, gì mà ngại.

Minh đứng lên quay một vòng, mặt bừng đỏ vì xấu hổ. Lý Nhân che tay đốt diếu thuốc không nhìn. Anh có linh cảm người mà Minh ngại nhất khi phải làm như vậy tại đây, là anh.

Con bé có cái dáng tuyệt đẹp. Biết đâu mai một cô bé này sẽ là một trong phát hiện của mình. Bạch Vân quay hỏi Lý Nhân.

- Hoạ sĩ thấy sao? Cô bé đẹp chứ?

Lý Nhân nhún vai.

- Ban ngày thì làm gì có Sao mà thấy. Đẹp! Chuyện đó thì Nhân thấy lâu rồi, cô ta là hoa khôi của trường Mỹ Thuật.

- Vậy là anh biết lâu rồi?

- Học Mỹ Thuật, trường Mỹ Thuật có người đẹp mà không biết, chuyện lạ.

Thấy Nhân nhận ra mình, Minh cười nhẹ.

- Anh Nhân “Kê” em đó chị ơi! Trường em người đẹp hàng khối. Hạng như em xá gì.

Minh quay sang Lâm Quang.

- Anh Nhân, người tạc tượng Chúa nhà thờ Hoà Phát, người mà anh muốn gặp một lần cho biết.

Lâm Quang bật dậy chìa tay.

- Nghe nói rất nhiều về anh hôm nay mới được gặp, hân hạnh.

- Được bắt tay một Sao nhạc! Hân hạnh.

Lâm Quang cười, mắt sáng lên.

- Đó là chuyện trong tương lai, hiện tại em chỉ là con Đốm thôi.

- Nhìn xa, Sao và Đốm như nhau. Nhìn gần, Sao là Sao và Đốm cũng chỉ là Đốm. Hy vọng em sẽ là Sao chứ không phải Đốm. Vươn tới một ngôi sao, đó là niềm mơ ước của những người trẻ.

Lâm Quang nhìn Lý Nhân, mắt ngăm những thách thức.

- Anh thì sao?

- Kết bạn và chiêm ngưỡng những ngôi sao! Đó cũng là một cách sống.

Chuông điện thoại của Tuấn reo. Nhìn số máy xong, Tuấn tắt.

- Chúng tôi xin phép đi trước. Đang chạy sốt vó chuẩn bị cho cái video clip.

Quay sang Lê Minh, Tuấn nói.

- Quang phải đi với anh, em cứ ở đây trao đổi với cô Vân. Anh đi trước.

Bạch Vân xem đồng hồ rồi nói nhìn Lý Nhân.

- Hoạ sĩ có rảnh không? Vân đang có một chương trình đang tập bên nhà văn hoá Quận 1. Có nhiều người đẹp lắm, tha hồ mà ngắm.

- Phụ nữ càng đẹp càng đáng sợ!

Bạch Vân cười.

- Hoạ sĩ mà sợ người đẹp?

Lý Nhân nhún vai. Nói hơi lớn cổ ý cho người bên kia nghe.

- Đòi tôi suýt vì một cô gái đẹp mà chết nên giờ gặp phụ nữ đẹp, sợ!

Bạch Vân hỏi Lê Minh.

- Nếu sáng nay em rảnh đi với chị?

Minh nhìn Vân rồi lại nhìn Lý Nhân.

- Chiều nay em bận học. Hay chị cho em số phôn, có gì chị em mình liên lạc sắp xếp thời gian sau.

Lý Nhân gọi tính tiền, tay phục vụ bàn bảo: “Anh Tuấn trả rồi!” Bạch Vân< , Lê Minh đi trước, họ vừa đi vừa trao đổi. Lúc đứng lên, anh liếc mắt nhìn Kim Ngân, cô ấy ngồi đó như thả hồn tận đâu đâu.

Xuống đường thấy Lê Minh đứng một mình. Nhân hỏi

- Vân đâu?

- Chị Vân vừa bước vào Nhà Văn Hoá.

- Đón Taxi hả?
- Dạ!
- Em đang ở đâu?
- Đường Tô Hiến Thành, Quận 10.
- Anh cũng về Quận Mười, nếu em thích, anh đưa?
- Chỉ sợ làm phiền anh!
- Nói một câu như vậy đồng nghĩa anh đã không sợ phiền.

Bình thường đường phố có rất nhiều Taxi, hôm nay lại biến đâu hết. Đứng một mình quá nhiên khó coi.

- Vậy em đành làm phiền anh Nhân.

Minh nhìn chiếc Dylan. “Anh chàng con nhà giàu! Hèn chi xạo thấy sợ”. Xuất thân từ một gia đình trung lưu, được giáo dục đàng hoàng, Minh chưa hề thiện cảm với mấy thằng con tử bột. Trong mắt Minh, chúng như những con rối. Còn anh chàng này ??.....nếu nói về rốianh ta phải là người múa rối. Phụ nữ yếu bóng vía chết với anh chàng chứ chẳng chơi. Nghĩ như vậy, Minh thấy mình cười.

Tình cờ gặp lại Lý Nhân sao gần hai năm, Ngân không biết mình vui hay buồn, quyết định vội vàng của cô ngày ấy là đúng hay sai? Cô ngồi thẩn ra đó như người mất hồn. Phải một lúc lâu, Ngân mới định thần, hồi tỉnh. Cô ngồi đó lặng lẽ vàlần đầu tiên cô thấy hận! Hận chính cô.

Chương năm.

Mỗi người thường có một thời, dân làm ăn kinh doanh rất tin vào điều đó. Khi xác định đây là thời của mình, họ tận dụng làm ăn như điên. Trong khoảng mà họ cho là thời, làm ăn thường trúng những quả đậm. Và sau cái gọi là thời đó, có người phát lên và cũng có ngườiphải ngồi nhà đá. Nguyên nhân chính: Ham tiền.

Ai chưa từng có nhiều tiền, khát khao nó. Người ta ngỡ khi có nó, mãn nguyện. Không! Khi có nó thật nhiều trong tay, con người bỗng khác. Họ bỗng thấy mình vĩ đại hơn và thật nhiều quyền năng. Con người bỗng thấy mình như thượng đế, có quyền định đoạt số phận của mình và của cả người khác. Thứ ma lực đó, loài người có mấy ai cưỡng lại được!

Người xưa có câu: “Biết đi! Biết chạy! Biết dừng!”. Đó giống như một lời dạy cho trẻ con mới lớn. Và... đó cũng là câu dạy cho cả những người lớn. Có người đi, chạy nhảy cả đời dục

ngang trời đất, nhưng đến lúc về già người ta mới chợt hiểu ra. Họ không biết dừng! Phải ngâm ngùi, phải ân hận khi hiểu ra cái điều đơn giản ấy thường là những người có một kết cục bi thảm!

Kẻ dân đen ngu ngốc, người tri thức siêu phàm, tất cả ai cũng bị cuốn vào vòng xoáy: Tiền! Người hiểu chữ “Nhân”, biết dừng! Người có chữ “Tâm”, biết thoát! Và sống có mấy người hiểu rõ hai chữ thật bình thường ấy. Kinh nghiệm sống không ai dạy được cho ai, nếu biết lắng nghe đó như là một bài để tham khảo. Chỉ có sống, sống thật sự, mỗi con người sẽ tự đúc kết cho mình một kinh nghiệm sống, một nhận định riêng và cũng chỉ mỗi cho mình.

Lý Nhân dừng xe trước một xưởng gỗ lớn ở Quận 9, xưởng gỗ Lý Gia. Sau khi tậu được miếng đất này, Nhân làm ăn lên. Giờ thì tại đây, Lý Nhân cung cấp hàng ngược về cho cửa hàng chính của Lý Gia ở Đồng Tháp. Trên Lý thuyết, Nhân làm ra tiền tỷ cho gia đình sau gần hai năm đề xuất: Đồ gỗ Lý Gia xâm nhập thành phố. Riêng tiền trúng từ miếng đất gần hai ngàn mét vuông này đã là tiền tỷ. Thực tế, Lý Gia đã đầu tư ngược lên thành phố cho Lý Nhân, tiền mặt, cũng là tiền tỷ. Đó là bằng chứng lòng tin của Lý Gia đối với đứa con mình, bằng chứng Lý Nhân đứng được tại đất Sài Gòn. Hiện tại, Lý Gia đã có hai cửa hàng bài bán đồ gỗ trang trí nội thất cao cấp, một ở Quận 10, một ở Quận 1 và tại đây, một xưởng sản xuất lớn.

Khi quyết định đây là xưởng chính sản xuất hàng cho Lý Gia, Nhân đưa lên đây hai mươi thợ chính của gia đình. Hiện tại Xưởng lúc nào cũng đông vui như hội. Nằm cạnh xưởng là một ngôi nhà hai tầng khang trang, tầng trệt dùng làm văn phòng. Tầng trên là của Lý Nhân, của một mình Lý Nhân. Với diện tích một trăm mét vuông, Nhân ngăn một phòng nhỏ làm chỗ ngủ, toàn bộ diện tích còn lại Nhân dành làm nơi sáng tác. Trên vách treo la liệt những bức tranh Lý Nhân vẽ. Một hàng kệ dọc theo tường bài lũ khữ tượng khắc lớn nhỏ, có cái bằng gỗ, cái bằng sập và cả tượng thạch cao. Tượng thì có tượng tự làm, tượng mua, tranh thì không. Từ bức vẽ hư đến bức đạt, từ bức đầu tiên đến bức vẽ hiện tại còn trên khung, Nhân đều lưu giữ. Điều mà bất cứ thằng họa sĩ nào cũng mơ ước: Giá vẽ. Phòng sáng tác của Lý Nhân có năm cái giá vẽ, loại giá được thiết kế đúng chuẩn và làm toàn gỗ tốt.

Ông hai, một ông thợ già, người toàn quyền thay Nhân trông coi xưởng gỗ đang ngồi trên một cái sập nơi góc xưởng rót chung trà mời khi thấy Nhân đi tới.

- Cậu Nhân uống trà!

Công nhân, một số người thấy Lý Nhân gật đầu chào. Nhân đưa mắt nhìn hàng loạt ghế đã làm xong nhưng chưa lên bóng chất dọc theo xưởng. Đó là một hợp đồng mà Lý Gia nhận làm với Ủy Ban Quận 9. Bàn và hai trăm ghế cao cấp trang trí hội trường.

- Tuần sau là giao hàng! Ông hai coi đốc thúc anh em làm cho kịp.

- Cậu Nhân khỏi lo! Có bao giờ tôi để cậu mất mặt với người ta. Lúc sáng thằng Quy Đắc

Nông ghé đây, điện cho cậu hoài hình như cậu tắt máy. Nó có một lô gỗ, nghe nó nói toàn nhóm một.

- Máy cháu hết pin. Ông hai có hỏi hàng có hoá đơn không?

- Nó nói hàng thanh lý từ một Lâm Trường, gỗ bắt lậu.

- Hàng thanh lý thường có hoá đơn. Để cháu liên lạc với ông ta. Được ông cháu mình đi Đắc Nông một chuyến.

Nhân thả dọc một vòng quanh xưởng xem anh em làm. Dân thợ Lý Gia gặp Nhân ai cũng chào. Họ nể Lý Nhân không phải vì anh là chủ, mà vì một điều khác, anh đối xử với họ bằng chữ “Tâm”. Lý Gia đào tạo họ, tạo cho họ một việc làm ổn định thì không lý gì họ bạc đãi Lý Gia. Riêng cậu Nhân, ngoài cái việc cậu là chủ, cậu còn cái mà họ phải nể: Tay nghề. Đồ chạm khắc, cậu Nhân xứng đáng là một truyền nhân của dòng họ Lý. Ông hai, người có gần bốn mươi năm trong nghề còn chấp tay bái phục cậu chủ.

Phương châm làm ăn của Lý Nhân: Làm ăn đàng hoàng, buôn bán uy tín, ăn chắc mặc bền. Nhập hàng phải có nguồn gốc, xuất hàng có lai lịch, hàng: Chắc, Đẹp, Tinh Xảo, Bền: Bảo hành ba chục năm. Thuế, đóng đàng hoàng vàcũng như mọi thằng làm kinh doanh khác, Nhân cũng biết đến từ né.

Từ tầng trệt lên tầng trên, ngay cầu thang có một cánh cửa và chỉ khi nào Lý Nhân có mặt, cánh cửa đó mới mở. Vất cái cặp lên bàn, Nhân bước tới giá vẽ. Nửa năm nay, Nhân đang mê viết chữ, đang tập chơi thư pháp, thư pháp Việt. Anh lột mấy miếng vải dầy trên ba cái giá vẽ, ba chữ: Nhân, Lễ, Nghĩa bày ra. Chữ viết đại tự, viết trên giấy hoa tiên màu trắng, mực tàu. Hai khung còn lại đã căng giấy xong, cũng phủ vải nhưng giấy còn trắng. Anh thiếu hai chữ: Trí, Tín, là đủ năm chữ của ngũ thường: Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín. Trong ba chữ viết xong, chữ “Nhân” là anh tâm đắc nhất. Vì nhiều lẽ, khi viết chữ “Nhân” anh suy nghĩ rất nhiều, nghiêm ngẫm rất lâu ...cuối cùng trong một giây xuất thần, trên giấy là chữ “Nhân”.

Anh đứng đó nhìn ngắm chữ “Nhân”, tên của mình. Những nét sổ xuống, thẳng đứng mạnh mẽ rồi cuộn lại như cuộc đời con người chỉ biết đứng thẳng lưng, vững vàng. Từng nét một, góc cạnh, cứng cáp, bước từ thấp đến cao, đỉnh cao nhất chữ hờ rồi sổ dài những đường nét thoai thoải hết cuộc đời. Dấu ớ cuốn nhẹ như một cánh diều nhẹ nhàng trong gió. Đó giống như là một đồ thị, một sự hoạch định kiếp sống của con người. Câu nói: “Biết đi! Biết chạy! Biết dừng!” của người xưa được anh thể hiện triệt để trong chữ “Nhân”. Một chữ “Nhân” định hình, định lượng.

- Anh Nhân!

Bất ngờ! Quá bất ngờ khi anh nhận ra người gọi anh là Bạch Vân. Thấy anh sững người nhìn, Vân cười.

- Anh thấy Vân có giống phóng viên báo không?

- Vì sao Vân biết ở đây?

Từ ngay cửa cầu thang, Bạch Vân bước hẳn vào phòng vẽ. Cô để cái túi xách lên trên bàn rồi đi tới lui nhìn ngắm những bức tranh treo trên tường.

- Không ngờ anh Nhân vẽ nhiều đến thế.

Lý Nhân nhìn Bạch Vân như nhìn cô gái từ hành tinh khác.

- Hình như Vân chưa trả lời câu hỏi của tôi?

- Đơn giản! Hôm nay đoàn làm phim của Lâm Quang có mấy cảnh quay gần đây. Vân đi về thì thấy anh chạy qua, kêu không được, gọi điện cũng không. Thấy anh ghé vào đây, Vân tò mò vậy thôi.

Nhân lấy một cái ghế mời khách.

- Vân ngồi đi!

Bạch Vân vẫn không ngồi, cô ngắm nghía những pho tượng.

- Tất cả những cái này đều do anh làm.

- Chỉ làm được một số. Vì sao lại giống phóng viên báo?

- Ghé vào thấy đề xưởng Lý Gia, Vân nghi anh là người ở đây. Muốn biết chính xác Vân vào làm phóng viên báo. Gặp cái ông hai trưởng xưởng, hết lời ca ngợi cậu chủ. Hình như anh Phong cũng không biết rành về anh thì phải.

Nhân nhún vai.

- Đâu nhất thiết chuyện gì cũng phải khai báo. Ai chỉ Vân lên đây?

- Vào đến đây thì chuyện lên đây đâu phải là chuyện khó.

- Uống nước nhen?

- Chờ anh hỏi câu này hơi bị lâu đó. Khát khô cả cổ.

Nhân lấy trong tủ lạnh lon nước bật nắp mời Bạch Vân.

- Giờ thì Vân hiểu được điều mà Vân thắc mắc về anh.

- Thắc mắc về tôi! Điều gì?

Bạch Vân nhìn Lý Nhân.

- Tiếp xúc với anh, Vân nhận ra trong anh có điều gì đó mạnh mẽ, đầy tự tin. Một người khi ra đời thành công, họ thường có trong người phong thái đó.

Lý Nhân cười.

- Thành công! Tôi chẳng có gì để gọi là thành công. Toàn bộ những gì có ở đây là của cha mẹ. Đó không phải là điều để mà tự hào. Còn điều này chắc Vân chưa biết, đôi khi sự mạnh mẽ chỉ là cái áo giáp che chắn sự yếu đuối từ bên trong.

Bạch Vân lắc đầu.

- Vân vẫn nghĩ anh là một người mạnh mẽ. Chuyện đó chẳng qua anh bị xốc mà thôi. Anh quá tự tin vào mình và khi cô ấy bỏ anh đi, lòng tự trọng anh bị tổn thương. Gượng dậy đứng lên đi tiếp, anh phải là một người mạnh mẽ.

Lý Nhân nhìn Bạch Vân.

- Hình như Vân biết hơi bị nhiều về tôi, còn tôi thì hoàn toàn mù tịt.

- Riêng với anh, Vân không hẹp hòi gì nếu anh muốn biết. Mình là bạn bè mà! Phải không anh?

Lý Nhân đứng đó nhìn Bạch Vân làm thinh. Cô gái đang ngồi đó trước mặt anh là một cô gái hấp dẫn, hấp dẫn từ ngoại hình lẫn tính cách. Tuy có hơi chảnh một tínhưng phụ nữ khi thành đạt không ai cấm họ chảnh. Với anh điều đó không đáng quan tâm. Trước một cô gái mà chỉ thấy mỗi chữ “Dục” không thấy “tâm”, tình yêu nằm ở đâu???

Tự đặt cho mình một câu hỏi như vậy, Nhân thấy mình cười.

Đoàn làm phim video clip Dấu Chân Địa Đàng khởi quay. Hôm nay họ thuê trọn gói quán Sông Trăng quay cảnh hùng đông, hoàng hôn, và trăng sáng trên sông. Lê Phong điện thoại Lý Nhân, ông cười trong điện thoại: “Thích xem chân dài không? Hôm nay ở đây có hàng khối.”

Có lẽ vì sự hấp dẫn của những đôi chân dài, Lý Nhân lò mò tới phim trường. Quán tuy đã treo bản không tiếp khách nhưng người thì đông như hội. Được nhìn sao nhác miễn phí ai là không thích, nhất là những cô cậu choai choai, những fan mê sao nhác.

Không như phim truyện, phim trường của nhạc thật ồn ào náo nhiệt, phải có bảo vệ mới ngăn được làn sóng người hâm mộ. Không biết họ quay cảnh gì mà tập trung rất nhiều những cô gái chân dài của nhà thiết kế Thời Trang Việt.

Vừa thấy anh, Lê Phong cười.

- Tới thật đúng lúc, đang sắp quay đây.

Bạch Vân trông thấy anh bước tới hỏi.

- Dũng khí nào đưa anh đến đây? Vân nhớ anh từng nói, sợ phải trông thấy những người đẹp.

Lý Nhân nheo mắt nhìn Bạch Vân.

- Lúc trước tôi cứ lầm tưởng mình là người yếu đuối nên sợ. Giờ thì thông suốt rồi, tôi là người mạnh mẽ và người mạnh mẽ phải có dũng khí.

Nhìn những cô gái chân dài trong trang phục khá mát. Nhân hỏi.

- Mát đấy chứ! Đây có phải là thời trang Việt?

Bạch Vân nhún vai.

- Thời trang mặc trên thân cô gái Việt thì gọi là thời trang Việt.

- Một định nghĩa tuyệt vời! Nếu Nhân bỏ hai từ thời trang, Vân định nghĩa như thế nào?

Bạch Vân cười.

- Đó là một lĩnh vực khác, Vân chưa khai thác nên không thể định nghĩa. Tuy nhiên khối người đang nổi đình nổi đám lên vì điều đó. Quảng cáo trực tuyến đấy! Áp phê dữ lắm! Áp phê ngược!

Lý Nhân nhún vai, cười.

Không hỏi nhưng Nhân vẫn dõi mắt tìm. Đây rồi! Lệ Minh. Cố ấy đang đứng nói cười gì đó bên Lâm Quang, trông cô thật hạnh phúc. Một cái gì đó nhói lên ở tim, đau. Vì sao? Anh không thể giải thích được.

Bắt gặp ánh mắt Lý Nhân nhìn, tự dưng Minh thấy mất tự nhiên.

Từ lúc gặp và biết Lý Nhân, Minh thấy mình thường mất tự chủ trước ánh nhìn của anh. Hôm ở cà phê Nice, khi phải đứng lên xoay một vòng cho Bạch Vân ngắm, Minh thấy xấu hổ. Minh cảm nhận trong mắt anh có cái gì đó cười cợt khinh thường. Nói cho cùng Minh với anh ta không có bất kỳ sự ràng buộc nào, Minh muốn làm gì, sống ra sao đó là chuyện của Minh. Minh cũng lấy làm lạ cho mình, tại sao mình lại nghĩ như vậy khi anh ta cũng chưa hề nói, hoặc làm gì tổn thương cô.

Tại sao anh ta lại có mặt ở đây? Bằng linh cảm, Minh biết anh chàng đến đây, có mặt ở đây là vì cô chứ không phải vì Bạch Vân???....

- Dẫn!

Người phụ tá của đạo diễn ra lệnh.

Như chọc tức ai đó, Minh hoà mình vào trong vai diễn với Lâm Quang, người mà cô yêu. Cảnh: Chuyện tình một đôi trai gái, hẹn hò, hờn giận.....rồi làm lành.

Không ai hiểu được sau đôi kính đen Lý Nhân đang nghĩ gì. Anh đứng đó như bao người tò mò nhìn họ đóng phim. Nhân nhìn Bạch Vân nhận xét.

- “Sến” quá!

Bạch Vân nói nhỏ.

- Họ làm! Cái đích họ nhắm không phải là anh. Thị hiếu bây giờ người ta thích “sến”.

- Tôi đang thắc mắc, tại sao thầy lại dính vào một kịch bản phim “sến” như vậy? Điều đó không đáng?

- Anh Phong là họa sĩ thiết kế chứ không phải là người viết kịch bản.

Nhân chỉ nhìn Vân cười. Tự trọng! Đó là thước vàng đo phẩm hạnh một nghệ sỹ. Giới nghệ sỹ có thể bươi móc nhau, chê bai tác phẩm của nhau, thậm chí chửi nhau bằng mồm,

bằng cả văn đàn nhưng lại rất trân trọng những người có phẩm hạnh.

Nhân nghĩ thế rồi lặng lẽ rút lui không một lời chào.

Sến hay sót? Điều đó chỉ có Lý Nhân mới biết rõ lòng mình.

Khi phát hiện Lý Nhân biến mất, Lê Minh bỗng thấy buồn. Minh cũng không hiểu nổi mình, thay vì phải vui cô lại thấy mình buồn. Phải chăng Minh buồn vì khán giả chính không còn đó để xem cô diễn. Sự thất vọng đó làm Quang phải thốt lên.

- Em sao vậy?

- Chắc tại em mệt!

Mà mệt thật! Khi sống mà con người phải cứ đóng kịch với chính mình, điều đó không thoải mái chút nào. Nhưng....hình như sống ai cũng thích đóng kịch. Cuộc sống càng tiến bộ văn minh thì kịch không còn độc quyền trên sân khấu, nó thâm nhập hoà quyện vào mỗi con người đang sống một cách rất tự nhiên, tự nhiên như con người sinh ra vốn đã là một kịch sĩ. Đến khi người ta chợt phát hiện, đời không phải là sân khấu: Nơi những lớp lang được diễn ra theo ý của một người. Cuộc sống tuy khắc nghiệt nhưng rất hào phóng ban phát cho những con người có tâm với nó. Cái quan trọng con người sống có hiểu được chữ tâm đó hay không?

Trên đường Ngô Gia Tự, Quận 10. Lý Nhân ghé vào, dựng xe trước một cửa hàng đồ gỗ. Một tấm bảng lớn treo trước cửa hàng: Doanh nghiệp Tư Nhân Lý Tiểu Hân. Cửa hàng đồ gỗ trang trí nội thất cao cấp Lý Gia.

Bước vào cửa hàng, Lý Nhân bỗng sững lại đứng đó nhìn ngắm chiếc bàn trang điểm có dán “Mác” Lý Gia, giá bán: 2.800.000đ. Bàn làm bằng gỗ Cẩm, trông rất tinh xảo. Những người đang có mặt trong cửa hàng, gặp Lý Nhân ai cũng gật đầu chào. Nhân cũng gật đầu chào đáp.

Lý Nhân cau mày rồi đưa tay ngoắc một anh chàng đang ngồi bàn tận trong cùng. Anh chàng khá bảnh trai, ăn mặc áo trong quần như một viên chức.

- Trí! Anh lại đây!

Nhân nhìn chàng trai tên Trí.

- Hàng này không phải của Lý Gia tại sao lại được bày bán ở đây?

Anh chàng tên Trí nhìn Lý Nhân bối rối.

- Hàng này của cô Hân mới nhập về.

Lý Nhân nhìn Trí, nhìn chằm chằm.

- Nhập hàng lạ tại sao anh không báo tôi biết?

- Tôi...tôi nghĩ chuyện này cô Hân đã thông qua anh.

- Anh làm ở đây hơn một năm, có bao giờ anh thấy Lý Gia bán hàng của người khác chưa? Khi anh bước vào làm tại đây, ai là người tuyển anh? Hàng tháng anh phải báo cáo sổ sách với ai? Tiểu Hân là một đứa con nít, anh phải biết mình làm việc với ai chứ?

Anh chàng tên Trí cúi đầu làm thinh.

- Hân đâu rồi?

- Cô Hân vừa chạy đi ra ngoài.

Nhân móc cái phôn tay, bấm máy.

Lý Tiểu Hân về ngay, về mà còn chở thêm phía sau cô bạn gái, cả hai đều nhuộm đầu xanh đầu đỏ. Thấy mặt ông anh lạnh tanh, Tiểu Hân cũng sợ sợ nhưng cố làm tỉnh.

- Anh điện em hả? Có chuyện gì không anh?

Nhân trừng mắt nhìn cô em gái.

- Ai cho mày nhuộm đầu xanh đầu đỏ đó? Chẳng ra làm sao cả! Trông mày giống mấy con “gà” loại sang của thành phố. Nội trong ngày nay, tao không còn muốn thấy cái màu xanh đỏ đó nữa.

Tiểu Hân xịu mặt xuống. Cô gái bạn Tiểu Hân dựng mặt lên hằm đứng.

- Anh kỳ quá....em là con gái, em cũng phải thời trang một chút, không lẽ con gái thành phố này nhuộm tóc đều như anh nói cả sao?

Nhân trề môi.

- Thời trang! Tao đâu có cấm mày thời trang. Ăn mặc thì phải biết động não một chút. Thiếu gì thời trang đẹp sao không chọn, chọn chi cái thứ đầu xanh đầu vàng đó. Bước ra đường tao đổ mày tìm đâu ra một người nói mày là loại gái đàn hoàng. Thiên hạ ăn mặc như thế nào là chuyện của họ, mày là con của Lý Gia và Lý Gia chưa có đứa con nào mất nết.

Nhân chỉ tay vào cái bàn trang điểm.

- Thương hiệu Lý Gia được xây dựng hơn ba mươi năm nay, không phải một ngày một buổi để bị mày phá đi. Cửa hàng Lý Gia chỉ bài bán hàng của Lý Gia, tao không muốn bất kỳ thứ hàng hoá nào không phải của Lý Gia được bài bán ở đây!

Tiểu Hân ngập ngừng.

- Người ta chào hàng giá chỉ có hai triệu.

Lý Nhân quắc mắt.

- Mày nên nhớ Lý Gia xây dựng thương hiệu bằng chính đôi tay của mình và phát triển bằng chính tay nghề của mình. Ba mươi năm qua Lý Gia đứng vững trên đôi chân của mình thì giờ đây không có lý do gì Lý Gia phải vay mượn “nghề” của người khác.

Nói xong Lý Nhân bước đi. Đến cửa, Anh quay lại nhìn cô em gái, mặt dịu xuống.

- Em là em của anh, anh thương em như thế nào chắc em cũng biết. Muốn thời trang,

muốn du nhập đua đòi anh không cấm nhưng phải biết chọn lựa. Mình là người Việt, ăn mặc phải có phong cách Việt. Em là con cháu của Lý Gia, một gia đình truyền thống, Lý Gia chưa có đứa con nào lai căn mất gốc.

Tiểu Hân đứng đó nhìn theo ông anh, mắt chảy dài hai hàng lệ.

Trí hỏi Tiểu Hân.

- Cô Hân định xử lý mấy cái bàn này thế nào?

- Anh cứ làm theo lời của anh Nhân, bán đại đi đâu đó, lỗ cũng được. Nhớ lột cái “mác” của Lý Gia.

Cô bạn gái của Hân nhìn theo.

- Anh mày làm gì mà “Hắc xì xầm” dữ vậy? Anh chứ đâu phải cha. Gặp tao, tao chửi lại.

Tiểu Hân lắc đầu.

- Mày không hiểu đâu, trong gia đình anh Nhân quyền lớn lắm. Chút nữa mày đi chơi với tụi nó đi, tao đi xả tóc cái đã.

Cô bạn trố mắt.

- Bộ mày sợ thiệt vậy đó hả?

Tiểu Hân nhún vai.

- Không nghe lời, ổng cạo đầu thiệt đó, trọc lóc luôn.

Trí và mấy người đang làm trong cửa hàng nghe Tiểu Hân nói, ai cũng cười.

Theo kế hoạch đoàn làm phim Video clip Dấu Chân Địa Đàng sẽ quay ở Đà Lạt một số cảnh. Chiều nay, sau khi quay xong cảnh trên Đồi Thông Hai Mộ, Lâm Quang bá vai Lệ Minh, hai người đi lững thững xuống đồi.

- Nhớ em quá hà!

- Từ lúc làm phim đến giờ, lúc nào em không ở bên anh?

- Em thấy mình có hở ra được chút thời gian riêng tư nào đâu? Đêm nay anh qua phòng em ghen?

- Đừng khùng! Chuyện đó em không biết.

Lâm Quang cười.

- Trong đời ai mà không có lần đầu, phải không em?

Lệ Minh đỏ mặt.

- Nói xàm! Coi bộ anh theo mấy cái ông ca nhạc này riết rồi hư.

Giọng Quang thì ào.

- Đêm nay anh sẽ chứng minh cho em thấy anh hư cỡ nào.

Minh lắc đầu.

- Không nghe! Không nghe!

Và cô vụt chạy đi. Lâm Quang nhìn theo miệng cười tủm tỉm. Phía sau, Tuấn “Xìtin” dõi mắt nhìn họ, môi nhếch lên, cười.

Chiều theo ý của Lâm Quang, Tuấn “Xìtin” cho Lê Minh tham gia chương trình nhưng bù lại, Tuấn giữ Quang như hình với bóng. Không cho Quang một cơ hội dù nhỏ. Đơn giản! Tuấn biết Quang chiều ông ta vì một lẽ thường tình, vì số tiền khổng lồ mà ông đang bỏ ra lãng xê hăn lên. Là một con cáo già, Tuấn đâu lạ gì điều đó. Ngày nào, Quang chưa thấy hứng thú với ông thì không bao giờ ông giữ được cậu bé vàng này là của ông mãi mãi. Hiện tại với ông, Quang tỏ ra rất ngoan ngoãn, nhưng Tuấn cũng thừa biết, đó là một sự cam chịu. Trong giai đoạn này nếu để nó trai gái thì sự đầu tư của ông như đã tràng xe cát.

Cả đêm, ông “Dần” thẳng bé đứ đừ và nó.... đêm nay, nó cũng rất tận tình, nó cũng quần lại Tuấn. Con nai bày đặt so kè với con cáo, mọi dự tính của Lâm Quang làm sao qua được mắt Tuấn “Xìtin”: “Ông mà “phê”, mày biến qua với con nhóc Minh chứ gì?....”. Gần đến sáng, thấy Tuấn cứ mãi kỳ đà cản mũi, Lâm Quang nổi điên. Cơ hội đâu phải muốn mà có. Sáng nay, Đoàn lên đường về thành phố, sẽ chẳng có dịp nào để hăn tự do với cô gái mà hăn yêu Lần đầu tiên, Lâm Quang hiếp Tuấn “Xìtin”, hăn điên cuồng trút cơn giận dữ vào người Tuấn, mạnh bạo và hung hãn....và cũng lần đầu tiên, Lâm Quang đạt được cơn cực khoái.

Phòng bên, Lê Minh trăn trở không ngủ được. Cô nằm đó nhìn cánh cửa mà không biết mình phải làm gìmở cửa hay không mở? Rồi cô dần thiếp đi vì một câu hỏi thật đơn giản như vậy.

Đoàn Trường Mỹ Thuật hưởng ứng phong trào Thanh Niên Tình Nguyên, một chủ trương lớn của Thành Đoàn. Lê Minh cũng lên đường tham gia phong trào tình nguyện. Hơn hai trăm Đoàn viên thuộc Đoàn Khối Hoạ lên đường ra quân. Điểm đến của họ là Quận Đoàn Quận 9, họ sẽ tập kết ở đó và sẽ được phân công nhiệm vụ cụ thể.

Hơn 500 đoàn viên từ các nơi tập trung về phối hợp với lực lượng Đoàn Viên tại chỗ cùng dự lễ mít tinh ra quân. Theo chủ trương của Đoàn địa phương, họ sẽ chia lực lượng ra làm ba và Đoàn Khối Hoạ Trường Mỹ Thuật được phân công tu sửa hai cây cầu và hai mươi hộ dân nghèo. Họ làm việc dưới sự chỉ huy của một tay phó bí thư Quận Đoàn và nhà tài trợ chính xưởng mộc Lý Gia, người tài trợ năm mươi triệu đồng và góp hai mươi lăm thợ mộc cho

chương trình Thanh Niên Tình Nguyễn.

Trên lễ đài, nhà tài trợ được mời lên ghế danh dự. Không chỉ Lê Minh mà cả Đoàn Khối Hoạ Đoàn Trường Mỹ Thuật đều ồ một tiếng ngạc nhiên. Không ai ngờ anh chàng sinh viên vừa tốt nghiệp của Trường Mỹ Thuật lại chính là nhà tài trợ: Đó chính là Lý Nhân.

Khi triển khai lực lượng, không biết cố ý hay vô tình, Lý Nhân tìm đến đúng chỗ Lê Minh đang đứng.

- Chào người đẹp! Không ngờ anh em mình lại gặp nhau ở đây.

Lê Minh nhìn Lý Nhân.

- Bộ anh đang làm cho cái gì.... Lý Gia đó hả?

Lý Nhân cười hi hi.

- Đúng rồi! Hôm nay anh được Lý Gia cử đi đại diện.

- Sướng ghê! Tốt nghiệp là có chỗ làm liền. Anh làm ở đó lương cao không?

- Lương hả? Không cao mà cũng không thấp, đủ xài. Nếu em thích tốt nghiệp xong em sẽ là người của Lý Gia, lương em anh bảo đảm đủ xài.

Minh cười.

- Bao nhiêu mà anh bảo đủ xài?

- Đủ xài là muốn xài bao nhiêu cũng đủ.

Lại xạo! Nhưng mỗi lần có dịp nói chuyện với anh ta bao giờ Minh cũng thấy mình vui. Tuy anh chàng có hơi nổ một chút nhưng nghe cũng được.

- Anh “đại diện” dự mà có “đại diện” làm với tụi em không?

- Đáng lý ra anh chỉ mỗi nhiệm vụ là “đại diện”, nhưng được làm chung với em thì anh sẵn sàng.

- Tại sao?

- Vì anh thích được nhìn thấy em.

- Anh cứ nhìn thoả thích, em nhớ mình có hiện diện trong Dấu Chân Địa Đàng.

Lý Nhân nhún vai.

- Nhìn em bây giờ thích hơn, thật hơn. Trong màn ảnh, em như một hình nộm.

- Thật vậy sao?

- Em học hoạ, em biết. Nếu em không có cặp mắt nhìn thấu bản chất mọi sự việc, mọi con người, em khó làm một hoạ viên giỏi.

Minh nhìn anh cười. Tính ra anh chàng này cũng có nhiều điểm hay đấy chứ. Nhưng.....Minh không mấy thích ánh nhìn của anh ta, ánh nhìn như soi mói tâm tư người khác. Và mỗi khi bắt gặp ánh mắt như thế từ Lý Nhân, Minh thấy mình bối rối, có cái gì đó len nhẹ vào tim cô làm cô vừa khó chịu vừa thấy ngọt ngào.

Anh chàng tự nhiên thấy sợ, không hỏi không nói trước, tự dưng nắm tay cô lôi đi.

- Đi em! Người ta đi hết rồi kìa.

Minh rút tay lại nhưng anh chàng nắm chặt. Anh ta còn nhìn cô cười như trêu ghẹo.

- Bỏ tay em ra, em tuột mất thì sao?

Minh chỉ biết lắc đầu, cười.

Chương sáu.

Cà phê Nghệ Sĩ, 81 Trần Quốc Thảo, điểm hẹn của dân văn nghệ đất Sài Gòn. Nơi đây, tụ hội đủ các thành phần văn nghệ, loại văn nghệ “thứ thiệt”, loại văn nghệ “pha” và cả loại “hoi” văn nghệ. Dân văn nghệ gặp nhau, bốc tận trời. Mỗi văn nghệ sỹ là một hành tinh, tự quay, tự xoay, và tự cho hành tinh mình là số một. Quay và va đập nhau là chuyện thường, ước muốn quay và bay ra khỏi quỹ đạo mới là chuyện lớn. Bốc phét, ngông cuồng và vĩ đại, ba tố chất đó hoà nguyện nhau tạo nên một chất thật đẹp, thật đáng yêu, thật lãng mạn, chất nghệ sỹ.

Tại đây, trong một khoảng sân rộng, hai bên là hai hàng quán, một bên cà phê, một bên bia bọt. Dân văn nghệ gọi đó là đôi bờ hư thực. Gặp nhau cà phê, tâm tình, tâm huyết, dân văn nghệ bốc tận trời xanh, đó là hư. Sợ họ biến mất vào vũ trụ bao la, kể bên người ta bài sắn những ly bia lạnh, ngọt lịm. Có “Bốc” cũng không bay được, uất khí thì cũng chỉ làm con nặn là đà rồi vật vờ đổ lăn trên mặt đất, đó là thực! Rất thực

Hiện tại, trong quán cà phê, bên một chậu kiểng, có hai nghệ sỹ đang ngồi, đang trò chuyện, tâm huyết. Đó là Lê Phong và Lý Nhân.

- Đĩa nhạc “Dấu Chân Địa Đàng” thầy đưa, em xem chưa?

- Em xem rồi. Cảnh đẹp. Có lẽ cả cái đất Sài Gòn này không tìm đâu được một hoạ sỹ tinh mắt như thầy.

- Học trò mà khen thầy, nghe không áp phê chút nào.

- Học trò xuất sắc, tốt nghiệp hoạ hạng ưu, khen ông thầy dạy hoạ, điều đó hơn cả sự tôn vinh.

- Tốt nghiệp xong, thầy thấy em chừng chắc hơn, sắc xảo hơn và nịnh hót nghe cũng êm tai hơn.

- Thầy ơi! Người ta nói trò giỏi là nhờ có danh sư!

Lê Phong bật cười ha hả.

- Nghe em nói câu này, thầy tin chắc em đã thật sự trưởng thành.

Lý Nhân nhìn Lê Phong.

- Câu này em không hiểu?

Lê Phong nhún vai.

- Khi không biết sợ “Cây Đa”, “Cây Đề”, thằng nghệ sỹ mới thật sự đứng được. Làm nghệ thuật mà không có cái tôi riêng, phong cách riêng, cả đời chỉ biết có mỗi chữ “Thuật”.

Lý Nhân cười.

- Chữ “Thuật” là chữ ăn nên làm ra, thành phố này rất nhiều người giàu vì chữ “Thuật”. Chép tranh, bán! Chữ “Thuật” được khai thác triệt để!

- Hay! Biết nói một câu như vậy, em xứng đáng là học trò của Lê Phong. Ngày nay, người làm nghệ thuật chân chính sắp bị tuyệt chủng, nếu còn cũng chỉ vài thằng sống dật dờ, chờ chết. Thời bây giờ làm nghệ thuật vì tiếng, vì tiền chứ không vì tâm. Trong mọi thời kỳ, chưa có thời kỳ nào dân làm nghệ thuật phải đối diện với cái tôi của mình nghiệt ngã như thời kỳ này. Người ta đua nhau tu luyện rồi đắc đạo: Đạo Nhạc, đạo thơ, đạo văn, đạo tranhvà cả đạo dụ. Có người tu luyện lên đến bậc thầy, có thể làm “Cây Đa”, “Cây Đề” mà còn “Đạo” thì lớp trẻ không thành “Tặc” đó mới là chuyện lạ. Thằng bán “Tâm” thì nhà cao cửa rộng, đi xe xịn, uống rượu tây, chơi gái đẹp. Thằng tâm huyết, chân chính thì phải đi bằng “chân phụ”, ăn cái “Tâm” của mình, cầm cự rồi chết. Người làm nghệ thuật chân chính nếu xã hội không bảo trợ, tuyệt chủng là chuyện nay mai.

Nhân cười lắc đầu.

- Thông thường những người làm nghệ thuật trong thời đại của thầy đều nghĩ như vậy. Theo em, trong chừng mực nào đó, họ ảo tưởng hoá, tự hào hoá về cái nghiệp dĩ mà họ đang mang: Nghệ sỹ.

Lê Phong nhìn Lý Nhân, ánh mắt thách thức.

- Hy vọng tôi được nghe từ thế hệ sau mình, những lời hay!

Đó là chuyện thường ngày, nếu có tranh luận thầy trò họ lúc nào cũng gay gắt và có lẽ cũng chính vì điều đó, Lê Phong lại quý cậu học trò.

- Khi xã hội đưa hai từ kinh tế lên hàng đầu, điều đó không có nghĩa xã hội sẽ không còn người sống không “Tâm”. Tiền! Một hiện vật không thể thiếu trong thời đại kinh tế và tiền thực sự thách thức con người đến tận gốc. Chưa có thời đại nào con người phát huy và sử dụng sự toàn năng của tiền như thời đại này và cũng trong thời đại này tiền đi sâu vào tận cùng cái bản thể của con người, phát hiện điều xấu xa nhất của con người và vẽ nên chân dung con người, “Thực” nhất. Thời mà chúng ta đang sống, thế kỷ hai mươi mốt, con người có biểu hiện hoảng loạn trước sức mạnh của tiền, nó đã và đang lôi ra, phơi bày trước ánh sáng nhiều góc cạnh xấu xa vốn có trong thâm sâu của con người mà trước đây con người không có điều kiện

khám phá. Tình phụ tử, tình yêu, tình bạn, tình vợ chồng....những mối quan hệ mà trước đây con người đưa lên xếp hạng thiêng liêng thì giờ đây, tiền lôi tất cả những cái thiêng liêng đó thẳm định lại một cách đầy thách thức, nghiệt ngã. Con người đã hoảng loạn trước kết quả thẳm định đầy thách thức, nghiệt ngã đó. Người nhạy cảm nhất trước sự hoảng loạn đó: Giới nghệ sĩ và chính vì điều đó họ bị “cụt ngòi”. Trong tất cả các giới thì giới nghệ sĩ là giới khinh mạn tiền bạc nhất. Suốt một thời gian dài họ sống trong cái môi trường lý tưởng “Trọng nghĩa khinh tiền” họ cho họ là lớp người cao quý, và thả hồn mình vào một cuộc sống ảo, lơ lửng đâu đó trên ngọn cây. Thế kỷ hai mươi mốt, đến một đứa trẻ cũng biết sức mạnh của tiền, mọi thứ quan hệ xã hội đều quy đổi bằng tiền, giá trị sự thành đạt, tài năng cũng được bảo kê bằng tiền, họ bị “xốc”. Sự hội nhập, nền kinh tế nước ta bỗng lớn nhanh đột ngột và hàng triệu cơ hội làm giàu được đưa đến. Tiền thao túng và làm tất cả mọi người đứ đừ trong cơn say. Có nhiều tiền! Nhiều người trẻ như em “Yếu Bản Lĩnh” bỗng phát điên, hoá rồ. Họ chưa được chuẩn bị tâm lý khi đón nhận điều đó. Hiện tại theo em, con người chúng ta, nhất là người người trẻ nên tập “Định Tâm”, “Định Tâm” trước tiền. Chuyện làm ra tiền cũng là một chuyện lớn, nhưng chuyện “Định Tâm” trước tiền mới là chuyện lớn hơn. Phát rồ rồi biến thái vì tiền! Những cái gương đó đáng để cho giới trẻ học hỏi rút kinh nghiệm.

Trước tiền, con người thường có hai động thái. Một là lao vào nó, bằng mọi giá chiếm hữu nó, tạo nên nó và kể cả bán mình cho nó. Một còn lại thì khinh bạc nó, xem thường nóvà vẫn cứ cần nó. Không ai nghĩ đến một điều định tâm trước nó. Những bậc trí thức, trí tuệ, những người vĩ đại, người nghệ sĩ như thầy nói “sắp bị tuyệt chủng”. Họ là những người có thể định hướng xã hội, nghiên cứu sự vĩ đại của con người....nhưng lại nghèo, sống vất vả vì cái mà họ coi thường, tiền. Ngày nay, họ càng phải học, học và hiểu về sức mạnh của tiền. Họ phải biết cuộc sống mà họ đang sống là “thực” và tiền là vật “thực” nhất trong cuộc sống của họ. Bởi “Thực”, “Tiền” là tiền đề để họ có thể đi vào cái “Thế giới ảo” còn sống đã ảo thì tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi. Mọi “Thế Giới Ảo” mà bất kỳ nhà nghệ sĩ nào sáng tác đều phải bắt nguồn từ cái “Thực”, cái “Thực” của cuộc đời họ và cái thực vốn có trong cuộc sống hiện tại. Sống và trốn mình trong thế giới ảo, không dám đối diện với thực tế phũ phàng, họ khoát cho mình mọi vỏ bọc hồng che dấu cái hèn đang hiện hữu trong họ. Điều đó không ai biết, nhưng tự họ, người trong cuộc biết. Mà nghĩ cho cùng, con người sống có ai lại tự cho mình hèn!

Lê Phong xen ngang.

- Không! Không! Đừng đặt nặng chữ tiền. Họ, những người vĩ đại, càng vĩ đại hơn vì điều đó. Thiên tài! Cộng với sức sống mãnh liệt, họ vượt lên số phận, vượt lên nghèo đói, cống hiến cho nhân loại những tác phẩm mà ngàn đời sau, loài người phải mang ơn. Nghệ sĩ chân chính là phải như vậy.

Nhân cười.

- Họ, những bậc vĩ nhân, ngay thời kỳ họ sống, họ không biết họ sẽ là vĩ nhân. Cái đó do lớp người đi sau tôn vinh. Ngay thời kỳ họ đang sống, đang sáng tác, cái mà họ có là niềm đam mê và tâm huyết. Em nghĩ, nếu trong giai đoạn đó họ có cuộc sống đàng hoàng biết đâu họ sẽ có nhiều tác phẩm hơn, hay hơn cống hiến cho đời.

Lê Phong cười hiền.

- Có những điều mà em chưa hiểu. Biết đâu, với một cuộc sống đàng hoàng họ sẽ không là vĩ nhân. Chính vì điều đó mà người ta gọi văn nghệ là nghiệp dĩ. Đam mê và tâm huyết dân văn nghệ sống và đem điều đó xuống mồ. Hơn nhau, đó là những tác phẩm. Còntài năng! Công chúng là những người đáng giá sáng suốt nhất, vô tư nhất.

Ông vỗ vai đưa học trò mình.

- Lấy chữ tiền làm chìa khoá để mở hết những ngõ ngách trong bản thể con người, đó là một phương pháp chuẩn. Mổ sẽ con người bằng cặp mắt của một bác sĩ giải phẫu. Nó có thể giúp em nhìn tường tận những động cơ xấu xa thấp hèn của con người, nhưng coi chừng nó cũng sẽ giết chết sự rung động trong trái tim em. Dù loài người có đi về đâu, có thấp hèn, có xấu xa đến đâu đi nữanhưng tâm hồn con người vẫn là cái gì đó kỳ diệu. Sự rung động của con tim! Một đặc ân thương để ban cho con người, sự kỳ vĩ của loài người bắt nguồn từ đó, từ sức sống trong chính trái tim. Thiếu sự kỳ diệu đó em không thể là nghệ sỹ.

Lý Nhân nhìn thầy của mình, làm thinh. Anh chưa phục.

- Tốt nghiệp xong em định làm gì?

- Chưa cũng chưa có một dự tính nào. Có mấy đứa bạn rủ đi làm cho một công ty nước ngoài nhưng em vẫn chưa quyết định.

Lê Phong nhìn anh.

- Em cũng biết, thầy có một cái xưởng vẽ. Em nghĩ sao nếu thầy đề nghị em về giúp thầy quản lý cái xưởng đó. Mức lương khởi điểm, tám triệu.

Lý Nhân làm thinh. Anh biết đó là lý do thầy Lê Phong điện hẹn anh cà phê sáng nay và với đề nghị đó đồng nghĩa thầy Lê Phong công nhận năng lực của chính bản thân anh. Anh không lạ gì xưởng vẽ của thầy. Đó là một xưởng lớn có rất nhiều họa viên, và phải họa viên giỏi mới có chỗ đứng trong xưởng vẽ Lê Phong. Quản lý xưởng vẽ! Thầy Lê Phong đang ban cho anh một đặc ân. Nhưng dính vào đó anh sợ mình sẽ không còn sức để sáng tác. Vì.....tại đất Sài Gòn này có xưởng vẽ nào mà không chép tranh. Khác! Lê Phong không mở Gallery nhưng lại là nguồn của rất nhiều Gallery.

Một chiếc xe chạy thẳng vào sân và trở thành tiêu điểm cho mọi người có mặt trong quán ngắm nhìn. Mọi người cùng nhìn không phải vì chiếc Dylan, cái đó không lạ. Cái người ta

nhìn, đó là cô gái ngồi trên xe, gái thượng hạng.

Có ba điều kiện để xác định chuẩn một cô gái thượng hạng. Một: Xe thượng hạng. Hai: Trang phục, trang sức thượng hạng. Ba: Ngoại hình cũng phải thượng hạng. Một cô gái như vậy xuất hiện bất cứ đâu cũng trở thành tiêu điểm nhìn ngắm của mọi người. Nam thì rửa mắt, nữ soi mói, học đòi. Và còn một điều nữa mà mọi người thích nhìn ngắm gái thượng hạng, họ nhìn ngắm là để xác định gái thượng hạng đó thuộc thành phần nào. Loại thượng hạng xuất thân từ một gia đình thượng hạng hay loại thượng hạng nhờ kinh doanh “Vốn Tự Có”. Họ xăm soi có thể vì lòng đố kỵ và cũng có thể vì họ không muốn bị lừa bởi người đẹp mà bản chất là một ả hồ ly. Tán dương hoặc tán tụng, đó là bệnh của những người thích nhìn.

Cô gái bước xuống xe nhìn, rồi bước tới bàn Lý Nhân. Lê Phong lừ mắt nhìn cô gái.

- Đi đâu đó?

Cô gái đẩy ngược cái kính đen lên đầu, đó là một trong những model của nhà thiết kế thời trang Tống Bạch Vân.

- Tại đây, Có người mời em một ly cà phê. Người đó không phải là anh.

- Tại sao không đến trễ hơn hoặc sớm hơn?

Bạch Vân ngạc nhiên nhìn hai người.

- Có chuyện à?

- Đang tính việc quan trọng, em đến hư việc.

- Chuyện gì? Em cũng đâu phải người ngoài! Phải không anh Nhân?

Nhân cười.

- Vân uống gì?

- Cho Vân xin ly cam tươi. Hai anh đang bàn chuyện gì đó?

Lê Phong chỉ Lý Nhân.

- Anh đang đề nghị nó quản lý cái xưởng vẽ, nó chưa trả lời.

Bạch Vân cười nhìn Lý Nhân

- Quản lý xưởng vẽ danh hoạ Lê Phong, đó là một lời đề nghị hấp dẫn!

Nhân nhìn cả hai, nhìn Bạch Vân rồi nhìn thầy Lê Phong.

- Em cảm ơn thầy đã thương và ban cho em một đặc ân như thế. Em sẽ ghi nhận điều đó trong tim mình. Em.....em thích làm một hoạ sĩ tự do, thích làm một điều gì đó dù nhỏ nhoi nhưng là của riêng em. Người ta nói dưới những tán đại thụ thì không có cây nào mọc được. Em xin lỗi thầy.

Câu trả lời Lý Nhân nằm ngoài dự kiến của thầy Lê Phong. Ông ngồi lặng thinh. Lý Nhân luôn làm ông bất ngờ. Và lần này ông chẳng những bất ngờ mà còn thấy hụt hẫng. Bạch Vân thì cười, cô không ngạc nhiên lắm về chuyện này. Một hoạ sĩ đã có được một phòng sáng tác riêng

như Lý Nhân, có một đời sống kinh tế vững vàng như anh thì chuyện đi làm không còn là vấn đề bức thiết.

Lê Phong bỗng cười, tuy cố nhưng nụ cười vẫn gượng gạo.

- Em nói một câu rất hay! “Dưới những tán cổ thụ thì không có cây nào mọc được”. Thầy hy vọng em sẽ đạt được cái điều nhỏ nhoi mà em muốn.

Đặc biệt Lê Phong nhấn mạnh hai từ “nhỏ nhoi” và điều đó làm Nhân thấy mình buồn. Điều đó chứng tỏ thầy không vừa lòng về anh. Không khí tự dưng trầm xuống nặng nề.

Nhận ra điều đó, Bạch Vân chuyển hướng. Cô nhìn Lý Nhân.

- Nghe nói anh Nhân tốt nghiệp hạng ưu mà không thấy ăn mừng gì hết. Anh mà tổ chức tiệc, mời Vân dự liền.

Lê Phong gật đầu.

- Một ý kiến hay! Thầy trò mình phải nhậu một trận không say không về.

- Em đồng ý ngay. Hôm nay là ngày Ngưu Lan Chúc Nữ, đêm nay mà nhậu ở Sông Trăng lãng mạn vô cùng.

- Rồi! Hẹn tám giờ đêm nay, Sông Trăng.

Về đêm quán Sông Trăng thật đẹp. Ở cái đất Sài Gòn chật chội ồn ào, tìm được một nơi vừa có trăng thanh gió mát, quả không dễ chút nào. Hiện tại, một bàn cặp bờ sông có ba người đang ngồi, hai nam một nữ. Đó là Kiều Thương, Minh Đức và Bình.

Kiều Thương nhìn ngó xung quanh bằng đôi mắt vừa lạ lẫm, vừa ngần ngại. Sự sang trọng, nên thơ của quán làm Kiều Thương ngộp.

- Đức ơi, đâu cần phải sang trọng thế này.

Minh Đức cười.

- Có đáng là bao! Miễn Thương vui là Đức vui rồi. Tại Thương không đồng ý chứ Đức muốn mời cả anh em trong đội bóng tới chơi nữa kìa.

- Mình còn nghèo, Thương không muốn Đức vì Thương mà hao tốn.

Một tay bồi khệ nệ bưng ra cái bánh sinh nhật to đùng, cao ba tầng trên có hàng chữ: Happy Birthday Kiều Thương.

- Bàn tiệc đã chuẩn bị xong, quý khách cần dọn lên bây giờ chưa?

Minh Đức hỏi Kiều Thương.

- Thương có mời ai không?

- Thương chỉ mời có mỗi Lệ Minh với anh Lâm Quang. Minh hẹn tám giờ sao không thấy

tới.

Vừa nói tới Lê Minh thì Lê Minh tới. Minh đi một mình tay ôm một bó hoa.

- Chúc mừng sinh nhật Thương! Chào anh Đức.

Bình ngồi chết đứng. Bạn Thương sao mà xinh thế!

- Anh Lâm Quang đâu?

- Bạn rồi, chán chết đi được. Ảnh gọi lời chúc mừng sinh nhật Thương.

Thương giới thiệu.

- Anh Bình, sinh viên Y, người đồng hương. Lê Minh sinh viên Mỹ Thuật, bạn cùng trọ với Thương.

Bình chào Lê Minh và thầm trách Đức không biết điều. Con nhỏ bạn của Kiều Thương xinh thế mà Đức không biết giới thiệu. Bình kiếm cớ.

- Minh học Mỹ Thuật có biết ai tên Lý Nhân không? Người Đồng Tháp.

- Biết! Anh Nhân học trước Minh hai khoá, mới vừa tốt nghiệp.

Bình nhìn Đức.

- Mà không có điện mời lão Nhân à?

- Điện cả chục lần mà máy lão tắt.

Nghe nói đến cái tên Lâm Quang. Bình hỏi nhỏ Đức.

- Lâm Quang! Phải cái thằng ca sĩ mới nổi đó không?

- Ghê ca sĩ đó, “Cua” không nổi đâu.

Thấy con nhỏ xinh quá, Bình khoái. Nghe Đức nói, Bình cụt hứng! Đụng với mấy thằng “Sao nhạc” đúng là không có “vé” thiệt. Phục vụ bài thức ăn lên bàn, bia bật nắp trào bọt. Thương đốt đèn cầy và sau đó là những lời chúc tụng.

Ở cùng phòng với Kiều Thương, Minh từng chứng kiến sinh viên Đồng Tháp gặp nhau và câu chuyện lúc nào cũng có nhắc đến Lý Nhân với một niềm tự hào ngấm ngấm. Đồng hương của Minh cũng thế, gặp nhau là nói chuyện Lâm Quang nhưng.....có lẽ Lý Nhân không phải là ngôi sao nên anh không bị chỉ trích, chê bai. Còn Quang của côhọ xì xầm chuyện Quang bỏ học, chuyện anh cặp kè với một tay nổi tiếng là “pê”. Hơn ai hết, Minh biết Quang không....tuy chưa....nhưng Minh vẫn cảm nhận được anh là một đàn ông.

Vừa nhắc đến Lý Nhân thì có Lý Nhân. Người phát hiện ra Lý Nhân đầu tiên là Kiều Thương.

- Kìa! Anh Nhân phải không?

Cả bọn ngoái nhìn. Từ cổng Nhân đang đi vào với một nhóm người. Và chỉ Lê Minh mới biết rõ những người đang đi với anh. Đó là thầy Lê Phong, Bạch Vân và một phụ nữ lạ. Sau cái vụ phim nhạc, Lê Minh đã là người mẫu chính thức của Thời Trang Việt.

Minh Đức gọi.

- Anh Nhân!

Lý Nhân nói gì đó với Lê Phong rồi tách nhóm bước tới. Nhìn thoáng qua, Nhân biết ngay.

- Sinh nhật Kiều Thương hả? Chúc mừng.

Nhân nhìn Lệ Minh.

- Tính ra anh em mình quả có duyên với nhau đó. Không phải ngẫu nhiên mà anh em mình gặp nhau hoài dù không cố ý. Việc này anh em mình phải ghi nhận mới được, phải không?

Minh cười.

- Em không biết và em cũng không tin. Đó không phải là một sự vô ý.

Nhân vụt quay lại nhìn xoáy vào mắt Lê Minh.

- Giờ thì anh không quan tâm chuyện vô tình hay cố ý. Anh biết, em đã có ghi nhận, bao nhiêu đó với anh là đủ.

- Ai nó với anh là em đã ghi nhận?

- Điều đó nằm trong câu trả lời vừa rồi của em.

Lê Minh làm thinh. Đức đứng lên.

- Chiều nay em điện cho anh hoài mà máy anh tắt. Anh đi với ai? Nếu được nhập vào đây cho vui.

Nhân cười.

- À! Máy anh tắt hả? Vậy là thiên hạ sẽ không nói anh cố ý. Anh đi với ông thầy, muốn nhập hội lắm nhưng không được. Nếu cần anh em mình chạy qua chạy lại.

Nhân lấy cái ly trước mặt của Lê Minh rót đầy bia rồi nhìn cả hai: Kiều Thương, Minh Đức.

- Chúc mừng! Chúc mừng hai em. Giờ thì anh mới công nhận con gái Đồng Tháp đẹp. Hồi nào giờ anh không nhận ra điều đó, chỉ thấy người xứ khác đẹp, chẳng hạn như người Nha Trang mà không nhìn thấy người xứ mình. Chuyện này mai mốt anh phải học Minh Đức đó. Chúc mừng.

Bình ngồi nghe và bật cười. Chiêu độc! Một mũi tên bắn tới ba con chim. Trúng đạn! Lê Minh, Kiều Thương, Minh Đức cả ba cùng cười, mỗi người cười theo một kiểu khác.

Nhân cụng ly cả ba rồi nói hỏi Bình.

- Sao không thấy mày giới thiệu bạn gái? Bị “Pha nhót” hả?

Bình bật cười.

- Chắc vậy quá! Sao không thấy ai thương hết trơn.

- Đồ hèn! Chờ sung rụng hả? Khi thượng đế sinh ra đàn ông, người đã ban cho họ một đặc quyền: Được chinh phục đàn bà. Không phát huy được đặc ân đó, mày có phải là đàn ông không?

- Anh thì sao? Có thấy gì đâu?

Nhân cười ha hả.

- Rồi mày sẽ thấy, tao đã tìm ra được người tao yêu.

- Người ta có yêu anh không?

- Kệ họ, tao không quan tâm. Tao mừng vì tao thấy tim tao còn rung động, vậy là nó vẫn còn biết yêu. Tao sợ nó đóng băng.

Bốn cái ly cụng nhau, cạn. Rót lại đầy cái ly. Nhân đặt trước Lê Minh.

- Với em anh chỉ nói một từ: Duyên.

Minh nhìn cái ly rồi nhìn Lý Nhân.

- Em sẽ xử chữ “Duyên” của anh như thế nào đây?

- Tùy em!

Lê Minh nâng cái ly nhấp một tí rồi đưa, Lý Nhân uống cạn.

- Vậy là “Căn duyên” đang thuộc anh, em đang nắm phần “Cơ duyên”. Anh tin một ngày nào đó “căn” và “cơ” sẽ hợp nhất thành chữ “Hữu”.

Nói xong Lý Nhân bước đi. Được mấy bước, anh chàng bỗng gọi Lê Minh.

- Minh ơi! anh nhờ Minh chuyện này.

Lê Minh dần dừ rồi bước ra.

- Em ở chung với Kiều Thương, em có thể cho anh một vài gợi ý, anh muốn mua cái gì đó tặng Kiều Thương nhân ngày sinh nhật.

Minh nhìn anh chàng. Người gì mà xạo thấy sợ!Muốn xạo hả? Cho xạo. Minh nhìn Lý Nhân, ánh mắt tươi cười.

- Tặng gì là tùy anh! Còn...nếu nói thích chắc Thương thích nhất cái kim tự điển Anh - Việt - Nhật. Thương đang học ngoại thương, cần mà không có.

Lý Nhân nhìn Lê Minh, cái nhìn thông suốt, hiểu....rồi bước đi.

- Cảm ơn em!

Tự dưng! ..Minh thấy mình hơi ác...nhưng, để coi. Gặp Minh mà xạo! Minh cho “Lên Gò” luôn.

Bước về bàn với thầy Lê Phong, thức ăn đã dọn lên. Lê Phong rót đầy hai ly đặt trước mặt Nhân.

- Trể! Phạt hai ly.

Nhân cạn ly thứ nhất, ly thứ hai uống chậm, nhâm nhi.

- Rượu ngon quá! Thầy phạt em thêm một ly nữa cho đúng bài: “Vào ba ra bảy”.

Lê Phong rót thêm cho Nhân ly thứ ba.

- Biết thưởng thức rượu, ly này thưởng chứ không phạt.

- Đúng là rượu ngon! Thầy lôi đâu ra chai rượu “Hắc xì xầm” thế này?

Lê Phong đặt chai rượu trước xuống trước mặt Lý Nhân. Chai Henesys XO.

- Biết ở đâu ra không? Của linh mục Thành nhà thờ Hoà Phát tặng đấy.

Lý Nhân đưa hai tay lên đầu.

- Chúa ơi! Thế là người đã không công bằng với con rồi. Con tận tụy với người như thế mà người lại không cho con được một chia rượu.

Lê Phong cười ha hả chỉ tay vào mặt Lý Nhân.

- Tên tội đồ phạm thượng kia, ta mà mi còn phóng ghim dao vào thì thử hỏi “Đức Tin” mi

nằm ở đâu. Cho người uống rượu ngon! Đó đã là một đặc ân, mi còn kêu ca cái nổi gì nữa chứ?

Lý Nhân nhìn Lê Phong. Đúng là “Gừng càng già càng cay!”, Ông vẫn còn cay cú với anh. Lý Nhân cười cầm chai rượu rót vào cái ly trước mặt thầy.

- Chúa quyền năng vô biên! Người đã bao dung tha thứ cho những kẻ dám đồng đình người thì lẽ nào người lại trách con, kẻ vô tình phạm một mũi dao nhỏ. Con thành thật xin người.

Lê Phong vụt nhìn Lý Nhân. Thầy trò họ nhìn thẳng vào nhau, nhìn thẳng mắt rồi cả hai bật cười, tiếng cười thật thoải mái, sáng khoái. Cụng ly.

- Thầy nói thật! Làm thầy, được một học trò như em, chết không ân hận.

Nghe Lê Phong nói một câu, Lý Nhân suýt chảy nước mắt.

Bạch Vân phản đối.

- Vừa phải thôi! Không biết tôn trọng phụ nữ gì hết, bộ mời người ta ra đây ngồi làm cảnh cho mấy người uống rượu hả?

Lê Phong chỉ người phụ nữ đi cùng.

- Hoạ sĩ Tâm, người vừa chính thức nhận quản lý cái xưởng cho thầy. Dân hoạ Hà Thành. Lý Nhân, đưa học trò cứng đầu mà anh ưng ý nhất. Còn đây là em gái anh, Bạch Vân.

- Chào chị!

- Tôi được nghe anh Phong khen cậu rất nhiều, giờ mới được gặp. Cô Bạch Vân thì thấy xuất hiện trên báo hoài, hân hạnh!

Bốn cái ly cụng nhau, cạn. Bạch vân hỏi nhỏ Lý Nhân.

- Chuyện thầy trò anh vừa nói, Vân không hiểu?

Nhân tóm lượt, nghe xong Vân cười.

- Vân nói thiệt! Không bắt được anh, ông Phong cay cú lắm.

- Ông Phong bắt không được, nhưng em gái của ông thì bắt được đó.

- Thiệt không? Em bắt liền bây giờ, bỏ túi luôn.

- Túi nào? Túi trên hay túi dưới?

- Anh muốn túi nào? Anh muốn túi nào em bỏ anh vào túi đó.

Cả hai cười.

Sau lưng họ, trong cái tum nhỏ, đèn mờ nhàn nhạt có hai người đang ngồi. Một nam, một nữ. Họ chọn những món ăn nhẹ uống rượu nhâm nhi. Mục đích của họ đến đây hóng gió mát, ngắm trăng thanh. Hiện tại, cô gái chẳng có hứng ngắm trăng, cô chỉ chăm chăm ngắm cái bàn có Lý Nhân đang ngồi, hay nói chính xác hơn ngắm Lý Nhân, lắng tai nghe những gì họ nói. Vì ngồi quay lưng, Lý Nhân không hề biết điều đó.

Sân Quán Sông Trăng xuất hiện một thanh niên, ăn mặc rất bảnh bao thắt cà vạt, trang

phục của những người làm dịch vụ giao hàng. Tay ôm một bó hoa, tay cặp một gói quà, anh ta nhìn quan sát rồi tiến lại bàn Kiều Thương.

- Xin hỏi, có phải đây là bàn sinh nhật cô Kiều Thương?

Vừa nhìn thấy anh chàng ôm quà tới, Minh hiểu ngay đó là quà của Lý Nhân. Bởi cô cũng đang thắc mắc tự hỏi, Lý Nhân xạo thiệt hay xạo giả. Và khi thấy anh “xạo thiệt”, Minh cũng thấy mình cũng ác thiệt.

Kiều Thương bất ngờ.

- Tôi tên Kiều Thương, có chuyện gì không anh?

- Mời cô ký nhận! Có người gửi tặng cô quà nhân ngày sinh nhật.

Thương bất ngờ nhìn Lê Minh. Thương nghĩ đó là quà của Lâm Quang vì ngoài Lê Minh và Lâm Quang, Thương không mời ai.

Minh nhìn Thương.

- Quà của Thương đó! Thương ký nhận đi.

Anh chàng thu hồi cuốn sổ giao nhận hàng rồi cầm bó hoa trao.

- Đây là hoa của cửa hàng chúng tôi, chúc cô một sinh nhật vui vẻ.

Khui quà, Thương ngồi chết sững. Quà là một cái kim tự điển Anh - Việt - Nhật, loại mới nhất vừa được quảng cáo trên báo. Còn cả giá: 3.800.000đ. Người tặng: Lý Nhân.

Chẳng những Kiều Thương, Minh Đức ngồi bên cũng tím mặt. Lão Nhân chơi vậy là sao???...Tự dưng tặng con “ghệ” mình món quà “Trên trời”, lãomuốn gì? Không lẽ lão..... có khi nào Kiều Thương.....

Khác với Bình, chơi với lão Nhân, Đức lúc nào cũng giữ kẻ. Bình thì tâm phục khẩu phục, Đức cũng phục nhưng dè chừng. Biết Nhân là một người tốt nhưng cái tật hay chơi “líp đài”, chọt, cấy anh em Đức không phục. Điều đó cũng bắt nguồn từ một điều sâu xa, Đức mặc cảm giàu nghèo. Với Kiều Thương, khó khăn lắm Đức mới vượt qua được.

Bình là người vô tư nhất mà cũng nghi ngờ, trách chi Minh Đức.

- Vụ này hơi lạ ghen!

Thấy mặt người yêu nặng nề, Kiều Thương hoảng.

- Đức ơi! Chuyện này là sao?

Thấy tình hình không ổn, Lê Minh lên tiếng ngay. Cô biết, nếu cô không nói, chuyện này sẽ là một hiểu lầm tai hại.

- Vụ này là lỗi của Minh! Lúc nãy anh Nhân có kêu Minh ra hỏi, Thương thích cái gì. Minh ghét ổng xạo nên “cấy” cho bỏ cái tật xạo, ai ngờ ổng mua thiệt.

Bình ngóng cái lỗi tai lên nghe rồi cười khoái chí

- Ha! Ha! Ha!...Ai chứ lão Nhân mà Minh “cấy”, đựng hàng rồi. Chơi ổng không được đâu!

Minh “cấy” ống, ống chơi lại dẫn mặt Minh đó.

Minh xì môi.

- Mặc cười! Minh làm gì mà phải chơi dẫn mặt? Không lẽ Minh nói cái nhà, ống cũng mua. Bình lắc đầu.

- Bình không phải là lão Nhân, Bình không biết. Nhưng Bình tin chắc nếu Minh nói cái nhà, ống sẽ có cách gì đó chơi lại liền. Bọn này chơi với lão lâu mà bị bất ngờ hoài đó thôi.

- Minh không tin.

Minh Đức cười, mặt dần ra tươi lên.

- Bình nói đúng đó! Muốn chơi lão Nhân khó lắm.

Kiều Thương thở phào nhẹ nhõm.

- Đức ơi! Hay mình trả lại cho anh Nhân. Cái này thật tình Thương không thể nhận. Hay Minh nhận đi, cái này là của anh Nhân ngụ ý tặng Minh chứ đâu phải tặng Thương.

- Đừng khùng!

Minh Đức suy nghĩ một lúc rồi cười.

- Được rồi! Thương cứ nhận đừng suy nghĩ gì hết. Có trả anh Nhân cũng không nhận đâu.

Đức gọi tay bồi bàn hỏi.

- Bàn đằng kia uống gì?

Theo tay chỉ của Minh Đức, tay bồi trả lời.

- Họ uống rượu!

- Rượu gì?

- Họ không kêu rượu quán mà đem theo từ nhà. Hình như là Henneys XO.

- Quán có rượu đó không?

- Có, nhưng giá hơi đắt, một triệu tám một chai.

- Anh lấy hai chai gói lại đem qua bên đó đưa cho anh Lý Nhân nói Minh Đức, Kiều Thương tặng.

Tay bồi nhìn nhìn Minh Đức một lúc rồi bước đi.

Dưới gầm bàn, bàn tay Kiều Thương tìm bàn tay Minh Đức.

- Vì Thương mà Đức phải tốn cả đồng tiền!

Bàn tay Đức bóp chặt tay Thương.

- Miễn Thương vui chuyện gì Đức cũng có thể làm được!

Tại quầy, tay bồi nói với cô chủ.

- Cô ơi! Bàn đó kêu hai chai rượu Hennesy XO đem qua tặng bàn này. Hỏi lấy tiền liền thì kỳ, con phải làm sao?

Bà chủ nhìn theo tay của tên bồi, rồi nói

- Bàn của con người mẫu Lệ Minh chứ gì? Con cứ lấy rượu gói đưa qua tặng theo ý họ. Thường đi với mấy con người mẫu là đại gia không hà, họ thiếu gì tiền! Con mà hỏi lấy tiền là họ tự ái đó, mất khách hết. Chút nữa lấy hai trăm bỏ vô phong bì chờ cô Lệ Minh về tặng. Phải chờ cô Minh lấy xe ra mới gói, gói là không từ chối được, biết chưa.

- Cô hay thiệt, thành phố này mấy người nổi tiếng ai cô cũng biết

- Nghề của cô buột phải như vậy.

Tay bồi ôm gói quà đến bàn Lý Nhân.

- Xin lỗi! Em cần gặp anh Lý Nhân.

Lý Nhân nhìn tên bồi rồi chỉ tay vào ngực mình.

- Hửn đây!

Tay bồi nhìn Lý Nhân chằm chằm. Hửn cố nhìn để xem tay ngời trước mặt mình là Sao gì? Bởi tiêu chuẩn như thế này thì phải là Sao.

- Có người gói tặng anh hai chai rượu.

Lý Nhân cầm gói quà xé ngay. Nhân cười ha hả.

- Bánh Ít đi thì bánh Quy lại! ha! ha!.....

Nhân để hai chai rượu lên bàn.

- Hôm nay không xỉn không về!

Lê Phong cầm chai rượu xăm soi rồi nói.

- Rượu “xịn” đấy! Loại này không phải “lôm côm”.

Nhân cười.

- Cái này là của một đàn em người Đồng Tháp, “Sao banh” Minh Đức.

Bạch Vân hỏi ngay

- Đó có phải là Minh Đức người được xem là một Rooney Việt Nam ?

- Chính hửn!

Bạch Vân gật gù.

- Tính ra cái dân Đồng Tháp anh cũng hay đấy chứ! Vân thấy có nhiều người đứng được tại đất Sài Gòn. Tài năng đấy!

Lý Nhân chỉ tay vào ngực mình.

- Nên nhớ anh là dân Đồng Tháp.

- Thì Vân đang ca ngợi anh.

- Tiếc anh không phải là Sao, không thấy áp phê gì hết.

Lê Phong chỉ vào Nhân.

- Bỏ cổ cái chai mà em đang cầm trên tay, áp phê liền.

- Câu này thầy nói chính xác!

- Chính vì thế thầy mới là thầy.

Trước khi ra về, Đức, Kiều Thương, Lê Minh, Bình đến chào. Lê Minh chào Lê Phong nhưng lại ân cần với Bạch Vân. Minh không một lời đá động đến Nhân. Nếu có, hai người chạm mắt nhau một thoáng. Người khác không thấy nhưng Lê Phong thấy.

- Em xin uống với chị một ly. Em cảm ơn chị.

Nhìn theo Lê Minh, ông Phong bỗng nói.

- Đến giờ phút này thầy vẫn nói, tượng Quan Âm trong chùa Vạn An chính là Lê Minh.

Có lẽ do rượu, Lý Nhân tâm sự.

- Nếu thầy cần một lời nói thật, em nói: Đó là một cô gái em yêu và em đã phát điên lên vì cô ấy. Nhưng đó không phải là Lê Minh.

Lê Phong không tin, nhưng Bạch Vân tin...và một người nữa....người ấy đang choáng vì bỗng dưng phát hiện có một cô gái giống mình như tạc. Cô ta nhắm nhớ: “Tượng Quan Âm, chùa Vạn An.....”

Buổi trưa. Chùa Vạn An có rất ít khách thập phương đến cúng, tuy ít nhưng vẫn có lác đác vài người và trong số đó có Kim Ngân. Cô đến mang theo một giỏ trái cây rồi thắp hương tại điện chính.

Cầm bó hương trên tay, cô lần lượt đi cảm nhang các nơi, mắt quan sát từng bức tượng. Rồi.....cô phát hiện ra điều mà cô cần tìm. Cô lặng người đi khi trông thấy bức tượng Quan Âm. Trên cao, người đứng đó lặng lẽ nhìn cô ánh mắt buồn bã, trách móc, thương hại....Người như đang hỏi: Con đã có gì và đã được gì?....Tay run rẩy, cô cầm lên đó hết cả nén hương đang cầm trên tay rồi gục xuống chân người, khóc nức lên thổn thức.

Xa xa, một ông cụ cầm cây gậy đứng đó lặng ngắm bức tượng bằng ánh mắt thích thú thán thưởng. Ông lẩm bẩm: “Thằng bé này khá thật! Xứng đáng gọi là nghệ nhân”. Phía sau ông vẫn là hai đứa cháu khoang tay im lìm đứng đó. Họ không nhìn tượng mà lại quan sát nhìn ngó chung quanh.

Khi cô gái phủ phục dưới chân tượng ngược mặt bước quay đi, ông cụ nhìn theo sững sờ. Ông nhìn theo cô gái rồi nhìn lên bức tượng, nét mặt ông trầm ngâm, suy tư.

Buổi chiều. Lê Minh đi thơ thẩn một mình trong sân trường Mỹ Thuật. Cô ngồi xuống một băng đá, lấy ra cái phôn tay, gọi.

- Alô! Em đây.

Bên kia, tiếng Lâm Quang lẫn trong tiếng nhạc.

- Có gì không em? Anh đang dượt.

- Nghe nói Thành Phố có Hội Sách lớn lắm, hay mình đi xem đi anh.

- Đêm nay anh mắc diễn nữa rồi, thông cảm cho anh ghen em.

- Lúc nào cũng nghe anh bận!

- Rảnh cho anh một thời gian nữa đi. Anh hứa anh sẽ đền bù xứng đáng.

Văng trong máy tiếng con gái cười, tắt.

Minh ngồi thẩn ra đó, mắt nhìn xa xăm.

Lần đầu tiên, tất cả các nhà xuất bản nhà nước cũng như tư nhân liên kết mở Hội Sách, một Hội Sách lớn nhất từ trước đến nay. Toàn bộ khuôn viên Quảng Trường 30 - 4 đều chật ních. Qua lần hội sách kỳ này, các nhà xuất bản, phát hành sẽ tiến hành thành lập Hiệp Hội với tiêu chí: Bảo Vệ Quyền Ấn Phẩm. Đó là điều đang gây bức xúc cho những người làm nghề xuất bản, phát hành. Mỗi ngành nghề có một qui luật luật chung, họ không sợ pháp luật mà lại sợ những người chính trong cái nghề của họ đồng tuyên bố: Tẩy chay! Với Phát Luật thì còn có thể né, với cả một Hiệp Hội, không thể né. Khi Hiệp Hội trừng phạt điều đó đồng nghĩa phá sản. Từ đây ngành sách sẽ đi vào một trang mới, sẽ không còn cảnh bát nháo in lậu, bán phá giá, ...và độc quyền. Sách sẽ đến tay người đọc đúng chất lượng, đúng giá, điều mà tất cả những người đọc sách đang mong muốn.

Lý Nhân cũng đi hội sách. Mục đích của anh là tham quan và nếu cần, anh cũng sẵn sàng mua những cuốn sách mà anh ưng ý. Thông thường sách Mỹ Thuật có số lượng thật khiêm tốn trong các nhà sách. Muốn tìm một cuốn sách ưng ý phải lục tung nhiều nhà sách mới có. Hôm nay tại đây, Nhà Xuất Bản Mỹ Thuật trưng bày một khối lượng ấn phẩm thật lớn, làm thỏa lòng những người mê sách Mỹ Thuật.

Đây rồi. Nhân chớp ngay cuốn “Mỹ Thuật Việt Nam Qua Các Triều Đại”. Sách khổ rộng, trên một ngàn trang, giấy trắng, đẹp. Chỉ lật sơ qua Nhân thấy thích, nếu cần một tư liệu khảo cứu về Mỹ Thuật, có lẽ đây là cuốn sách đầy đủ và chi tiết nhất. Triều Nguyễn....có rồi. Lý Mân, cụ tổ nhà anh có tên, được sắp là nghệ nhân. Điều mà anh chỉ nghe truyền miệng từ ông nội. Nhân ôm cuốn sách vào ngực mình, bỗng dựng nó thành báu vật.

- Ái!

Anh lại vô ý dẫm chân ai đó.

- Xin lỗi!

Cả hai nhìn nhau sửng sờ.

- Lệ Minh!

- Anh Nhân!

Rồi cả hai cùng cười.

- Minh đi đâu đó?

- Cũng như anh, Minh đi hội sách.

- Lựa được cuốn nào ưng ý chưa?

- Trong lãnh vực Mỹ Thuật chắc Minh phải nhờ anh Nhân chọn giúp.

Lý Nhân gật đầu.

- Với em, anh sẵn sàng.

Minh hỏi cắt cớ.

- Với người khác thì không?

Nhân nhìn Lệ Minh.

- Em có thể hay hơn anh, em có sống và làm điều gì đó cho người mà em không thích, anh thì không!

Minh nhìn thẳng mắt Lý Nhân.

- Sống như vậy có ích kỷ quá không anh?

Nhân nhún vai.

- Mục đích sống của anh là cho anh, khi nào dư anh mới cho người khác. Em không thể cho người khác cái mà mình đang thiếu, nhường cho người khác cái mà em đang cần. Sống mà không biết thương cái thân của mình là mình có lỗi với người tạo ra nó.

Minh lắc đầu.

- Vì mình! Em chưa hề nghĩ đó là một cách sống hay.

Nhân cười nhẹ.

- Anh không phải là nhà thuyết giáo nên cũng không muốn thiên hạ phải sống như anh. Nhưng anh muốn cho em biết một điều đơn giản thế này. “Cái tôi” của người “Trí” khác “cái tôi” người thường, điều đó làm cho cuộc sống đa dạng, có nhiều mẫu người khác nhau. Sẽ có người em khinh, có người em trọng. Nói chung ai cũng sống vì mình, hơn nhau ở chỗ biết mình là ai.

- Anh đã biết mình là ai?

- Biết.

- Vậy anh là ai?

- Lý Nhân.

- Em không hỏi như vậy. Em muốn biết anh sẽ là ai trong tương lai?

- Cũng là Lý Nhân thôi! Sống cũng là Lý Nhân và chết cũng là Lý Nhân. Tại sao anh phải là ai đó mà không phải là mình? Sống và tạo được cái điều để tự hào về mình, khó vô cùng! Cũng có lẽ chính vì điều đó mà thiên hạ sống và thích vay mượn hình ảnh một ai đó, họ thành kịch sĩ, rất đời.

- Em không hiểu!

Nhân nhìn lên kệ sách rồi cầm một cuốn sách đặt vào tay Lê Minh.

- Nhưng cái này anh biết em hiểu. Chuyện đời từ từ hiểu cũng không muộn. Vào năm ba, cuốn sách này rất cần cho em.

Cuốn sách trên tay Minh nặng trĩu. Đó là cuốn Mỹ Thuật Thế Giới. Đa phần các sách Mỹ Thuật đều in trên giấy trắng, trình bày đẹp và giá thì không hề rẻ. Đôi khi đó cũng là nỗi kinh hoàng của sinh viên Mỹ Thuật. Chẳng hạn cuốn sách trên tay Minh giá 720.000đ. Biết đây là một cuốn sách hay, nhưng....ai lại đọc sách mà cái bụng rỗng không?

Thấy Minh để lại cuốn sách lên kệ. Nhân thấy nhưng không nói gì. Anh lấy cuốn sách Minh vừa để lên kệ chồng lên cuốn sách mà anh đã lựa. Cả hai đứng đó lấy sách, xem. Minh không biết mình có thích anh ta hay không, nhưng tình cờ gặp Nhân nơi đây, cô thấy lòng mình rất vui. Cô cũng không thiết đi nơi khác.

Nhân bỗng hỏi.

- Em có dự định đi đâu nữa không?

- Anh hỏi chi vậy?

- Anh muốn dẫn em đi xem một phòng tranh?

- Tại đây?

Nói là làm, không biết Minh có đồng ý hay không. Nhân ôm hai cuốn sách nắm tay kéo Minh ra quầy tính tiền. Thấy cô thủ thư gói chung hai cuốn sách. Nhân nói.

- Cô làm ơn gói riêng dùm tôi!

Minh lên tiếng phản đối.

- Em không nhận sách anh tặng đâu!

Nhân cười vô tư.

- Tiền thì anh trả rồi, thích thì em cứ mang nó về, không thích bỏ đó. Dù mang về hay bỏ đó lòng em cũng mang nặng chữ “nợ”.

Cô thu ngân nhìn hai người rồi phì cười.

- Độc chiêu!

Minh cười nhìn Nhân.

- Minh thấy cũng hay đó! Nhận cũng kỳ mà không nhận chắc kỳ hơn, thôi thì anh ký tặng

đi để lòng em không mang nặng nợ.

Khi bước ra khỏi quầy sách, Minh bỗng nói.

- Lần sinh nhật Kiều Thương! Em xin lỗi anh.

- Xin lỗi! Tại sao?

- Chuyện cái kim tự điển! Tự dung em đưa anh vào một thế kẹt.

Nhân nhướn mắt.

- Anh biết em thách thức nhưng chuyện đó chưa đủ làm anh phải kẹt.

- Nếu ngày hôm đó em nói không phải là cái kim tự điển mà là một món hàng gì đó giá trị hơn như: Chiếc xe, cái vi tính xách tay chẳng hạn. Không lẽ anh cũng mua.

Nhân nhìn Lê Minh ánh mắt rất vui.

- Với những món hàng vượt quá tầm thì đó không còn là một cuộc chơi, một sự thách thức, lời nói của em sẽ trở thành trò đùa. Nếu em thích đùa thì anh cũng sẽ đùa lại.

Lê Minh háo hức.

- Anh sẽ đùa như thế nào?

- Anh sẽ nhìn em, nhìn thật lâu rồi nhún vai nói: “Kiều Thương không phải là bà nội của anh”.

Minh ngóng nghe anh nói rồi phì ra cười, biết là mất lịch sự nhưng cô vẫn không kìm được, ngồi thụt xuống đất cười đau cả bụng. Ông Nhân này đúng vui!

Không phải ngẫu nhiên mà Lý Nhân được coi là học trò cưng của danh họa Lê Phong, đi với anh, nghe anh bình, nhận xét về những bức họa, Minh thấy mình được học hỏi rất nhiều.

Không biết vô tình hay cố ý, Nhân cứ nắm tay Minh dẫn nhau đi khắp phòng tranh. Đến một lúc Minh thấy ngại, cô nhìn anh cười.

- Anh nắm tay em hoài! Như vậy có lạm dụng quá không?

Nhân nhìn cô, nhìn thẳng vào mắt, ánh nhìn thật ấm áp.

- Anh không hề lạm dụng! Anh chỉ nắm tay cô gái mà anh thích.

Minh rút tay lại. Anh nói làm cô bối rối.

- Em xem anh như một người anh, một người đi trước. Em đã có người mà em yêu, người đó anh cũng biết.

- Anh thích em là chuyện của anh. Còn em yêu ai, anh không bận tâm.

- Nhưng.....Em chỉ muốn anh hãy xem em như là một đứa em. Như vậy em thấy mình dễ sống, gặp nhau dễ xử hơn.

Nhân cười.

- Chọn cho mình một tư cách như thế nào đó là quyền của em, anh thì không. Anh thích em là thích một cô gái, một cô gái mà anh có thể yêu. Anh sẽ không vay mượn, núp dưới bất kỳ

danh nghĩa nào để nói sai sự thật đó.

Minh cúi mặt.

- Anh....anh đừng làm em phải khó xử!

- Cảm ơn em vì đã nói thật.

- Vì sao?

Nhân cười nhìn Minh, trong đêm ánh mắt anh sáng lóng lánh.

- Bỏ đi! Đừng rắc rối bận tâm vì điều đó, mất vui. Chắc gì sau này mình còn có dịp gặp nhau như thế này nữa, phải không em?

Và Nhân lại nắm tay cô kéo về phía khu vui chơi giải trí.

Cũng có thể anh nói đúng, ở anh có cái gì đó Minh thấy sợ, sợ chính mình chứ không phải sợ anh. Tình cảm mà cô dành cho Lâm Quang là trọn vẹn, Minh không muốn lòng mình xao động vì.....vì bất kỳ ai.

Khu giải trí có thật nhiều trò chơi. Máy đánh bạc, vòng quay may mắn, lô tô...nhưng người tập trung chơi nhiều nhất tại gian hàng phóng dao. Khoảng cách chừng năm mét, các tay dao có quyền chọn món hàng mà mình ưa thích, hàng thật hấp dẫn như: Đầu CD mi ni, Gấu Trúc nhồi bông, Rượu XO, dưới mỗi tên hàng là một hồng tâm, đồ giá trị càng cao, hồng tâm càng nhỏ.

Thế lệ, một con dao mười ngàn và những tên hàng trên dưới mười ngàn thì có hồng tâm rất lớn, phóng rất dễ trúng, dễ lấy lại vốn. Chính vì điều đó mà người chơi rất đông. Mua một con dao mười ngàn, trúng một lon bia, bao nhiêu đó cũng đủ cho người chơi hứng khởi. Hàng giá trị, hồng tâm chệch lên cao, nhỏ xíu, thách thức người chơi. Và cũng không ít người chơi trở tài nhưng xem ra không ăn thua. Khi bài ra cuộc chơi, người đầu trò đã tính thật kỹ, muốn lấy của họ một chai XO đầu phải dễ.

Nhân nhìn thiên hạ chơi rồi kéo Lê Minh vào sát gian hàng.

- Em thích cái gì anh tặng?

Lê Minh nhìn anh thách thức.

- Nếu anh lấy được những món hàng trên đó, tặng em nhận liền.

Lý Nhân cười lớn.

- Nếu cần anh sẽ tặng em cả cái gian hàng này.

- Anh xạo!

- Rồi em sẽ thấy anh chưa hề biết nói xạo.

Những người đang chơi xung quanh nghe Nhân nói họ cũng quay lại cười: “Nổ”! Họ thông cảm, thằng con trai nào đi với người đẹp mà không “nổ”.

Nhân lấy một lúc mười con dao. Lão chủ gian hàng chơi đẹp khuyến mãi thêm một con

dao.

Nhân nhìn lão chủ.

- Thêm một con dao! Ông có hối hận không?

Lão chủ cười dễ dãi.

- Hy vọng chú em sẽ làm cho tôi hối hận!

Nhân làm ra vẻ lăm, xắn tay áo lên, làm nổi.

- Đầu tiên, em muốn lấy cái gì?

Minh cười.

- Gấu Trúc nhồi bông.

- Gấu Trúc nhồi bông! Có một gấu Trúc nhồi bông.

Véo! Con dao ghim đúng hồng tâm dưới cái tên Gấu Trúc.

Chẳng những Lệ Minh mà tất cả những người đang chơi đều ồ lên một tiếng rồi hoan hô vang trời. Lão chủ ôm con gấu nhồi bông rất to ra trao. Lão cười hỉ hả

- Chúc mừng cô!

Véo!

Véo!

.....

Tất cả những người đang chơi đều ngưng, họ bu lại xem Lý Nhân và hoan hô vang trời.

- Trúng rồi!

- Chết mày chưa!

- Đầu CD! Có một đầu CD.

Lão chủ quỳ mặt mày méo sẹo. Lão không còn cười khi đưa ra đồ trúng thưởng. Mười con dao của Lý Nhân tìm đúng vào mười món hàng giá trị của lão. Và con dao thứ mười một.....

- Hoan hô!

- XO! Có một chai XO.

Lão nhìn Lý Nhân bằng đôi mắt cầu cứu.

Hết dao, nhưng khán giả vẫn la vang trời.

- Chơi tiếp! Chơi tiếp!

- Chơi sập tiệm luôn!

Nhân nhìn Lệ Minh.

- Chơi tiếp không?

Trước mặt Lệ Minh là hàng đóng đồ.

- Em không ngờ anh tài thế!

- Anh chưa nói điều gì mà anh không làm được.

Minh cười hớn hở.

- Em sẽ làm gì với hàng đồng đồ này?
- Nó là của em, em muốn làm gì thì làm.
- Anh không hối hận chứ?
- Với em , anh sẽ không hối hận bất cứ điều gì?

Minh nhìn Lý Nhân, nhìn sâu vào mắt anh như kiểm chứng lời anh nói. Anh nhìn cô cười, ánh mắt ấm áp bình thản. Minh nhìn lão chủ hàng, nhìn cái mặt sần thảm của lão rồi cô bỗng bật cười.

- Bác ơi!

Lão chủ hàng nhìn cô bằng đôi mắt của con chim bị trúng đạn, cảnh giác. Lão sợ cô gái đòi thêm dao.

- Chỗ hàng này con xin trả lại cho bác, con chỉ xin con gấu.

Lão chủ hàng nhìn cô dò xét nửa tin nửa ngờ. Thật lạ, lão gom lại đồ như sợ cô đổi ý. Mọi người xung quanh thấy lão như vậy cười ồ.

- Cảm ơn cô hai! Cảm ơn thật nhiều!

Không biết có phải vì không khí vui chung của đám đông hay vì niềm vui tự trong lòng mà khi rời gian hàng phóng dao cả hai sóng vai đi bên nhau thật thân mật. Thân mật như họ là người yêu của nhau.

- Em trả đồ hết lại như vậy anh có buồn không?
- Anh chỉ cần nụ cười của em, còn lại tất cả đều vô nghĩa!

Hai người đi cạnh nhau, vai gần kề nhau, hai bàn tay chạm nhau. Một bàn tay nắm lấy một bàn tay.

- Tin hay không tùy em! Anh không phải là người dễ yêu, khổ thay.... người đó là em.
- Một bàn tay run lên rồi.....nhẹ nhàng rút ra khỏi một bàn tay.

- Em xin anh! Em không thể!

Im lặng. Họ đi cạnh nhau, nghe được hơi thở của nhau nhưng tâm tư mỗi người mỗi khác.

Phía sau họ, một gã lão đẽo theo sau. Gã trạc bốn mươi đầu húi đinh, người tầm thước. Gã mặc quần jean đen, áo thun đen bó sát làm hằn lên những cơ bắp rắn chắc. Gã là một trong những khán giả đứng nhìn Nhân chơi phóng dao. Gã bỗng bước nhanh, những bước sải dài vượt lên.

- Anh bạn!

Nhân giật mình nhận ra một gương mặt lạ quắc. Gã đàn ông nhìn Nhân cười.

- Thấy anh bạn tui kết, muốn làm quen!
- Tôi à? Vì sao?

- Tôi cũng biết chơi dao, thấy anh bạn chơi khéo quá, mền tài!

Nhân cười.

- Tôi mà tài cán gì, lúc nhỏ thuận tay chơi bừa mà quen tay thế thôi.

Gã đàn ông cũng cười.

- Chuyện đó không phải dễ, có người tập cả đời mà không được. Tuy là bèo nước gặp nhau nhưng âu cũng là cái duyên, đằng kia có bia tươi, tôi muốn mời anh bạn một ly được không?

Để mình chứng cho lòng thành tâm của mình, từ lúc xuất hiện gã không nhìn Minh dù chỉ liếc mắt. Gã muốn chứng minh, gã thật sự muốn làm quen và chỉ làm quen với Nhân chứ không phải vì cô gái đẹp đang đi bên anh.

Nhân nhìn gã rồi nhìn Lê Minh.

- Sao em?

Minh nhìn hai gã đàn ông rồi cười.

- Tại sao mình không uống với anh một ly bia vì chữ “Duyên”.

Gã đàn ông cười. Lúc này gã mới quét mắt sang Minh.

- Cô bạn nói hay!

Bia đen, một công nghệ bia tươi của Đức được chào hàng quảng cáo tại đây. Gã đàn ông gọi hai ly bia đen, loại ly bự dung tích một lít. Minh cũng uống bia, nhưng cô chỉ dùng ly nhỏ, uống cho có “tụ”.

Họ tự giới thiệu.

- Tôi tên Bá Nhẫn.

- Tôi tên Lý Nhân, còn đây: Lê Minh!

Ba cái ly đụng nhau cái cốc. Gã đàn ông tên Bá Nhẫn làm một hơi nửa ly, Lý Nhân cố theo. Đối diện nhau Nhân nhìn gã thật rõ. Gương mặt gã trông cũng dễ coi, miệng cười trông rất hiền nhưng mắt thì sắc lạnh, cái lạnh của thép. Ở gã có cái gì đó làm Nhân thấy ớn lạnh.

Bá Nhẫn nhìn hai người.

- Thành phố này tôi từng gặp nhiều đôi, nhiều cặp, nhưng hai bạn là đôi mà tôi cho là đẹp nhất. Nam đúng nam, nữ ra dáng nữ. Chúc mừng!

Nghe khen, Lê Minh nét mặt ngượng ngùng, Nhân thì cười sảng khoái

- Cảm ơn vì anh đã có lời khen. Nếu dùng từ đẹp, thành phố này phải nói hàng khối, nhìn đâu cũng thấy toàn người mẫu với diễn viên.

Bá Nhẫn nhún vai.

- Tiếc là tôi ít thấy một người đẹp đúng nghĩa, ra đường thấy toàn là hồ ly với chằn cái. Thời của tốc độ, thanh niên bây giờ lại khoái cái thứ xăng pha nhớt, nhìn chường con mắt. Hai

bạn quả có căn duyên đầu từ trong kiếp trước.

Nhân nhìn Lê Minh.

- Có duyên góc biển chân trời cũng hợp, không duyên khoá lại cũng rời. Nếu quả thật hai đứa mình có duyên như anh đây nói, dù có chạy tận chân trời đi nữa hai đứa mình cũng là của nhau, phải không?

Minh lườm mắt.

- Xí!

Hai gã đàn ông nhìn nhau cười.

Nhân đưa cái ly lên cụng, cạn. Anh đứng lên.

- Cảm ơn anh vì ly bia, vì cả chữ “Duyên” mà anh dành cho tụi em.

Lê Minh cũng đứng lên.

- Chào anh!

Hơi bất ngờ nhưng Bá Nhẫn vẫn cười. Gã chìa tay.

- Nếu được, anh em mình có thể gặp lại. Cho nhau một cái hẹn đi.

Nhân bắt tay Bá Nhẫn.

- Đôi khi mình cũng nên thách đố cuộc sống. Nếu quả thật anh em mình có với nhau chữ “Duyên”, em nghĩ thành phố này không lớn với những người có với nhau điều đó.

Bá Nhẫn gật gù.

- Nói hay! Tôi tin chắc là mình sẽ gặp lại, vì chữ “Duyên”.

Khi cả hai đi xa, Bá Nhẫn tróc tay ra hiệu. Chờ sẵn, một gã ngồi bàn kế bên chạy tới. Bá Nhẫn nói.

- Theo coi thằng đó ở đâu? làm gì?

- Còn con nhỏ?

- Tao chỉ cần cái thằng.

Gã kia biến ngay theo Lý Nhân. Bá Nhẫn nhìn theo rồi móc thuốc đốt một điếu, bước đi. Một gã khác móc tiền trả bia rồi bám theo sau Bá Nhẫn.

Lê Minh hỏi nhỏ Lý Nhân.

- Anh sợ ông Bá Nhẫn phải không? Ông ta có cái gì đó không thường.

- Em cũng có đôi mắt tinh tế đó.

Minh cười.

- Ít ra em cũng là một nửa họa sĩ mà!

Khuya. Đường phố vắng bóng người, trong con hẻm khu phố 3, Lệ Minh chạy trước, Lý Nhân chạy theo sau rồi dừng trước căn nhà Minh đang ở trọ. Xe tắt máy, com hẻm chỉ còn sáng vàng nhạt hắt từ ngọn đèn đường títt đằng xa. Đằng sau họ có một chiếc xe, trên xe là một đôi nam nữ, họ cũng tắt máy ngồi ôm nhau như một cặp tình nhân đi chơi về khuya.

Nhân bước xuống xe, ôm con gấu nhồi bông trao cho Minh. Trong đêm hai bàn tay lại chạm nhau nóng ấm. Hai đôi mắt gặp nhau, đôi mắt anh nồng nàn, ấm áp.

- Cảm ơn anh!

- Chúc em ngủ ngon!

- Chúc anh ngủ ngon!

Rồi Nhân bước ra xe. Minh ôm con gấu đặt nơi bệ cửa toan gọi Kiều Thương.

- Minh!

Nhân quay vào như con lốc và Minh thấy mình nằm gọn trong vòng tay anh. Bất ngờ, Minh toan lên tiếng nhưng miệng cô đã bị xâm chiếm bởi môi anh. Minh hoảng loạn, rồi bời, cuống lên... ..Cô nẩy người lên như chống cự, như vùng vẫy rồimở rộng đôi môi.....nụ hôn như con lốc giạt tung cô lên, cuốn bay vào con xoáy quay cuồng....Thật lâu.....như bị hút hết sinh lực, cô rũ người trên vai anh.

Anh áp hai bàn tay nâng khuôn mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô.

- Đừng nói là em không yêu anh!

Anh hôn nhẹ lên trán cô, áp bàn tay lên ngực cô.

- Tại đây! Chỗ này, đã có anh!

Cô đứng đó thẩn thốt nhìn theo anh.....cho đến khi mất hút. Cô sờ tay lên môi mình.....rồi ngồi thụt xuống ôm mắt, khóc, khóc ẩm ức tức tưởi.....

Chương bảy.

Thời Trang Việt đặt trụ sở trên đường 3- 2. Tầng trệt là phòng làm việc, tầng hai là phòng thiết kế và nơi các “Cô gái chân dài” tập luyện. Bạch Vân đã ký với công ty Liên doanh Thái Hà một chương trình biểu diễn thời trang quảng bá hàng tơ lụa Việt Nam . Lụa Thái Hà! Mặc hàng tơ lụa có tham vọng cạnh tranh với “Đại gia”Thái Tuấn. Theo chương trình, Thời Trang Việt sẽ công diễn năm buổi và các buổi diễn rải đều từ Nam chí Bắc. Thứ bảy tuần này sẽ là buổi công diễn đầu tiên và chiều nay đích thân giám đốc công ty Liên Doanh Thái Hà: Johnny Thái đến xem phúc khảo.

Sau năm năm tới lui làm ăn ngành dệt may tại Việt Nam, Johnny Thái thấy đã đến lúc hẳn cần phải nhảy vào. Giá nhân công rẻ và luật Lao Động Việt Nam lỏng lẻo, quyền lao động người Việt Nam chưa được bảo hộ. Thêm giờ, tăng ca với chừng 2000 lao động, một năm hẳn xoi ngon vài tỷ. Đó chỉ là công quản lý chưa tính đến thu nhập từ hàng sản xuất.

Chọn Thời Trang Việt quảng cáo, hẳn có hai lý do. Một, Thời Trang Việt có đội ngũ người mẫu đẹp nhất. Hai, Bạch Vân là nhà thiết kế uy tín nhất. Tuy trẻ nhưng cô ta có sự sáng tạo rất độc đáo, đó là lý do Bạch Vân được xem là cô gái Vàng trong ngành thiết kế thời trang. Cái “Mác” em gái nhà danh họa Lê Phong, đó cũng là một lợi thế của Bạch Vân trong thương trường. Đó là lý do chính, lý do phụ Johnny Thái thuê Thời Trang Việt, ý đồ của hẳn: Lê Minh, cô người mẫu mới nổi của Bạch Vân.

Nửa tháng nay đường phố Sài Gòn đã tràn ngập những panô quảng cáo về cuộc biểu diễn thời trang của lùa Thái Hà. Lê Minh là một trong những “Cô gái chân dài” có hình treo dán khắp nơi.

Sau lần “đánh” hụt cô thư ký riêng của Phan Dương, hẳn tức điên. Phan Dương phải đền cho hẳn mấy “cô gái một trăm đô” và nói thẳng: “Cố ấy là của tao!”. Tuy có tiếc nhưng hẳn cũng biết tôn trọng luật chơi, không giẫm chân nhau và...có muốn giẫm cũng không được vì Kim Ngân chưa hề cho hẳn một cơ hội, dù nhỏ.

Cách đây gần hai năm tình cờ trông thấy Lê Minh ở cà phê Nice, Johnny Thái đã ghi tâm. Và hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Lê Minh! Đó sẽ là cái tát vào mặt Kim Ngân, cô thư ký “chảnh” của Phan Dương.

Bước vào phòng gặp Johnny Thái, Lê Minh không ưa. Chỉ gặp hẳn có mấy lần nhưng Minh không ưa đôi mắt hau háu của hẳn. Trước hẳn, cô cảm giác mình bị lột trần, không y phục. Không nhạc, không đèn, các cô chân dài trong những bộ trang phục lùa Thái Hà lượn lờ qua lại cho Bạch Vân và Johnny Thái xem.

Bỗng nhiên Minh thấy nhớ Lý Nhân, người cũng có đôi mắt nhìn làm Minh khó chịu, mất tự chủ. Giờ thì Minh đã phân biệt được điều đó, phân biệt rõ ràng. Nếu nói ánh nhìn của Johnny Thái là một sự dung tục, mắt hẳn như sục xạo sờ nắn những đường nét trên thân cô thì ánh mắt Lý Nhân lại khác, anh thường nhìn xoáy vào mắt cô, như cố tìm hiểu điều sâu kín trong tâm hồn cô và những lúc như thế cô thấy mình xao động. Và.....cô cũng đã xao động. Cả đêm hôm đó, Minh không ngủ được, cô nằm đó khóc và tự trách mình.....cô thề với lòng, cô sẽ không bao giờ gặp lại anh. Minh biết, nếu gặp lại anh, cô sẽ không làm chủ được mình, và có thể cô sẽ phá huỷ tất cả những gì mà cô đang có. Minh không muốn điều đó!

Johnny Thái tỏ ra rất hài lòng, hẳn nói với Bạch Vân.

- Tôi tin lùa Thái Hà sẽ “thắng” ở thị trường Việt Nam. Công đầu thuộc về cô!

- Cảm ơn vì ông đã khen.

“Các cô gái chân dài” thay đổi y phục chào Vân ra về. Johnny Thái nói với Bạch Vân.

- Cô Vân cho tôi gặp riêng cô Lệ Minh một chút?

Khi Minh thay đồ đi ra định chào về. Bạch Vân bảo.

- Minh ở lại một chút, ông Johnny Thái có chuyện cần gặp em.

Sau đó, Bạch Vân cũng lịch sự rút lui. Johnny Thái ngồi sau một chiếc bàn lên tiếng.

- Mời cô Minh ngồi.

Minh ôm cái túi xách ngồi xuống một chiếc ghế.

- Nghe nói cô Minh hiện còn là sinh viên phải không?

- Vâng, thưa ông!

- Cô cộng tác với cô Bạch Vân thu nhập có khá không?

- Chuyện đó còn tùy vào những show diễn của chị Vân.

- Nếu tôi mời cô Minh làm việc cho văn phòng công ty của tôi, lương tháng ba trăm đô cô

Minh nghĩ sao?

- Thưa ông! Tôi còn học và học giờ chính quy nên chưa nghĩ đến chuyện tìm một việc làm.

- Tiếc quá! Hiện tôi đang thiếu một thư ký.

Nói chuyện mà mắt hần cứ dán chặt vào người cô, Minh thấy nhột.

- Thưa ông! Nếu không có chuyện gì, Minh xin phép.

Johnny Thái khoát tay.

- Sao cô vội thế?

- Ông cần gì nơi Minh ông cứ nói, Minh còn phải về.

Hần cười.

- Cô Minh thật thẳng thắn. Tôi thích mẫu người như vậy, đó là một trong những đức tính khiến cô thành công sau này. Sở thích của cô là gì? Sách, phim hay nhạc?

- Ông cần biết những điều đó để làm gì?

Hần phà một hơi thuốc lên trần nhà.

- Cô Minh có vẻ khó tính quá! Tôi thì rất thích phim, nhất là những phim nổi tiếng, đoạt giải Oscar. Cô đã từng xem qua phim “Lời đề nghị khiếm nhã” chưa? Một cô gái xinh đẹp như cô rất nên xem phim đó.

Đã từng xem qua “Lời đề nghị khiếm nhã”, Lệ Minh nhìn hần cảnh giác.

- Ông có thể nói rõ nguyên do?

Hần nhìn cô bằng ánh mắt của một thợ săn.

- Người Mỹ khai thác rất hay tâm sinh lý con người trong thời kỳ kinh tế, thời hoàng kim

của những đồng đô. Cái gì cũng có cái giá của nó, kể cả hạnh phúc. Sở dĩ tôi hỏi cô có xem phim chưa vì tôi là người muốn đền nghị với cô một lời khiếm nhã.

Minh vụt đứng lên.

- Xin lỗi ông, tôi không phải là hạng người ngồi đây để nghe ông nói những lời khiếm nhã. Johnny Thái cũng đứng lên.

- Cô đứng đó! Tại sao cô không nghe tôi nói hết? Tôi dành hai ngàn đô cho lời khiếm nhã của mình, cô nghĩ sao?

Minh vụt nhìn hắn, nhìn thẳng mặt. Không cười nhưng cô thấy môi mình nhếch lên, khinh mạn.

- Hình như ông quên mình đang ở Việt Nam chứ không phải đất Mỹ. Người Việt có tính cách của người Việt. Người Mỹ có thể vì tiền mà bất chấp, còn người Việt thì không. Chào ông!

Hắn chặn ngang trước mặt cô, mặt sần lên.

- Hay! Cô là một trong những cô gái Việt có tính cách mà tôi gặp. Tôi dám cược mười ngàn đô cho cái tính cách Việt của cô.

Thấy hắn có vẻ kích động, Minh vội lùi lại. Tuy hoảng, nhưng cô cũng cảm nhận được máu của mình sôi lên. Thăng cha này chắc bị bệnh khủng tiền.

- Ông tránh ra! Ông...Tôi tưởng ông là người hiểu biết, nói ít hiểu nhiều ai ngờ ông chỉ là một người biến thái, biến thái vì tiền. Cố làm cho có nhiều tiền rồi biến thái vì nó, ông cũng đáng thương đó!

Johnny Thái chết sững, đây là lần đầu hắn bị chửi.....chửi độc. Thừa dịp hắn chết trân như bị điểm huyết, Minh lách người chạy biến lại cửa.

Trúng, rồi thăm Johnny Thái thét lên chửi.

- Cao quý quá! Bọn người mẩu tui bây, con nào mà không bán “Trôn”?

Thay gì kéo cửa bước ra, Minh sững người quay nhìn hắn.

- Cái đồ biến thái! Đây từng gặp khối người vì tiền mà biến thái, nhưng cái loại biến thái rồi mang cả hạ bộ lên mặt như ông, đây mới gặp lần đầu

Biết thân, Minh biến liền ra cửa. Biết là mọi chuyện sao đó sẽ rất tội tệ, nhưng...Minh mặc kệ! Chuyện tới đâu đó thì tới, cô chỉ biết hiện tại chửi hắn được mấy câu, sướng!

Johnny Thái điên tiết chụp cái ly trên bàn ném theo trúng cánh cửa cái rầm. Hắn hầm hầm: “Mày ngon! Rồi đây mày sẽ biết tay tao, đồ chó cái!”

Bước ra đường hoà mình vào với mọi người trên phố. Minh thấy mình cười. Tự dưng cô thấy mình lớn, thấy len lỏi đâu đó trong tim, niềm tự hào về mình. Thăng cha Nhân mà biết chuyện này, khoái lắm. Minh sững sốt.....Tại sao mình lại nghĩ đến ông Nhân?

Tối. Minh không ngạc nhiên khi Bạch Vân điện cho cô.

- Minh hả? Em nói gì mà ông Thái phát điên. Ông ta không muốn có em trong chương trình biểu diễn.

Minh thấy mình cười.

- Ông đó bị khủng chị ơi! Ông nói con gái Việt giống con gái Mỹ, em nói ngược lại, tự dưng ông nổi điên.

- Chuyện chỉ vậy thôi sao?

- Vâng!

- Em đừng buồn, để chị hỏi lại xem sao?

- Cảm ơn vì chị đã quan tâm!

Minh nằm vật ra đó, buồn. Tuy biết trước chuyện sẽ là như vậy nhưng khi biết chính xác, Minh không kìm được nỗi buồn. Không biết thì thôi chứ....sân khấu, nhạc, đèn màu, khán giả....những buổi diễn như những liều thuốc phiện, gây nghiện. Cái đó dân trong nghề gọi là “Ăn đèn”, ai đã từng lên sân khấu, từng diễn, từng hưởng cái không khí náo nức, hồi hộp, bồn chồn, con người bỗng thăng hoa trong ánh đèn màu, trong tiếng nhạc, mê đắm. Buồn! Minh bấm số máy Lâm Quang, điện mà biết trước là máy tắt. Không sai! Anh ấy anh lúc nào cũng tận thu thời gian để toả sáng.

Chuông điện thoại của Minh reo, số máy lạ. Với một lô toàn là con bầy thì chủ nhân phải là một đại gia vì nếu không là đại gia thì họ sẽ không sở hữu được một số máy gây ấn tượng mạnh như thế.

Điện nhầm, chuyện thường ngày. Phải đến ba lần đổ chuông, người gọi kiên nhẫn khẳng định, không lầm.

- Alô!

- Hình như người đẹp ai cũng chẳng, người đẹp mà nổi tiếng càng chẳng dữ.

Ai? Không lẽ hấn, Johnny Thái?

- Xin lỗi! Anh là ai?

- Sao mà gay gắt thế? Sự gay gắt thường không mang lại sự tốt lành!

Đúng là hấn rồi. Được! Chửi hấn cho sướng.

- Cái loại biến thái như ông cũng có tư cách dạy đời sao?

- Ồi trời! Có pháo lắm không? Tự dưng trúng đạn thế này.

Nghe tiếng cười Minh ngờ ngợ, hình như là tiếng anh Nhân. Nhưng Minh chưa hề cho anh số phon tay và từ đêm hôm ấy.....Nhân cũng không hề tìm cô.

- Anh!.....

- Lý Nhân đây! Cà phê không? Anh ở đầu ngõ, cà phê Vạn Lý.

-.....

- Ra hay không tùy em! Anh chờ!

Minh ngồi thừ ra đó mà không biết mình phải làm sao? Minh đã thề với lòng là không gặp lại anh nữa nhưng khi nghe tiếng anh, cô thấy tim mình đập rộn rã. Từ lần gặp nhau đêm ấy anh im hơi lặng tiếngrồi hôm nay bỗng dưng xuất hiện. Minh sợ anh và sợ cả chính mình. Có cái gì đó rất lạ trong cô và côkhông muốn nhận diện. Để anh chờ cô thấy tội tội mà đi ra thì lại thấy ngại. Thương lại không có ở nhà, phải có Kiều Thương cô thấy ít ngại hơn. Cô nhắn tin cho anh: “Uống với anh một ly cà phê! Tư cách bạn”. Tin nhắn lại: “Em toàn quyền chọn tư cách”

Cà phê Vạn Lý đầu ngõ, nơi đó tập trung rất nhiều sinh viên đang trọ học trong hẻm, trong đó có nhiều sinh viên đồng khoá với Minh.

Trong trang phục bình dị, trang phục đến trường Minh ngập ngừng bước vào quán và cô nhận ra anh đang ngồi kia một mình. Thấy cô, anh lặng thinh ngồi đó lặng lẽ nhìn. Một bàn phía trong, có mấy tay sinh viên đang ngồi nháy nhó thúc đẩy nhau. Một tay định lên tiếng mời nhưng thấy Minh đi tới chỗ Nhân, họ thôi.

Dù đi bằng những bước chậm nhưng rồi cô cũng đến bàn, ngồi xuống. Trong ánh đèn quán mờ mờ mắt hai người lặng lẽ giao nhau. Một điều gì đó phủ trùm, huyền hoặc.

- Gì mà nhìn em dữ vậy? Bộ hồi nào giờ không thấy em hả?

Trong đêm nụ cười anh thật hiền.

- Anh vừa bắt gặp có cái gì đó rất lạ toát ra trong em.

- Điều gì?

- Hiện anh chưa định hình được đó là điều gì. Khi em bước qua hành lang, bước qua cái vùng ánh sáng chênh chếch ấy anh bắt gặp một hình ảnh rất đẹp. Một cái gì đó như là nỗi buồn nhưng thanh thoát không nặng nề, sạch và thanh khiết.

Buồn! Gặp anh, nghe anh nói một câu Minh muốn chảy nước mắt. Có lẽ trên đời này, anh là người hiểu cô nhất, hiểu hơn chính cô.

- Em uống gì?

- Anh mời cà phê, em sẽ uống cà phê.

Im lặng! Anh từ tốn khuấy đều ly cà phê rồi đặt trước mặt cô. Chạm mắt, cô đọc được trong mắt anh niềm say mê nồng thắm.

- Ước gì em được làm em gái anh, để buồn em còn có người tâm sự, để được nghe những lời khuyên bảo chân tình.

Anh cười.

- Với em, anh lúc nào cũng chân tình.

- Nhưng anh lại không xem em như là một cô em gái, điều đó làm em khó xử!

- Tại sao em phải tự lừa gạt mình như vậy? Tại sao em phải tự dối mình mà không nghe lời mách bảo của con tim. Em khó xử, vì lý trí em bảo một đường con tim em lại đi một nẻo.

Minh làm thình.

- Vì sao em lại làm anh với ai đó, một tay biến thái?

- Em xin lỗi! Em đang bực hấn rồi anh điện mà không chịu nói tên. Chắc tại cái số máy của anh mà em làm.

- Số máy? Làm? Điều đó chứng tỏ tay mà em đang bực phải là một tay giàu có. Biến thái!

Trong cái thời kỳ kinh tế mở này rất nhiều người có cơ hội trúng những quả đậm. Cái loại bất tài nhưng ma mãnh nạp một lúc vào người một nguồn “năng lượng” lớn thường hay bị xị khói đầu, thành mấy con “Ma Điện”, đụng ai cũng chích chọt ghê lắm. Loại này càng trẻ càng khùng tợn. Anh từng biết một tay, hấn vào Bar, để khoe nhiều tiền hấn chơi ngay một chai rượu bốn triệu đổ rửa đôi giày năm trăm ngàn. Trong hấn, khái niệm chơi như vậy là “bảnh”.

Minh cười.

- Tay anh vừa kể khùng còn dễ thương, tên em gặp hấn khùng rất dễ sợ. Hấn ngã giá mười ngàn đô để mua em.

Lý Nhân cười. Anh quét mắt trên người cô trêu chọc.

- Vậy hấn đâu có khùng, hấn cũng biết người biết của đấy chứ.

Minh lừ mắt.

- Anh mà đùa như vậy là em giận đó!

- Tại sao em không giận hấn mà lại giận anh? Anh chỉ nói sự thật!

- Hấn thì em đâu có giận, em chửi.

- Chuyện này hấp dẫn đó! Em chửi sao?

- Em chửi hấn là cái đồ vì tiền mà biến thái, loại biến thái đưa hạ bộ lên mặt.

Nhân bật cười.

- Hay! Câu này xứng đáng ghi vào Guinness. Rồi sao nữa.

- Hết. Chuyện chỉ có vậy!

- Nguyên nhân nào hấn gặp được em và có lời đề nghị đó?

- Hấn là khách hàng của chị Bạch Vân. Và em là một trong số những người mẫu quảng cáo hàng tơ lụa của hấn. Vừa rồi chị Vân mới điện báo hấn không muốn em diễn trong chương trình quảng cáo của hấn.

- Anh biết hấn là ai rồi, Johnny Thái.

Minh trố mắt.

- Sao anh biết?

- Vì anh cũng vừa chửi nhau với hấn.

Minh háo hức.

- Chuyện gì, kể em nghe với.

- Hắn đang quảng cáo rầm rộ lụa Thái Hà, tìm họa sĩ thiết kế sân khấu cho chương trình hoành tráng của hắn. Bạch Vân giới thiệu anh. Sau khi trao đổi anh lên bản vẽ phác thảo. Hắn xem rồi chỉ chỗ thêm chỗ này, bớt chỗ kia, làm ra vẻ người sành sỏi, nhưng thực ra dốt. Anh bực: “Ông là họa sĩ hay tôi là họa sĩ?”. Hắn cười ngạo: “Tôi là người thuê họa sĩ. Tôi thuê anh và anh có nhiệm vụ làm theo ý tôi.” Anh điên lên xé toạt cái bản phác thảo: “Mày cứ tìm mấy thằng heo nó thiết kế cho mày”. Hắn cười hô hố vẻ khoái chí lắm: “Tao có hai ngàn đô để nói mày là thằng họa sĩ heo đó”. Nghe hắn nói như vậy anh phì cười: “Mày nói câu này nghe được! Đúng giọng của loài heo. Hai ngàn đô hả? Thành phố này sẽ có khối thằng họa sĩ bỗng dưng biến thành heo”. Anh nhìn hắn, hắn nhìn anh cùng nhe răng cười. Anh bỏ đi, hắn gọi: “Thằng heo kia! Sao không ở lại bàn tiếp?”. Anh nhún vai: “Mày là heo chứ tao không phải heo, tao là người.”

Minh bật cười, chuyện anh kể đúng vui. Cô chìa tay.

- Tư dung em có một đồng minh, vui ghê!

- Tại hắn đánh giá anh thấp quá, biết đâu mười ngàn anh sẽ thành heo.

- Anh nói đùa thế thôi, em biết dù bất cứ giá nào anh cũng sẽ không thành heo.

- Tại sao?

- Vì anh là một họa sĩ chân chính.

- Như thế nào là một họa sĩ chân chính?

- Anh đã tốt nghiệp rồi, anh hiểu điều đó hơn em. Điều em biết là họa sĩ chân chính không có nắm tay phụ nữ quá lâu như vậy?

- Nắm tay em lâu chẳng qua anh muốn chứng minh em đã nhận định sai. Anh đang muốn bán mình cho em đấy thôi.

- Em không có nhiều tiền. Nếu muốn bán em biết một người sẽ mua anh liền.

- Ai?

- Chị Bạch Vân.

Nhân cười hi hi.

- Thằng nghệ sĩ hơn người là chỗ đó, sẵn sàng bán mình vì tình chứ vì tiền thì không. Còn thằng nào đảo ngược đi điều đó, thằng đó chỉ có “Nghệ” chứ không có “Sĩ”.

Anh bóp bàn tay Minh, bàn tay ấm mịm ngoan hiền.

- Vậy đi! Coi như anh đã bán mình cho em rồi đó.

Minh đỏ bừng mặt.

- Em không dám!

Cô ngồi đó cúi đầu và nghe tim mình đập rộn rã. Đi với anh, trò chuyện với anh, lúc nào cô cũng thấy mình vui.

- Hay mình đi đâu đó chơi đi, ngồi đây hoài có chán không?

Cô nhìn anh.

- Em chỉ hứa là uống với anh một ly cà phê.

- Anh cũng đâu có mời em uống rượu. Thành phố này đâu phải ở đây mới có cà phê.

Thật tình, Minh cũng không muốn về nhà giờ này.

- Em thích chơi Đầm Sen không? Thành Phố không tìm được đâu một khung trời rộng và khoáng đãng như thế.

- Em chỉ đi với anh với tư cách là bạn.

Họ vào Đầm Sen đi tung tăng đi bên nhau, Nhân kéo Minh chơi trò cảm giác mạnh: Thảm Bay, Thế Giới Ảo làm cô thét lên kinh sợ rồi sau đó cười phá lên. Tay nắm tay họ chui vào Bánh Xe khổng lồ. Vòng quay đưa họ tít lên cao trong bầu trời đêm lộng gió. Phía dưới Thành Phố hiện ra rục rịch trong muôn ánh đèn, tuyệt đẹp.

Điện thoại Minh lại reo. Nghe xong điện thoại Minh cười rạng rỡ.

- Chị Vân vừa điện, em sẽ diễn trong chương trình.

- Chúc mừng em! Vân là một cô gái có cá tính. Với Vân, tiền không phải là một sức ép lớn.

Làm nghệ thuật mà không đứng được dưới sức ép của tiền, loại người đó chỉ là loại vứt đi.

- Anh có đi xem em diễn không?

- Nếu em muốn, anh sẵn sàng nhưng anh sẽ không đến dự với tư cách là một khán giả.

- Không sợ gặp chị Vân sao?

Nhân nhìn thẳng vào mắt Minh, ánh nhìn nồng nàn chân thật.

- Anh với Bạch Vân là bạn, từ bạn được hiểu đúng nghĩa. Với em thì không.

Gần nhau, họ cảm nhận được hơi thở của nhau, cảm nhận được cả nhịp tim đang đập. Minh biết! Anh yêu cô, yêunồng nàn, dữ dội. Dữ dội như tính cách của anh, mạnh mẽ và đầy nam tính. Cô kinh sợ khi thấy mình ngày bị cuốn hút vào anh, kinh sợ chính mình.

- Em!

Cô hoảng hốt nhận ra mình trong vòng tay anh, cố lẩn tránh đôi môi anh....một lần cô đã được hôn....lý trí thì bảo cô trốn chạy, nhưng môi cô lại nở ra say đắm.... không hoảng loạn mù mị, không ...và không gì hết, cô đón, nhận và cho....chính cô, cảm xúc chân thành của một người được và đang yêu....Lý trí cô có một tiếng nói khác nhưng con tim cô lại cảm nhận một điều khác và nó đang thể hiện trọn vẹn cái tình yêu mà nó cư mang....Họ rời môi nhau, nhìn nhau, soi mắt vào nhau rồi lại hôn nhau.....cô thấy mình yên lành, hạnh phúc trong vòng tay anh, chơi vui, bỗng bình hư ảo.....Gió đêm thổi lộng cuốn theo âm thanh hỗn loạn ồn ào của đường phố,

và vắng vắng đâu đó tiếng ca của Lâm Quang vọng lên từ lòng hồ nơi có sân khấu nhạc, bài hát: “Tất cả chỉ vì em”, một bài hát được ưa thích nhất trong album “Dấu Chân Địa Đàng”Minh chờ người chết lặng...

Bốp! Bốp! Bốp!.....

Cô giang thẳng tay tát vào mặt anh và vào chính cả mặt mình, những cái tát đích đáng để lại trên má những ngón tay in hằn rành rành.

- Khốn nạn! Anh, emmình đều là một lũ khốn nạn

Rồi cô ôm mặt khóc nức lên, đổ gục vào lòng anh.

- Trời ơi! Sao em khổ thế này?

Anh chết lặng..... cảm hận, đau đớn nhìn cô vật vã trong nỗi đau giày xéo trong tim.....bàn tay anh rung rung đặt lên bờ vai cô, người con gái mà anh yêu, đau xót.

Buổi tối tại căn phòng vẽ của mình, Quận Chín. Lý Nhân ngồi một mình, tay cầm ly cà phê, tay cầm điều thuốc ngồi trước ti vi. Anh theo dõi chương trình biểu diễn lựa Thái Hà. Phần thiết kế sân khấu không lạ so với bản phác thảo của anh, chỉ xuất hiện một vài thay đổi nhỏ, nhưng anh không quan tâm điều đó. Từng người, từng người một xuất hiện trên màn hình.....nhưng đến cuối chương trình anh vẫn không thấy Lê Minh. Anh cau mày mắt thoáng suy tư khi thấy Bạch Vân, Johnny Thái, thầy Lê Phong xuất hiện, ba người với tư cách là nhà thiết kế, chủ doanh nghiệp và họa sĩ thiết kế sân khấu.

- Lê Minh?....

Nhân lấy máy bấm số Lê Minh, máy tắt.

Anh tắt ti vi ngồi đó trầm ngâm trong khói thuốc. Anh suy tư, thắc mắc điều gì? Thầy Lê Phong hay Lê Minh? Điều đó chỉ một mình anh biết.

Cà phê Trần Gian, Bá Nhẫn đang ngồi nghe tay đàn em báo cáo.

- Lý Nhân, họa sĩ, dân gốc Đồng Tháp. Nghề kinh doanh, đồ gỗ trang trí nội thất. Có hai cửa hàng, một cái ở Quận Một, một cái ở Quận Mười ngoài ra còn có một xưởng ở Quận Chín. Tay này là một nghệ nhân đồ đại ca, nghe nói tượng Chúa Cứu Thế ở nhà thờ Hoà Phát là nó làm. Tính ra nó cũng thuộc hàng đại gia, giàu thiệt.

- Cha mẹ?

- Nó ở đây làm ăn với đũa em, cha mẹ đều ở tỉnh nghe đâu cũng làm nghề gỗ.

- Có dính “hàng đen, hàng trắng” gì không?

- Thằng này giàu sạch, giàu đâu từ trong trứng.

- Điều tra kỹ chưa?

- Vụ này em đích thân làm, em bảo đảm bằng đầu.

Bá Nhẫn lim dim nhả từng cụm khói.

- Được đó! Nghệ nhân hả? Tao khoái nó đó.

Tên đàn em háo hức.

- Bước tiếp theo em sẽ làm gì?

- Không làm gì hết, chuyện này để tao.

Tên đàn em chào rút lui. Bá Nhẫn vẫn còn ngồi đó một mình trầm ngâm, tự lự.

Đường Ngô Gia Tự, Lý Nhân vừa bước ra khỏi cửa hàng chạy xe một mình, phía sau Bá Nhẫn đang chạy theo tàng tàng. Rồi Bá Nhẫn vọt xe lên.

- Ô! Chào anh bạn.

Nhân quay nhìn, một khuôn mặt quen quen.....

- Anh Bá Nhẫn!

- Anh bạn đi đâu đó? Làm vài “Ve” được không?

Đang “tâm trạng”, Nhân gật đầu liền.

- Ôkê!

- Chạy theo anh nghen!

Bá Nhẫn vọt xe lên chạy trước dẫn đường và họ ghé vào một quán lớn trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa: Quán Công Lý. Trang trí nột thất, phòng lạnh đủ cỡ, người phục vụ, bàn ghế, tất cả toát lên một điều, quán “Víp”.

Vừa ngồi vào bàn, Bá Nhẫn nhìn Lý Nhân cười.

- Tôi đã bảo anh bạn mình có duyên là có duyên. Bá Nhẫn chưa hề nhận định chuyện gì sai.

Nhân nhìn Bá Nhẫn, đây là một sự vô tình hay cố ý. Thây kệ! Vô tình hay cố ý gì đi nữa, anh vẫn thấy lòng mình đang vui. Đang “tâm trạng” mà có được một người ngồi đối ẩm, đó quả đúng là cái duyên trong cuộc sống.

Nhân cầm chai bia rót đầy ly rồi giơ lên.

- Mừng vì cuộc sống còn có chữ “Duyên”!

Hai cái ly cụng nhau, cạ.

- Hôm nay trông anh bạn có vẻ cởi mở, hy vọng mình có thể kết bạn với nhau.

- Uống với nhau một ly rượu, bạn nhậu. Ngủ với nhau một lần, bạn tình. Đánh với nhau một trận, bạn đánh đấm. Tìm đúng cái nghĩa của từ bạn, hơi bị khó. Tìm được một người bạn đúng nghĩa càng khó hơn. Em đang tự hỏi không biết mình sẽ đáp ứng được anh, bạn gì?

Bá Nhẫn cười khà khà. Dân nghệ sỹ có khác!

- Mình đang nhậu, trước mắt mình là bạn nhậu.

- Chúc mừng! Bạn nhậu.

- Chúc mừng!

Không thấy kêu, không thấy gọi mà thức ăn đã bài lên và có rượu, rượu “xịn”.

- Bia chữa cháy thôi! Uống rượu mới là tri âm, tri kỷ.

- Tuổi em nhỏ hơn anh, gọi em bằng tên được rồi. Có thể mình cũng có duyên với nhau thật, mình giống nhau nhưng em thua anh dẫu ngã, cái đó lợi hại lắm. Điều đó thật bá đạo! Em thua.

Bá Nhẫn nhìn Lý Nhân, “Thằng nhóc này nói vậy là ý gì?”. Tuy khó chịu trước lời nói nhiều nghĩa móc ngoéo của Lý Nhân nhưng mặt Bá Nhẫn vẫn thản nhiên. Khui chai rượu, Bá Nhẫn rót đầy hai ly.

- Rượu ngon đãi bạn hiền! Uống!

- Bạn hiền có nghĩa là bạn không dữ! Uống!

Thằng nhóc này có vẻ hơi bị rắc rối thiệt.

- Đang bị “tâm trạng” phải không?

- Sao anh biết?

Đáng một đòn gió, trúng. Bá Nhẫn khoái.

- Người lớn có con mắt của người lớn.

- Hay! Nhưng người nhỏ cũng có con mắt của người nhỏ.

- Nói hay!

Cả hai nhìn nhau, nhìn thẳng mắt rồi bật cười ha hả.

Cộp! Cộp! Có tiếng gõ cửa phòng. Bá Nhẫn lên tiếng.

- Vào đi!

Cửa mở, hai cô gái bước vào. Quán “víp”, dĩ nhiên gái cũng thuộc loại “Víp”. Cả hai đều rất đẹp. Bá Nhẫn nhướng mắt.

- Sao! Có người đẹp không phiền chứ?

- Có người đẹp, rượu sẽ càng thêm ngon!

Bá Nhẫn chỉ tay vào hai cô gái.

- Nhìn biết không? Nguyệt Thu, Ngọc Nữ trong vũ đoàn Cung Hằng

Vũ đoàn Cung Hằng, một vũ đoàn nổi tiếng thường có mặt trong buổi diễn của các sao nhạc.

- Hân hạnh!

Lịch sự, duyên dáng hai cô gái thay phiên nhau rót rượu cho họ uống mà tuyệt nhiên không nói một lời nào. Họ ngồi đó, lâu lâu nở một nụ cười cần thiết, đúng lúc, đúng vai trò một bông hoa đẹp trong bàn nhậu.

Rượu vào lời ra, họ đấu lý nhau và sau mỗi lời mà họ cho là hay ho, ly cạn. Thoáng chốc, chai rượu vơi hơn một nửa. Chỉ hai người mà tiếng cười vang vang.

Bá Nhẫn nhìn Lý Nhân.

- Anh đang thắc mắc, chữ “Nhẫn” hơn chữ “Nhân” bởi cái dấu ngã, và vì sao nó lại bá đạo?

- Phật giáo nghiên cứu chữ “Thiền”. Nho giáo thì luyện chữ “Nhân”. Nhà chính trị thì nuốt vào người chữ “Nhẫn”. Nói thì dễ nhưng thực rất khó. Phải có hùng tâm, phải có tham vọng, phải có đủ tài, đủ đức con người mới nuốt được chữ “Nhẫn” vào trong người. Người nuốt được chữ “Nhẫn” đều thành công, và sự thành công đó tùy thuộc vào khả năng vốn có của họ. Nhẫn thì có tiểu Nhẫn, trung Nhẫn và đại Nhẫn. Người đại Nhẫn thường tạo nên nghiệp lớn. Trung Quốc xưa thì có Hán Cao Tổ Lưu Bang, Danh tướng Hàn Tín, nay: Đặng Tiểu Bình. Việt Nam thì có Hồ Chủ Tịch. Còn cái hạng vô danh tiểu tốt như mình, biết tiểu Nhẫn đó đã là một thành công lớn.....

Thằng nhóc này khá hay, nói chuyện nghe được. Bá Nhẫn ngồi đó chăm chú lắng nghe Lý Nhân nói. Lâu lâu cụng ly, cạn.

-Muốn hiểu được chữ “Nhẫn”, con người phải có ba yếu tố: Một là phải có tài, có trí và có cả một mục đích sống. Ba yếu tố đó giúp con người hoạch định một con đường thẳng tiến trong cuộc sống. Và sống có khối người hiểu được chữ nhẫn nhưng người ta vẫn không nuốt nổi nó vào lòng. Bằng chứng, có khối người ngã ngựa, ngã ngựa, té quỵ vì họ không làm chủ được bản thân, không chịu được áp lực của cuộc sống, không nhịn nhục được trước sự áp bức. Người ta biết trước để giận dữ bùng phát là sẽ thiệt cho thân nhưng người ta không Nhẫn được, không nuốt nó vào người được. Thế là tiêu tan mọi sự hoạch định, tiêu tan cả những gì đã gầy dựng trước đó. Từ xưa đến nay, cái mầm để con người nuôi chữ nhẫn đó là tiền và quyền lực và cao hơn là một mục đích cao cả nào đó.

Thấy Nhân với tay lấy gói thuốc, Ngọc Nữ ngồi bên anh nói.

- Để em!

Bá Nhẫn bỗng cười.

- Thì ra cái tên Nhẫn của anh cũng hay ho đấy chứ! Nào, cạn ly.

- Biết được chữ nhân có thể sống và làm người tốt. Chỉ cần bỏ thêm cái dấu ngã là con

người có thể làm nên nghiệp lớn. Và có nghiệp lớn có người thành bá đạo.

Bá Nhẫn cao mày.

- Vì sao em nhận định anh thuộc loại bá đạo.

Chắc có lẽ có rượu, Lý Nhân không biếtt sợ.

- Mỗi người chúng ta đang sống đều toát một cái “thần” riêng, khoa học gọi đó là “Nhân điện từ”. Người có sức sống càng mạnh, cái thần đó càng hiện rõ và có thể áp đảo người khác. Tiếp xúc với anh lần đầu em cảm nhận ra điều gì đó toát từ anh dễ sợ, một thể lực đen, âm u.

Bá Nhẫn bật cười ha hả. Hai cô gái nhìn Lý Nhân rồi nhìn nhau ý nhị. Lý Nhân vẫn say xưa.

- Em đã từng nghiên cứu, từng viết được chữ Nhân rất ưng ý. Hôm nay trò chuyện với anh quá hứng khởi về chữ Nhẫn làm em sáng ra. Phải có giấy bút ở đây em tặng anh chữ Nhẫn làm kỷ niệm.

- Chuyện nhỏ, giấy bút thì không có gì khó.

Nhân lắc đầu.

- Chữ Nhẫn viết theo lối thư pháp, đại tự viết bằng mực tàu.

- Cũng là chuyện nhỏ. Em biết viết thư pháp không?

- Hoạ sĩ thằng nào mà không biết.

Tuy biết, nhưng Bá Nhẫn vẫn giả vờ.

- Ô! Em là hoạ sĩ hả? Chúc mừng!

Bá Nhẫn móc điện thoại nói chuyện rồi đưa máy cho Lý Nhân.

- Em cần gì cứ nói, nhà nó bán tranh cái gì mà nó không có.

Lý Nhân cầm máy nói những thứ anh cần, người bên kia đầu máy hiểu ngay và hứa đem tới liền. Có lẽ hứng khởi từ chữ “Nhẫn”, Lý Nhân hỏi Bá Nhẫn.

- Anh thường nói tới chữ “Duyên”, vậy anh biết sau chữ “Duyên” là chữ gì không?

Bá Nhẫn cười.

- “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, phải chăng em muốn nói tới điều: “Vô duyên đối diện bất tương phùng”.

- Điều đó thường lắm!

- Ý em muốn nói chữ gì?

- Chữ “Ngộ”!

-.....

- Nếu biết chữ “Duyên” thì phải biết chữ “Ngộ” vì “Duyên” mà không “Ngộ” thì không phải là “Duyên”. “Thiên lý” tạo cho con người gặp nhau vì chữ “Duyên” mà mối quan hệ đó không gây ấn tượng, không ảnh hưởng gì nhau thì đó không phải là “Duyên”. Nói kiểu thông

thường như anh, đó chỉ là bạn nhậu. Theo Phật học, chữ “Ngộ” chia là hai chi, đó là Tự Ngộ và Giác Ngộ. Tự Ngộ là một mối quan hệ nào đó, con người bỗng phát hiện điều gì đó rất mới có ngay trong chính bản thân mình mà trước đó họ không tự nhận ra, một điều gì đó rất “Người”. Giác Ngộ thì ở mức độ cao hơn, mối quan hệ đó làm thay đổi cả nhân cách sống của chính con người đó.

Nguyệt Thư đốt cho Bá Nhẫn điều thuốc, gã phì phá khói, nhìn đăm đăm lên trần nhà nhưng vẫn lảng tai nghe. Chơi với mấy thằng nghệ sỹ thì vui đó, nhưng nhức đầu bỏ mẹ. Lời nó nói buộc mình phải suy nghĩ..

Tay chủ phòng tranh mang đồ nghề tới rồi rút lui ngay. Nhân kiểm tra và rất hài lòng, tên này đúng là một tay chuyên nghiệp, rất biết. Nếu có cái bàn vẽ nữa thì quá tuyệt vời. Anh đổ mực ra một cái đĩa, lấy cây “đại” cọ nhún mực thử vài nét trên tờ giấy. Hai cô gái nhìn anh chăm chăm.

Anh lấy một tờ giấy hoa tiên trắng áp vào tường rồi quay nhìn hai cô gái.

- Nhờ hai em giữ tờ giấy dùm anh.

Hai cô gái đứng hai bên căng tờ giấy sát vào tường. Lý Nhân bước lùi ra xa đứng ngẩn ngía tờ giấy.....trong đầu anh hình dung ra một chữ “Nhẫn” cong oằn dưới một sức mạnh vô hình từ trên ép xuống, tuy oằn đi nhưng đường nét vẫn không biến dạng, vững chãi vươn lên. Như một người kiêu hùng, chịu đựng mọi áp lực từng bước, từng bước một vươn lên thẳng đứng. Chỉ chữ “Nhẫn” thôi mà ẩn chứa bao điều trong cuộc sống, ẩn chứa triết lý của bản thân chữ Nhẫn. Oằn, Vững, Thẳng và kiêu hùng, chữ “Nhẫn” phải toát lên được những điều như vậy....thật lâu, Lý Nhân bỗng vươn tay cầm cọ....khai bút bằng một nét xốc hướng lên, rồi nét sổ, nét cong.....và kết thúc bằng một nét ấn dài. Chữ “Nhẫn” đã nằm trên mặt giấy.

Từ lúc Lý Nhân đứng như xuất thần nhìn tờ giấy trắng, cả ba người trong phòng bỗng dưng im lặng, họ nghiêm trang không cười không nói....và đến khi anh viết xong. Tự bao giờ Bá Nhẫn đã đứng lì tận gốc phòng nhìn ngẩn chữ “Nhẫn”, nhìn ngẩn cái tên của mình. Tuyệt đẹp! Rõng bay phượng múa, đó chỉ là lời truyền miệng....và hôm nay, tận mắt nhìn Lý Nhân múa tay, Bá Nhẫn mới tin đó là sự thật. Nghệ nhân có khác. Người viết thư pháp phải có cái tâm và phải có cả một bàn tay điêu luyện, khi viết tay như múa.

Nhân đứng đó lặng ngẩn tác phẩm của mình.....anh biết, sẽ không bao giờ anh viết được chữ “Nhẫn” như thế này, một chữ “Nhẫn” xuất thần, đầy đủ ý tứ, hồn phách kinh thiên.

- Tuyệt đẹp! Chúc mừng!

Nhân cầm ly rượu rồi nhìn Bá Nhẫn.

- Viết được như vậy, em đã! Tặng, em tiếc.

Bá Nhẫn vỗ vai Lý Nhân.

- Anh hiểu! Anh hứa sẽ giữ gìn nó cẩn thận. Ngày nào anh không thể giữ được nó nữa anh sẽ gửi lại cho em.

Lý Nhân lấy cây cọ nhỏ viết dưới góc: Tặng Bá Nhẫn, xuống hàng: Công Lý rồi ký tên. Bá Nhẫn xem rồi lắc đầu. Chơi với mấy thằng nghệ sĩ đúng là nhức đầu. Mỗi lời mỗi chuyện đều mang ẩn ý.

Lý Nhân nhìn hai cô gái cười.

- Làm phiền hai em quá, nhưng hai em chịu khó giữ dùm anh một chút nữa cho khô mực nhé.

Ngọc Nữ cười.

- Anh vẽ em một bức, em hết phiền liền.

- Vẽ em? Khổ nỗi anh chỉ biết vẽ phụ nữ khoả thân.

- Em sẵn sàng làm người mẫu.

Nhân cười khà khà.

Bá Nhẫn rót đầy hai ly rượu.

- Người ta nói kiếm báu tặng anh hùng, hồng phần tặng giai nhân. Còn hoạ sĩ.....Bá Nhẫn chỉ tay vào hai cô gái.....anh tặng em một lúc hai người đẹp.

- Em nuôi không nổi.

- Anh nuôi.

Người khác nghe Bá Nhẫn nói vậy tưởng nói chơi nhưng Lý Nhân tin Bá Nhẫn không nói chơi và hai cô gái cũng tin lời Bá Nhẫn là thật. Nhân nhìn hai cô gái trêu.

- Em biết làm gì với hai người đẹp thế này?

Nguyệt Thư nháy mắt.

- Nếu anh là một đàn ông thật sự, anh tự biết mình sẽ làm gì!

Nhân bật cười.

- Nói hay!

Rồi anh chỉ vào người mình, chỉ vào Nguyệt Thư, Ngọc Nữ.

- Không có tình yêu trong tim, một thằng đàn ông như anh, một cô gái đẹp như em, nếu có chỉ là sự cào cấu, cắn xé, vạch trần cái thú tính của nhau. Điều đó không làm anh thắng hoa chút nào. Cái anh cần là một sự thắng hoa!

Chia tay, Bá Nhẫn bắt tay Lý Nhân.

- Em không biết anh, nhưng anh thì biết em, biết rất rõ. Đây là lời chân tình! Mình là bạn bè, bạn hiền.

Lý Nhân nhìn thẳng vào mắt Bá Nhẫn.

- Tuy không biết chính xác về anh, nhưng em đã tặng anh chữ “Nhẫn”, Chữ “Nhẫn” màu

đen, đó là một “Nhẫn” của thế lực đen. Ôê!Anh em mình là bạn, bạn hiền.

Buổi sáng. Cà Phê “Người sành Điệu” trên tầng một, trong một phòng máy lạnh nhỏ, Bá Nhẫn đang ngồi nghe một tên đàn em báo cáo.

- Phi vụ này ngon ăn vô cùng, ba trăm đô rạch mặt một con nhỏ.
- Ghen hả?
- Tức chứ không phải ghen.
- Làm chưa?
- Phải thông qua anh rồi tụi em mới làm. Mà con nhỏ đẹp thiệt, rạch mặt hơi bị uổng. Em có hình nè, đại ca xem không?

Bá Nhẫn nhìn cái hình, con nhỏ đẹp thiệt nhưng.....cái mặt trông quen lắm.

- Con nhỏ này làm gì?
- Người mẫu Lệ Minh.
- Lệ Minh!.....

Phải cô gái đi với Lý Nhân đêm hôm đó. Bá Nhẫn móc điện thoại điện ngay cho Lý Nhân.

- Alô! Phải người em yêu tên Lệ Minh?
- Có chuyện gì không anh?
- Có chuyện!
- Vâng.

Bá Nhẫn cúp máy rồi quay hỏi tên đàn em.

- Vụ này thằng nào thuê?
- Một thằng việt kiều tên Johnny Thái.
- Mà có biết lý do vì sao không?
- Nghe hắn nói ghét, chơi bỏ ghét.
- Điều tra lý do thật kỹ cho tao. Vụ này tao cần biết rõ.

Buổi tối. Bá Nhẫn và tên đàn em cũng ngồi căn phòng đó. Tên đàn em nói.

- Chuyện không tin được! Thằng đó “muốn” con nhỏ, dám trả đến mười ngàn. Con nhỏ chảnh không chịu còn chửi lại nó là “đồ biến thái mang cái hạ bộ lên mặt”. Tức! Nó muốn chơi lại con nhỏ cho bỏ ghét. Nó là tỷ phú mà! Nó nói nó bị sỉ nhục. Giờ thì dám chi vụ này lên đến

một ngàn.

Bá Nhẫn ngồi nghe chăm chú rồi bật cười.

- Làm sao mà biết tường tận như vậy?

- Em có nghiệp vụ của em.

- Mà ỷ hện đi! Tao muốn gặp cái thằng có “Hạ bộ” trên mặt đó.

Buổi trưa. Công ty Liên Doanh Thái Hà. Phòng giám đốc Johnny Thái.

Ngồi sau cái bàn làm việc to, Johnny Thái nhìn hai người đàn ông bước vào phòng.

Tên đàn em giới thiệu.

- Đây đại ca em, đây anh Thái.

Gã đại ca đứng đó không ngồi, không chào, nhìn Johnny Thái bằng cặp mắt lạnh lẽo.

- Mà mày muốn tui tao rạch mặt Lê Minh?

Mẹ nó! Nó tưởng nó là ông trời hay sao mà vào đây “mày tao” với hần.

- Nghe nói mày muốn gặp tao? mày muốn bao nhiêu? Nói!

Gã đại ca bật cười.

- Mày đúng là cái đồ biến thái vì tiền! Mở cái miệng ra là tiền. Mày không nói một câu tình nghĩa được sao?

Hần nhún vai.

- Đường nào cũng về La Mã thôi! Mọi chuyện rồi cũng quy thành tiền. Bọn mày muốn bao nhiêu? Được thì làm, không thì biến!

Gã đại ca tự tiện kéo cái ghế ngồi vắt vẻo nhìn hần.

- Ai nói với mày tao đến đây vì tiền? Nghe nói mày có cái hạ bộ trên mặt nên đến xem cho biết vậy thôi. Đâu phải có tiền rồi mày muốn làm gì thì làm.

- Bọn mày không làm phải không? Biến!

Gã đại ca bật dậy vỗ lên bàn cái rầm.

- Mẹ mày! Mày nói “Biến” một lần nữa tao rọc cái miệng mày lên tới mang tai. “Biến” là sao? Tao đến đây mục đích nói với mày một câu. Mày có tiền, mày đến đất nước này, mày có quyền mua bất cứ thứ gì miễn có người bán, chuyện đó tao không can thiệp. Còn người ta không bán thì đừng cố ép. Sống con người còn có đạo lý chứ đâu phải ai cũng vì tiền mà biến thái như mày. Vụ con Lê Minh mày bỏ đi. Con đó mà có chuyện gì, tao “Thiến” mày đó.

Hần cười khan.

- Bọn giang hồ như tui bây mà cũng nói chuyện đạo lý. Tại đây mà mày hăm dọa tao hả, mày gan đó. Tao ở đây, tao sống, tao làm việc và được pháp luật Việt Nam bảo vệ tao, tao điện một cái là công an còng đầu tui bây hết.

Gã đại ca vung tay.

Véo.....phập!

Một con dao bay ra cắm vào cái ghế “Víp” sát cổ hần, lạnh ngắt. Johnny Thái kinh hồn, mặt tái ngắt. Bá Nhẫn chỉ tay vào mặt hần.

- Dân giang hồ có đạo lý của dân giang hồ. Tao sai, luật pháp đất nước tao trừng trị tao. Còn mấy cái thằng như mày ỷ tiền chơi bậy, chà đạp lên người khác, luật pháp Việt Nam không

trùng trĩ mày được thì tao trùng trĩ. Mà tin tao đi, con Lệ Minh mà bị cái gì thì nội trong hai bốn giờ, cái “Hạ bộ” của mày nằm ở dưới sông Sài Gòn làm mồi cho cá.

Bá Nhẫn bước tới lấy con dao, gã còn cố ý lấy mũi dao chùi qua chùi lại trên vai áo của Johnny Thái. Hắn thất sắc ngồi chết trân. Gã đại ca đi ra khỏi phòng mà tên đàn em vẫn còn khoang tay đứng đó.

- Mày còn muốn gì nữa?

Tên đó làm thỉnh không nói, không trả lời. Khoảng mười lăm phút sau hắn lặng lẽ quay lưng và không thèm chào Johnny Thái một tiếng.

Chương tám.

Con người dám sống, dám hy sinh tất cả, kể cả nhân phẩm của mình để đạt được một mục đích nào đó thì người đó phải có một sức chịu đựng thật ghê gớm. Hy sinh vì một mục đích cao cả, vì nhân loại đó là người vĩ đại. Còn hy sinh mình chỉ vì tiền, vì danh vọng, đó là bản lĩnh của những kẻ tiểu nhân. Với kẻ tiểu nhân thì có khối chuyện để nói khi họ đắc ý.

Lúc chưa thành Sao, Lâm Quang là một con cừu non. Tuấn “Xìtin” muốn gì hắn cũng chịu, thậm chí chịu còn hơn cả sự mong đợi của Tuấn. Nhưng.....giờ thì Lâm Quang đã toả sáng, rực rỡ. Động thái đầu tiên là Lâm Quang đột ngột biến mất. Hắn đi mang theo tất cả “sức sống” của Tuấn “Xìtin”. Hắn trốn, Tuấn “Xìtin” cũng trốn vì hàng đồng hợp đồng ca hát mà Tuấn đã ký. Trong đời, người mà Tuấn yêu thương nhất, tin tưởng nhất, đặt niềm tin cao nhất là hắn. Giờ...Tuấn Xìtin muốn hoá điên. Biết chuyện dân trong nghề nhìn Tuấn bằng cặp mắt thương hại, thông cảm. Họ an ủi Tuấn bằng câu: “Bắt thang lên hỏi Ông trời.....”

Đùng một cái, sau một tháng mất tích Lâm Quang xuất hiện. Hát và được ái mộ rầm trời. Và lúc nào bên hắn cũng kè kè hai tay vệ sĩ. Lâm Quang tuyên bố: “Người nào muốn Lâm Quang hát thì gặp trực tiếp Lâm Quang”. Riêng Tuấn “Xìtin” thì chỉ đứng từ xa mà nhìn.

Dĩ nhiên chuyện như vậy dân trong nghề chỉ một số người biết thì còn lâu khán giả mới biết. Trong mắt người ái mộ, Lâm Quang vẫn là ngôi sao số một, và...lúc nào Lâm Quang cũng là thần tượng trong giới trẻ yêu nhạc.

Quang tậu một biệt thự ở Quận Bình Chánh, sống như một ông Hoàng, và....lúc nào cũng có vệ sĩ kè kè một bên. Để đánh dấu cho bước ngoặt trong cuộc đời giàu sang đang vọng của mình, Lâm Quang quyết định tạc tượng mình. Người mà hắn chấm: Lý Nhân. Lý do, hắn từng

nhìn qua tác phẩm điêu khắc mà Lý Nhân đã làm và hấn biết, Lý Nhân đúng là nghệ nhân. Còn một lý do nữa.....hấn linh cảm thấy Lý Nhân rất mến Lê Minh và ...Thuê Lý Nhân làm, đó là một cú “vỗ mặt” và hấn muốn chứng tỏ với Lý Nhân hấn là “Sao” chứ không phải là “Đổm”.

Gần đây có điều gì là lạ trong thái độ của Lê Minh. Hình như..Qua số điện thoại mà Lê Minh cho, Lâm Quang liên lạc trao đổi với Lý Nhân và Lý Nhân hẹn gặp hấn tại Quận 9, Xưởng Mộc Lý Gia. Lâm Quang điện thoại cho Lê Minh, và ra tận nhà trọ rước Lê Minh đi chơi.

Lâm Quang ký trọn gói với Công Ty Vệ Sĩ Thành Đồng, mọi chuyện đi đứng của hấn đều có người của công ty lo và dĩ nhiên phương tiện đi lại dành cho một ngôi sao phải là loại ô tô “xịn”, chiếc dành cho Lâm Quang là chiếc ATIS mới nhất của hãng TôYoTa.

Lê Minh hỏi Lâm Quang khi thấy xe hướng ra ngoại ô.

- Anh định đi đâu?

- Đi Quận 9.

- Có chuyện gì không anh?

- Đến rồi biết.

Từ lúc thành Sao, Lâm Quang như một người khác hấn. Anh không như ngày xưa, không ân cần và chiều chuộng như ngày họ còn là sinh viên. Càng lúc Minh thấy Quang xa lạ, như một người nào mà không phải là anh.

- Vì sao em biết số điện thoại Lý Nhân?

- Đơn giản vì anh ấy điện cho em.

- Em cho anh ta số?

- Em không cho.

- Thiệt không?

Minh tự ái.

- Tin hay không tùy anh.

Tại sao Lâm Quang lại hỏi cô điều ấy? Điều mà cô đang cố quên....Từ cái hôm đi với anh trong Đầm Sen, cả hai xúc phạm nhau và cũng từ ngày đó hơn ba tháng trôi qua cô không gặp anh nữa. Vì cái mặt sưng vù cô bỏ buổi diễnvà do nhiều thứ cô dự định không bao giờ bước vào cái nghề tràn ngập ánh đèn đầy mê hoặc, đầy thách thức đó nữa. Anh ấy.....càng ngày Minh càng thấy mình bị cuốn hút về anh và Minh cố cưỡng lại mình. Khi cố cưỡng lại mình, cưỡng lại tiếng thì thầm của trái tim mình thì cô lại càng nhìn rõ về Lâm Quang hơn, một Lâm Quang rực rỡ tràn đầy danh vọng và anh như được bao phủ bởi một ánh hào quang chói lòà, lạ lẫm.

Xe dừng trước xưởng mộc Lý Gia. Minh lạ lẫm bước theo Lâm Quang rồi bỗng chợt nhớ. Lẽ nào đây là nơi làm việc của anh Nhân?

Họ bước vào xưởng mộc và được một ông già đón tiếp.

- Cậu có phải là cậu Lâm Quang?

Quang gật đầu xác nhận. Ông già quày quả hướng dẫn họ đi.

- Cậu Nhân có dặn nếu có cậu nào tên Lâm Quang đến tìm thì đưa lên phòng làm việc của cậu.

Xưởng tuy lớn như cung cách làm việc như là của tư nhân, không lẽ anh Nhân là người nhà của Lý Gia. Dám lắm! Anh ta có vẻ là con nhà giàu nhưng ...Minh nhớ man máng Kiều Thương có nói gia đình của anh có hạng tại Đồng Tháp, lẽ nào họ có cơ sở tận trên này.

Gặp Lâm Quang, Lý Nhân không bất ngờ nhưng anh bất ngờ khi trông thấy Lê Minh. Trong phòng vẽ, anh chàng đang ở trần tay dính đầy sơn. Anh đẩy vội cái giá vẽ vào góc phòng rồi mời tất cả ngồi.

- Ông hai mời khách uống nước dùm.

Anh bước vào phòng khoát vội cái áo. Không chỉ Lê Minh mà bản thân Lâm Quang cũng kinh ngạc khi bước vào phòng vẽ của Lý Nhân. Những tác phẩm của anh bài treo la liệt như một Gallery lớn. Và điều mà Lâm Quang kinh ngạc hơn nữa khi thấy hàng loạt tranh vẽ Lê Minh. Điều mà hấn nghi ngờ.....nổi cộm trong hấn thành “gò”.

Chỉ một thoáng bất ngờ bối rối, Lý Nhân bước ra và thấy mặt mình lạnh tanh. Vậy là cô ấy đã quyết định chọn hấn, một thằng biến thái. Cô ta từng chửi Johnny Thái là một thằng biến thái, lẽ nào cô ta không biết hấn cũng là một loại, thậm chí còn tệ hơn là Johnny Thái. Nhân biết cô ấy yêu anh, yêu say đắmnhưng có đứa con gái nào mà không mê danh vọng, không mê giàu sang mà bất chấp. Tư dựng trong mắt anh, Lê Minh – Kim Ngân là một loại gái như nhau, hơn cái cô ta là “Tranh chép”. Nghĩ ra điều đó anh thấy mình đau, một nỗi đau ngọt ngào và dễ chấp nhận.

Anh bước ra bấm cái nút trên vách, ba bức màn lớn màu xanh chạy từ từ phủ kín cả diện tích cả ba mặt của căn phòng vẽ. Đó là một thái độ cao ngạo và khinh thường, anh muốn nói: “Các người không xứng đáng xem tranh của tôi.”

Lý Nhân khui một lon nước ngồi xuống đối diện Lâm Quang.

- Quang đến gặp tôi, điều đó Quang đã đồng ý với những điều kiện mà tôi đã nói.

- Đương nhiên! Tôi đến gặp anh, điều đó tôi đã đồng ý cái giá mà anh đưa ra.

Nhân với tay lôi từ trong cái táp để dưới mặt bàn ra ba cái bản vẽ phác thảo đưa cho Lâm Quang.

- Quang có thể chọn một trong ba cái bản phác thảo đó.

Hình vẽ phác thảo là một ca sĩ đang đứng hát trong ba kiểu dáng khác nhau. Lâm Quang nhìn thoáng qua rồi đưa cho Lê Minh.

- Theo em, mình chọn kiểu dáng nào?

- Anh muốn làm gì?

- Anh đặt anh Nhân tạc tượng cho anh, tượng gỗ giá năm mươi triệu.

Lệ Minh nhìn Lâm Quang sững sờ. Cô không nghĩ Lâm Quang điên rồ đến độ như thế này.

Tạc tượng! anh ta tưởng mình vĩ nhân sao? Minh trả lại Lâm Quang ba cái bản phác thảo.

- Tùy anh! Em không ý kiến!

- Em sắp là họa sĩ mà hỏi em như không!

Cuối cùng, Lâm Quang chọn một bức phác thảo đưa Lý Nhân.

- Tôi chọn hình này. Nhưng anh thêm cho tôi hình ngôi sao phía sau.

Tuyệt nhiên, từ đầu khi bước vào cuộc thương thảo Lý Nhân không một lần nhìn Lệ Minh.

Phần chọn dáng xong, Lâm Quang lấy một sấp hình đưa cho Lý Nhân.

- Anh chắc giá như vậy không bớt chút nào sao?

Lý Nhân ngược nhìn hần.

- Quang muốn bớt bao nhiêu?

- Năm triệu.

- Ô kê! Nhưng khi giao hàng, tôi xén bớt bức tượng một cánh tay chịu không?

Bình thường Minh đã phì cười nhưng cô cố nén.

- Có khuyến mãi gì không?

Lý Nhân cười nhìn hần.

- Khuyến mãi hả! Ô kê! Tôi khuyến mãi cho Quang một “con Ong” ở cầu chữ Y chịu không?

Quang sần mặt. Mẹ nó! Mang tiền lại cho nó ăn mà nó còn chơi mình. “Con Ong” thuật ngữ chỉ bọn đồng tính hay mua dâm ở cầu chữ Y. Quang lấy tiền đưa cho Lý Nhân ba mươi triệu theo sự thoả thuận nhau trên điện thoại.

Lý Nhân quay sang bảo ông hai già.

- Ông hai viết cho khách biên nhận.

Ông hai già móc trong túi ra một cọc tiền nói.

- Lúc nãy bên công ty Hossan đưa trước tiền cọc lô hàng mà họ đặt mình, đưa trước năm mươi triệu.

- Ông hai cứ gói lại quăng vào học bàn cho cháu.

Ông hai viết biên nhận đưa Lý Nhân ký rồi đóng mộc đỏ hần hoi. Mộc Doanh Nghiệp Tư Nhân Lý Gia, chức danh giám đốc: Lý Nhân.

Lâm Quang bỗng nói.

- Theo hợp đồng, bốn tháng sau sẽ có tượng. Hân hạnh mời anh Nhân dự lễ đính hôn của chúng tôi.

Đính hôn! Minh nhìn Lâm Quang lạ lẫm, cô chưa hề nghe đến chuyện đó.

Lý Nhân cười thản nhiên.

- Chúc mừng hai bạn! Ngày đính hôn tôi sẽ dự.

Lúc này Lý Nhân mới nhìn Lê Minh.

- Chúc mừng em đã có được một người chồng thành đạt, thành đạt tầm cỡ nhứt nhì thành phố như là Johnny Thái.

Lê Minh nhìn anh, nhìn trân trân.

Lâm Quang đưa thẳng Lê Minh về ngôi biệt thự của hấn ở Quận Bình Chánh.
Lê Minh thắc mắc.

- Sao anh không đưa em về nhà trọ?

- Thì nhà của anh cũng là nhà của em mà!

Lê Minh làm thinh. Cô đã từng một lần đến đó và cô thấy mình lạc lõng trong ngôi biệt thự to lớn ấy. Cô chưa chuẩn bị cho mình tâm lý làm người sang trọng. Và....hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý đón nhận cái tin lễ đính hôn. Trong thâm tâm, Minh lúc nào cũng nghĩ mình sẽ thuộc về Quang, sẽ lấy Quang làm chồng nhưng.... đó là sự phán quyết của lý trí. Đính hôn! Đó không phải là một chuyện nhỏ, ít ra điều đó phải được trình qua cha mẹ.

Trong căn phòng rộng có máy điều hoà mát lạnh, cả hai ngồi đó nhìn nhau.

- Chuyện đính hôn anh không nói chơi. Anh đã “Đứng” được, đã xây dựng được cho mình một điều kiện sống vững vàng, anh muốn có em.

Minh ngồi đó vân vê tà áo.

- Em còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, em chưa muốn mình kết hôn sớm.

- Mình cứ đính hôn với nhau. Khi nào em thấy thích hợp mình tổ chức cưới.

- Làm vậy để làm gì hả anh?

- Vì anh yêu em, anh không muốn mất em!

Cô nhìn hấn nói như máy.

- Cả cuộc đời này em chỉ yêu và chỉ biết có mỗi anh.

Hấn nhìn cô và tin cô nói thật. Bởi được một ngôi sao như hấn yêu, đó là ước mơ của tất cả những cô gái. Và ...tận sâu thẳm lòng mình, hấn biết, hấn chỉ yêu mỗi cô.

Minh bỗng hỏi Quang.

- Anh Nhân “Con Ong” ý là sao anh?

- Thằng cha đó khùng khùng, hấn nói anh không biết hấn nói cái gì. Anh thấy hình như thằng Nhân nócó cái gì đó với em thì phải?

-.....

- Sao em không trả lời?

- Em biết anh Nhân mến em mến hơn mức bình thường. Biết em quen anh, anh ấy không bao giờ đeo đuổi. Tin hay không tùy anh. Lòng em.....lòng em, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến anh.

Lâm Quang vòng tay ôm cô vào lòng.

- Anh....cũng chỉ yêu có mỗi mình em.

Minh tin điều đó, cô tin Quang yêu cô, bằng chứng dù đã thành đạt đến tận mây xanh, dù đã thành Rồng nhưng Quang vẫn còn yêu cô, muốn lấy cô làm vợ.

Khi thốt lên lời đó, Quang biết mình nói thật, một sự thật tận đáy lòng của hắn. Hắn sẽ cưới cô và chỉ có cô mới có thể làm vợ của hắn. Tình cảm mà cả hai đã có với nhau suốt một thời gian dài, dài từ Nha Trang vào tận đây, một nửa chiều dài của đất nước. Hắn đã lên tận đỉnh của vinh quang và cũng chính hắn đã đưa cô bay lên thành Sao dù là một ngôi sao chưa sáng chói. Điều đó sẽ giúp cô sống và.....hy sinh vì hắn.

Hắn háo hức hôn lên môi cô, một nụ hôn mà hắn muốn thật nồng nàn, thật đầm thắm và thật gợi cảm. Đó là hắn muốn nhưng tận trong hắn, hắnhắn không có ham muốn. Sống với Tuấn "Xìtin" một thời gian dài, hắn bỗng phát hiện....hắn mất hứng thú trước đàn bà, dù là đàn bà đẹp. Một lần nào đó, hắn kéo được một con bé trong vũ đoàn múa, con bé mê hắn như điên đổ vào trong một Toilet phòng tập hi hục làm tình. Con bé "phê toì" mặc tình hắn giày vò, còn hắn.....hắn chợt phát hiện, hắn không thấy mình sướng.....như.....chỉ nghĩ đến Tuấn Xìtin, hắn "xìu cái tụt" làm con bé mất hứng phải ngạc nhiên. Hắn lặng lẽ bỏ đi không một lời giải thích. Hai ba lần sau đó, hắn cố thử với một số phụ nữ khácnhưng y vậy, thằng nhỏ vẫn không nghe lời thằng lớn. Hắn căm thù Tuấn "Xìtin" và mỗi khi lên cơn điên dại, không bảo thằng nhỏ cứ xung phong để hắn trút căm hờn vào kẻ thù của hắn, Tuấn Xìtin.

Thà là không biết.....không muốn so sánh với.....nhưng Minh vẫn cảm nhận được đôi môi Quang nhạt nhẽo, không nồng nàn, không mê mẩn rạo rực.....Khi cảm thấy bàn tay Quang lần vào trong áo cô, tìm kiếm vầng ngực cô, Minh co hai tay lại ôm lấy ngực.

- Đừng anh!

Quang nhìn Minh, ánh nhìn soi mói.

- Em sao vậy?

- Em không thích.

- Yêu nhau mà không thích là sao? Hay em..... đã có gì với nó.

- Không! Anh không tin em sao?

Quang cười gằn.

- Anh tin! Anh phải thấy rồi anh sẽ tin....

Hắn hấp tấp hôn cô lên môi, lên ngực..rồi lần tay cởi bỏ y phục trên người cô. Minh nằm đó nấc lên run sợ, cô toan vùng dậyrồi nhắm mắt, miệng tự cắn vào ngón tay mình, phò mặt. Thôi thì...mình đã chấp nhận lấy Quang thì....thà như vậy cô thấy mình sẽ dễ sống hơn, tương xứng sẽ không còn nghĩ gì đến Lý Nhân nữa.....và nước mắt cô trào ra khi nghĩ đến anh, Nhân ơi....Tình yêu cô là vậy đấy sao? Cô thấy mình trần trụi và bị sỉ nhục khi phơi mình nằm ườn ra đó chờ.....để minh chứng sự trong trắng của tấm thân mình.

Quang bàng hoàng trước tấm thân cô tuyệt đẹp, hắn hộc lên tức tối, “cái đó” của hắn yếu xìu.....rồi hắn chạy vào toilet đóng sầm cửa lại. Hắn nhìn mình trong gương đau khổ và bất lực....hắn căm thù Tuấn “Xìtin”sự điên dại đó bùng lên trong hắn, làm hắn bức tai, bức tóc vò đầu.....và cái đàn ông của hắn bùng dậy.....hắn yêu Minh, hắn yêu cô, hắn sẽ chứng minh cho cô thấy, hắn là một thằng đàn ông, một thằng đàn ông đích thực.

Hắn bàng hoàng đứng đó chết lặng, Lê Minh.....cô gái mà hắn yêu thương nhất..... đã biến đi tự bao giờ.

Anh chàng tài xế Taxi dừng xe trước một ngã tư rồi nói.

- Cô ơi! Tới Thủ Đức rồi. Cô đi tiếp về đâu?

Minh bàng hoàng sức nhớ. Thoát ra khỏi nhà Lâm Quang, cô nhào lên một chiếc taxi rồi bảo chạy thẳng và hình như hai ba lần gì đó, cô cứ bảo chạy thẳng. Cô không ngờ lại ra tận đây, Thủ Đức.

Cô lấy máy rồi ngập ngừng bấm số.....

- Alô!

-.....

- Alô! Nếu không phải điện nhầm số thì em cứ lên máy. Anh đang nghe.

- Anh rảnh không?

- Với em thì dù bận bất cứ chuyện gì anh đều có thể gác lại được hết.

- Em đang ở Thủ Đức, ra uống với em một ly cà phê đi anh!

- Em đang ở đâu?

- Em đang ở trong taxi, ngay ngã tư Thủ Đức.

- Em cứ đứng tại đó, chỉ năm phút là anh tới.

Chưa đầy năm phút, anh đã tới. Chiếc xe chạy hết tốc độ mà nó có, tiếng bánh xe rít trên nền nhựa ròn cả óc. Minh bước xuống xe, anh móc tiền trả cho tay tài xế. Cả hai đứng đó nhìn nhau trân trối.....

Anh bỗng nói.

- Lên xe đi!

Anh cho xe chạy chậm chậm trong đêm.

- Em muốn đi đâu?

- Em cũng không biết!

- Anh biết một chỗ rất đẹp.

- Tùy anh.

Nhân đưa Minh đến một nhà hàng thuộc Quận 9, nhà hàng nằm trên một bờ hồ thật rộng. Và dọc theo bờ hồ người ta cất hàng loạt những cái tum nhỏ trên mặt hồ. Lê Minh đứng đó nhìn ngắm mặt hồ mênh mông, gió đêm nhẹ thổi mặt hồ lăn tăn những con sóng nhỏ.

- Không khí ở đây thật mát, thật yên lành.

Lý Nhân bước tới đứng kế bên.

- Nhận ra cảnh yên lành thì lòng em cũng đã yên lành.

Lê Minh nhìn anh rồi lặng lẽ phóng mắt nhìn ra mặt hồ.

Cô tiếp viên mang thực đơn bước vào. Anh cầm lấy đưa cho cô.

- Em chọn đi!

- Chuyện này chắc có lẽ anh sành hơn em.

Không coi thực đơn, anh bảo cô tiếp viên.

- Cô cho một gà nướng tỏi, hai chén súp bong bóng cá và vài chai Spy.

Thoạt nhìn Minh tưởng đó là nước ngọt nhưng khi uống thử cô mới biết đó là rượu, rượu ngọt. Anh nhìn cô.

- Em uống được không? Rượu đó rất nhẹ!

- Tuy không uống được nhiều nhưng em uống được.

Họ cụng ly nhau.

- Còn nhìn thấy em, anh mừng!

- Ngày nào em còn sống là anh có thể trông thấy em.

- Có những người họ biết chắc chắn là cả hai đều đang sống nhưng họ không muốn nhìn thấy nhau, đau lòng!

- Hiện tại nhìn thấy em, anh có đau lòng không?

- Không!

- Tại sao?

- Vì anh biết trong lòng mình vẫn còn có nhau.

- Ai nói?

- Đôi mắt em.

Minh cười, nụ cười tuy buồn nhưng nó vẫn là nụ cười sau biết bao là chuyện.

- Ước gì em không có đôi mắt.

- Tại sao?

- Vì nó phản lại chính em.

Nhân nâng cái ly.

- Mừng vì đôi mắt em có lòng trung thành.

- Chính vì nó quá trung thành nên em mới khổ. Phải nó biết dối trá thìem có khổ một mình cũng cam. Đằng này nó lại kéo cả anh vào!

Nhân cầm bàn tay Minh, nắm chặt.

- Không chỉ đôi mắt, anh cảm nhận được em bằng cả tấm lòng mình. Mình là con người chứ phải nào gỗ đá, nếunếu lòng mình đã có nhau, đã hướng về nhau thì dù đôi mắt có khéo che giấu, dối trá cách gì đi nữa, mình cũng sẽ nhận ra nhau. Bởi “Thiên Lý” đã khéo sắp cho mình một chữ “Duyên”. Em thấy đó, anh cũng cố hết sức nhưng cuộc sống cứ khéo sắp đặt cho mình luôn gặp nhau, để hiểu nhau....anh nghĩ khi thượng đế đã sinh ra mình, người đã sắp sẵn cho chúng ta một số phận.

Đi với anh, ngồi nghe anh nói lúc nào Minh cũng cảm thấy tâm hồn mình tràn ngập niềm vui, bình yên và thanh thản. Minh cũng không ngờ mình lại uống được rượu và lại uống nhiều đến thế. Cô thấy mình trò chuyện cùng anh, mà không biết mình nói điều gì chỉ biết nhìn thấy anh là lòng cô vui, là có thể cười hồn nhiên thoải mái.

- Cho em một chai nữa đi!

- Không khéo em say đó.

- Thì em cũng muốn mình say đây!

- Vì sao?

- Bởi say em thấy em thật với mình hơn. Sống mà con người cứ mãi ra lệnh cho mình phải thế này thế kia, phải làm thế này thế khác, chán lắm!

Rượu vào, mặt cô đỏ bừng tươi tắn, nụ cười cô đẹp, duyên dáng lạ lùng. Dòng tâm sự trong cô tuôn tràn không theo một quy luật nào cả, không khởi nguồn và cũng không điểm dừng kết thúc....Cô nói cô chán con người cô, cô chán sự nghiêm khắc của chính bản thân mình. Tại sao con người mình sống mà cứ phải luôn hy sinh vì một điều gì đó mà không phải cho mình, cho tình yêu của mình?.....Anh ngồi đó lắng nghe cô và mỉm cười vì cô.

Thấy Minh có dấu hiệu say. Anh ngăn.

- Em say rồi đó!

- Ai nói! Em thấy mình rất tỉnh, em còn biết mình là ai mà!

- Vậy em là ai?

- Mặc cười! Không lẽ em không biết em là ai.

- Em nói đi! Em là ai?

- Là em. Là một Lệ Minh mà anh yêu và là một Lệ Minh yêu anh.

Anh nhìn cô ánh mắt nồng nàn.

- Nói hay! Có lẽ em nói đúng, khi say em sống thật với chính em hơn.

- Nhưng em không say.

Anh nhìn cô cười, nụ cười thật ấm áp.

- Anh đâu có nói em say. Nhưng mình còn phải về nữa đó, đường cũng xa đó.

- Giờ thì em không muốn về. Anh đi đâu em đi đó. Về nhà bây giờ chán lắm.

- Giờ em muốn đi đâu?

- Đâu cũng được, miễn là bên anh, người mà em tin tưởng nhất.

Khuya. Nhân cho xe chạy chậm chậm trên đường, gió đêm mát rượi lồng vào trong tóc bay bay. Có lẽ do rượutình yêu mà cô dành cho anh biểu hiện rất thật. Cô quàng tay ôm anh, gối đầu trên vai anh trong đêm yên tĩnh.

Lòng anh tràn ngập niềm vui, tràn ngập niềm hạnh phúc. Cô như ngôi sao nhỏ lạc lõng trong bầu trời rồi rơi xuống đậu trên vai anh nồng ấm ngoan hiền.

Đẩy khẽ cái cửa, anh dẫn chiếc xe vào rồi bế cô bước lên lầu. Căn phòng tràn ngập ánh điện. Cô bừng mắt nhìn ngơ ngác...rồi nhìn anh.

- Nhà của anh!

Bấm cái nút trên vách, các bức màn từ từ hé ra, gian phòng lung linh sắc màu, những bức tranh trông thật sống động. Tiếng anh thì thảo bên tai.

- Đẹp không?

- Đẹp!

- Nhưng tất cả điều vô nghĩa trước em.

Và môi anh tìm đúng môi cô, đôi môi của người con gái mà anh yêu say đắm.

- Anh cứ ngỡ mình mơ! Mới đây thôi anh cứ ngỡ anh đã mất em, mất em vĩnh viễn.

Cô ôm ghì lấy anh, háo hức tìm đôi môi anh, hôn anh đắm đuối. Cô biết anh yêu cô, yêu nồng thắm, yêu dữ dội.....cô hôn anh mà mắt chảy dài hai hàng lệ.

Rồi anh soạn đưa cho cô một chiếc kimono nam dài lượt thướt.

- Tắm là em khoẻ lại liền. Anh có một bức tranh rất đẹp, em nhìn là mê liền.

Dưới làn nước ấm, Minh thấy mình khoẻ ra tươi tắn. Trong gương một cô gái nhìn cô, gương mặt tuy có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt sáng rực nổi đắm say hạnh phúc.

Trong đêm vắng, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương. Anh đẩy chiếc ghế cho cô ngồi rồi kéo từ trong phòng ra một cái giá vẽ còn phủ vải trắng. Tắt hết đèn phòng, anh bật chiếc đèn pha

chỉnh cho đèn chiếu vào mặt vải một vùng ánh sáng dịu màu hồng nhạt rồi với tay cuốn tấm vải phủ.

Cô ngồi đó lặng ngắm chính mình.....trong tranh, cô như bước đi phiêu diêu bước trong một vùng ánh sáng lung linh huyền hoặc. Đây là cái cảnh mà anh “chộp” được khi cô bước vào quán cà phê Vạn Lý, khi cô bước qua cái hàng lang rực rỡ ánh đèn....

Bước từ phòng tắm ra anh lặng lẽ đứng sau lưng cô, cùng cô nhìn ngắm bức tranh của mình. Anh đặt hai bàn tay lên vai cô.

- Em thấy bức này thế nào?

- Rất đẹp! Không có người ngồi mẫu mà anh vẽ đạt được như vậy, em phục.

- Cần gì phải người mẫu. Khi anh vẽ, hình bóng em đã có trong đầu. Làm họa sĩ là phải biết “chộp” biết lưu giữ những đặc điểm đặc trưng những hình thể mà mình muốn vẽ. Khi vẽ đó mới thực sự là sáng tác. Cố vẽ lại một hình thể có thật và cố vẽ cho nó rất thực, thẳng nghệ sĩ vô tình giết chết cảm hứng sáng tạo của mình.

- Những bức vẽ lần anh triển lãm trong trường, thoát trông giống em, nhưng nhìn kỹ thần sắc lại không giống. Bức này nhìn là em nhận ra ngay, người trong tranh đó là em.

- Chính xác! Nhìn ra cái “Thần” của một bức họa, anh tin sau này em sẽ là một họa sĩ có tài. Điều đó không ai dạy được cho em. Phải có hồn, có tâm, phải cảm nhận sự vật bằng cả tâm hồn nhìn em mới nhìn ra được “Thần” của nó.

- Nếu không phải em thì là ai?

- Người con gái mà anh yêu, trước em.

.....

- Còn bây giờ

- Cô ấy sống mà không cam chịu, cô ấy muốn chứng minh mình trong cái thời mà “kinh tế” lên ngôi. Cô ấy ra đi.

- Rồi.....chị ấy

- Như em, cô ta cũng được Thượng Đế ban cho một đặc ân. Trong thời buổi nhập nhòa lẫn lộn giữa tiền và sắc đẹp, anh nghĩ cô ta đã đạt được những gì mà cô ta muốn.

- Thế.....tại sao ngày xưa anh không cố giữ chị ấy.

- Anh nghèo! Cô ta không có lòng tin nơi anh.

- Em thì sao?

- Anh nghĩ em sẽ khác cô ấy. Anh cảm nhận được trong em chữ “Tình” lớn hơn chữ “Tiền”. Có thể do học cao hơn, nhận thức của em chính chắn hơn và cũng có thể em sống có chữ “Tâm” hơn.

Anh xoay chiếc ghế lại, cả hai nhìn nhau, nhìn thật gần. Tiếng anh thì thầm.

- Phải không em?

Cô nhìn anh, ánh mắt đắm thắm dịu dàng.

- Em không biết!

- Em không biết nhưng tâm hồn em biết, cơ thể em biết, trái tim em biết...

Anh lại tìm môi cô, hôn cô, một nụ hôn nhẹ nhàng khẽ lướt qua môi như con gió nhẹ vờn đoá hoa hé nụ.Những nụ hôn cứ thế kéo dài, kéo dài bất tận. Cô thấy mình mở ra đón nhận... khao khát đón nhận và đáp lại anh tình yêu say đắm của tim mình

Trên tấm mem trắng tinh, cô đẹp như một thân thần. Nếu phải bị đày xuống mười tám tầng địa ngục để được nhìn thấy tấm thân em, được hôn lên tuyết tác mà Thương Đế đã ban tặng cho em, anh cũng cam lòng....cô nằm đó sung sướng, thanh thản, thụ hưởng ...và cảm nhận được đôi môi anh trên suốt chiều dài của tấm thân. Những con sông sẽ đổ về biển, những ngọn lửa nhỏ tích lại, cháy bùng lên, hùng hực. Ngọn lửa đó bốc lên cuốn cô vào một vùng trời mà cô chưa từng được biết, nơi đó chỉ có sự hiện diện của lửa và sự sục sôi của những dòng nham thạch nóng bỏng chực bùng lên, tuôn trào...và một cơn đau thốc lên làm cô chói với hoảng loạn, cô thấy mình trần người oằn oại trong tay anh, trần lên như cố thoát, cố bay lên....cô ghì chặt lấy anh, hét gọi tên anh....và nhịp nhàng cùng anh bay lên, bay lên cao mãi rồi nổ tung ra như một ngọn pháo hoa rực rỡ muôn màu.

Nhân mở bừng mắt, trong đêm tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng. Bên anh, cô chìm sâu trong giấc ngủ, hơi thở nhẹ nhàng, khuôn mặt thật thanh thản, hạnh phúc. Một cánh tay cô vắt qua ngực anh triều mến, tin yêu. Anh khẽ khàng ngồi dậy. Trên tấm ga trắng lốm đốm những chấm đỏ. Anh ngồi đó thật lâu nhìn cô, như cố khắc ghi vào tim hình ảnh của cô. Rồi anh kéo tấm chăn đắp lên người cho cô nhẹ bước ra ngoài.

Anh ngồi đó, trước mắt anh là phôi của một tượng đứng nhỏ, kế bên là một dãy đủ các loại dao, đục.... đồ nghề cho anh sáng tác. Bấy lâu này anh mơ ước tạc cho cô bức tượng, tượng của chính cô. Bức tượng “Vệ Nữ”, một vệ nữ của riêng anh. Nếu tượng Vệ Nữ của Michelangelo là một công trình thần thánh tuyệt tác của tạo hoá, thì tượng anh, ngoài sự thần thánh đó, anh còn muốn truyền vào nó cái “Thần”, cái tâm hồn của người con gái mà anh yêu: Lệ Minh. Sự thanh khiết, thánh thiện nếu chỉ trong Vườn Địa Đàng thì đó chỉ là sự thanh khiết trong ý tưởng của loài người. Trong đời thường, thanh khiết, thánh thiện đó là cả một quá trình phấn đấu. Con người phải sống, phải đấu tranh mãnh liệt với chính bản thân mình, mới giữ được tâm hồn mình trong sáng thanh thản. Tình yêu của em, một tình yêu dữ dội, dẫn xé giữa con tim và lý trí, một sự phấn đấu chống chọi của một người đi tìm chân lý, tìm đâu là một tình yêu

đích thực.....mà không bị đánh lừa bởi bất cứ điều gì. Những ý tưởng loé lên trong anh, bàn tay anh thoảng thoắt ấn lên cái phôi trước mặt những vết chạm khắc đầu tiên.....

Minh thức giấc. Cảm nhận đầu tiên, cô thấy mình trần truồng không y phục rồi âm thanh lốc cốc đục đẻo vang lên từ phòng ngoài. Cô mở bừng mắt và từ từ nhận ra hiện tại của mình.....cô hoảng hốt ngồi bật dậy, nhìn căn phòng, nhìn tấm ga trải giường....rồi ôm mặt, nấc lên. Không hoa, không pháo, không là gì hết, cô....cô là như vậy đó sao???....Không phải là cô không yêu anh, nhưng.....cô không muốn chuyện đó xảy ra như vậy, lúc này.....sự nhục nhã còn đó, in đậm trong cô, Lâm Quang...rồi anh, tất cả đều muốn chiếm hữu cô, đều muốn vạch, muốn soi mói sự trong sạch của tấm thân cô. Cô tin tưởng anh biết bao, vậy màanh lại lợi dụng, anh đã cướp đi sự trong trắng của cô trong một cơn say....

- Anh!.....anh đã làm gì em thế này?

Trông tâm trạng phấn kích say sưa, anh đáp mà không quay lại.

- Em dậy rồi à?

- Sao..... Sao anh lại làm thế với em?

Nhân chợt dừng tay, âm giọng cô có cái gì đó là lạ. Trước mắt anh, cô đứng đó người chỉ khoát vội cái chặn nhìn anh, ánh mắt đau đớn hờn trách. Anh nhìn cô trù mến.

- Em yêu! Mọi tình yêu rồi cũng đi đến cái đích của nó.Vàai yêu nhau mà không có một lần đầu.

Cô nhìn anh nấc lên.

- Anh!.... Anh đã hại em, anh đã cướp đi sự trong trắng của em rồi!

Khuôn mặt đang vui của anh bỗng dựng lên,rồi sần đi tím ngắt.

- Hại! Cướp!.....Anh dồn mặt đến như thế sao?

Và một cơn giận dữHắn! Lâm Quang vẫn còn đó im đậm trong tim óc cô....cơn giận dữ bùng lên trong anh, vọt lên cao ngất.

- Mẹ kiếp! Tôi cứ ngỡ đó là tình yêu, tôi tưởng cô đã sáng suốt nhận ra nơi tôi một tình yêu chân thật, tôi cứ ngỡ cô yêu tôi bằng cả tấm lòng. Tôi lầm! Cô đến với tôi chẳng qua chỉ là một con cái động đục. Mẹ kiếp! Có muốn, thì cô cứ ra đường kiếm đại thằng xích xô nào đó! Sao lại là tôi.

Khi nói lên điều đó, khuôn mặt anh đau đớn, điên dại. Điên dại đến độ nói không thành lời.

- Cô!.....cô....hối tiếc. Mẹ kiếp! Cái tôi cần, là cần tình yêu của mấy người, cần tấm lòng của mấy người đối với tôi. Tôi.....tôi nhổ toẹt vào cái trình tiết của mấy người.

Anh điên dại kéo tung cái hộp bàn túm lấy hai cọc tiền quăng trước mặt cô.

- Tám mươi triệu đó! Tiền đó, cầm đivà biến đi cho khuất mắt tôi. Mấy người không xứng đáng đứng đây, trong ngôi nhà của tôi.

Cô đứng đó chết điếng. Những lời nói của anh như một mũi dao nhọn xộc thẳng vào tim cô, đau buốt. Bị chửi, bị sỉ nhục đến thế là cùng....Một cơn điên đại bùng lên trong cô cao ngất. Cô uất ức chộp con dao trên bàn, giận dữ điên cuồng.

- Sao! Chưa đủ hả?

Ánh mắt anh nhìn cô khinh mạn.

- Tôi cũng không còn gì ngoài cái mạng này. Nè! Đâm đi.

Cô đau đớn nhìn anh, bàn tay cầm dao rung lên....

Phập!

Cô cầm dao đâm thẳng vào tim mình. Nhìn anh trân trối.

- Anh.....anh tàn nhẫn với em lắm! Anh ời.....

Mở mắt, cô biết mình còn sống. Mọi hình ảnh nhập nhòe, nhập nhòerồi dần dần hiện rõ. Cô biết mình ở trong một bệnh viện, một chai nước truyền treo tòng ten đầu đó tít trên cao....và cô lại thiếp đi từ một cơn đau thốc trong lồng ngực.

Rồi cô nhận ra anh, ngồi đó nơi cuối giường. Cô nhắm mắt chảy dài hai hàng lệ.....khi đâm vào tim mình, trong cô bỗng sáng lên một điều mà trước đó cô không nhìn thấy rõ....Cô yêu anh! Và cô có thể chết vì anh.....Anh! Người mà cô căm thù nhất và cũng là người.....cô yêu thương nhất!

Thấy cô tỉnh lại, ánh mắt anh bừng sáng nhưng khuôn mặt thì vẫn âm thầm, lạnh tanh. Mắt chạm mắt, cả hai đều quay đi.

Suốt một thời gian dài trong bệnh viện, anh chăm sóc cô như một người chồng chăm sóc vợ, ân cần triu mến nhưng tuyệt nhiên không ai nói với ai một lời.

Họ! Căm thù nhau nhưng lòng thì lại yêu nhau, một tình yêu điên dại.

Khi ngồi dậy được, cử động được. Cô lấy giấy viết dòng chữ: “Không cần anh chăm sóc, tôi tự sống được”. Trên mảnh giấy đó, anh đáp: “Tôi cũng không ưa gì cái bản mặt của cô, nuôi cô: Trách nhiệm!”. “Tôi căm thù anh!”, “Ô kê! Tôi cũng vậy thôi”. Cô nằm đó, vùi đầu vào trong gối và nghe nước mắt mình chảy âm thầm.

Như mọi khi, anh mua thức ăn về thì không còn thấy cô ở trên giường. Cô đã khoẻ đi nhiều, tuy khó nhưng vẫn có thể đi lại. Phải trải qua một ca phẫu thuật ba tiếng đồng hồ, hôn mê ba ngày cô mới tỉnh. Bác sĩ nói chỉ một đêm nữa thôi, hết cứu.

Anh tưởng cô đi đâu đó hoặc vào toilet nên thản nhiên ngồi đó đọc báo. Một bệnh nhân nằm giường kế bên cứ nhìn anh, nhìn hoài. Có lẽ không chịu đựng nổi, bà ta lay lay tay anh rồi

chỉ chỗ loạn xà ngầu. Anh nhìn bà ta một lúc rồi nói.

- Bác nói gì con không hiểu?

Bà ta nhìn anh trố mắt kinh ngạc.

- Bộ.....bộ cháu không có cảm hả?

- Dạ không?

- Vậy mà ai ở đây cũng nói vợ chồng cháu cảm điếc.

Anh phì cười.

- Vợ cháu bị cảm! Sống riết rồi giống vậy thôi. Bác thấy vợ cháu đâu không?

- Bác cũng ngạc nhiên nên mới nói với cháu đây. Hồi nãy có người vô rước vợ cháu rồi, nói xuất viện.

Anh sửng sờ.

- Xuất viện! Ai rước cô ta? Không lẽ....Bác có thể tả lại người đó được không?

- Đó là một người trẻ như cháu, trắng, đẹp trai như cháu.

Nhân ngồi thừ ra đó. Ai! Không lẽ lại chính là hắn??? Một điều gì đó nhói lên trong tim anh đau buốt.

Ngôi biệt thự riêng của Lâm Quang lúc nào cũng im lìm đóng cửa. Trừ lúc hắn đi hoặc về thì hai cánh cửa lớn nhà hắn mới mở ra khép vào. Và hơn ba ngày nay, ngày nào Lý Nhân cũng ngồi phục trong quán cà phê ngang cổng nhà hắn.

Lệ Minh trốn viện, anh bỏ mặc, cô ta lại chạy về với cái thằng biến thái đó. Nhưng.....cả tuần sau đó anh lại càng thấy vô lý, có cái gì đó không hợp logic. Anh lại thấy không yên tâm. Anh biết cô còn rất yếu, anh điện cho cô liên tục và lúc nào tổng đài cũng báo tín hiệu máy tắt....và anh đang muốn minh chứng, người rước cô ngày ấy có phải là Lâm Quang. Anh có tìm đến nhà trọ....Thì trước đó, Kiều Thương đã nghĩ hèn về quê. Chủ nhà trọ chỉ cho biết: "Cô Minh có về gom hết đồ đạc và trả luôn phòng. Cô đi với một anh thanh niên, đi bằng xe du lịch. Khi đi cô khóc và trông cô yếu lắm, hình như bị tai nạn xe chi đó. Chiếc xe honda cô ấy cũng chở đi luôn rồi."

Ba ngày nay anh không nhìn thấy động tĩnh gì chứng tỏ Lệ Minh đang hiện diện trong ấy. Rồi nhân lúc, Lâm Quang đi ra ngoài. Anh bậm gan đến bấm chuông.

Một bà già nhìn anh qua cái ô vuông trên cánh cửa.

- Cậu tìm ai?

- Cháu là người nhà của Lệ Minh, nghe nói nó bị tai nạn xe nên tức tốc từ Nha Trang vào

đây.

Bà già nhìn anh lạ lắm.

- Cậu tìm lộn nhà rồi? Ở đây không có ai tên Lê Minh.

- Chắc bác không biết tên. Lê Minh là người yêu của Lâm Quang.

- Cậu Quang có quen một cô mà tôi cũng không biết tên thật. Cô ấy có đến đây mấy lần nhưng lâu lắm rồi không thấy ghé. Bị tai nạn? Sao tôi không nghe cậu Quang nói.

Lý Nhân tần ngần đứng đó một lát rồi chào bà già bước đi. Anh móc điện thoại liên lạc với Kiều Thương và qua Kiều Thương anh biết được số điện thoại nhà của Lê Minh ở Nha Trang.

Lý Nhân bấm máy điện ra Nha Trang.

- Alô! Phải đây là số máy nhà của Lê Minh không?

- Vâng! Cậu tìm Lê Minh có chuyện gì?

- Xin lỗi! Bác là gì của Lê Minh?

- Tôi là mẹ nó!

- Con chào bác! Con nghe nói Lê Minh bị tai nạn xe gì đó nên điện hỏi thăm.

- Cháu nó khoẻ rồi! Cậu là sao với con Lê Minh nhà bác?

- Dạ! Con là bạn học cùng lớp.

- Chuyện nó bị tai nạn, cậu biết rõ không?

- Dạ! Con chỉ nghe mấy đứa bạn nói lại. Nghe nói Minh bị cũng khá nặng.

- Suýt chết chứ nặng cái gì! Tai nạn xe gì mà kỳ lạ.

- Sao hả bác?

-.....

- Bác có thể cho cháu nói chuyện với Lê Minh được không?

- Cháu nó đi chơi rồi. Cậu tên gì?

- Dạ! Có gì cháu sẽ điện lại.

Anh tắt máy. Trong đầu anh chợt loé lên một điều. Và đó là điều mà ngày sau anh có mặt tại Nha Trang, đứng trước ngôi nhà của người con gái anh yêu: Lê Minh. Đó là một ngôi nhà hai tầng khá khang trang nằm trên một con đường cặp bờ biển.

Bấm chuông, một bà trạc năm mươi tuổi bước ra. Chỉ thoáng nhìn Nhân biết ngay đó là mẹ của Lê Minh.

- Con chào bác!

Bà ta nhìn anh.

- Cậu tìm ai?

- Dạ! Con là bạn học cùng lớp Hoà với Lê Minh, nhân có chuyến du lịch con ghé thăm.

- Cậu vô nhà chơi.

Bà ta bưng cho anh một ly nước lọc rồi hỏi.

- Con Minh nhà bác bị tai nạn cậu có biết không?

Lý Nhân vờ sững sốt

- Tai nạn? Mà tai nạn gì hả bác? Minh có sao không bác?

- Tai nạn xe. Tai nạn gì mà kỳ lạ, bị vật nhọn đâm vào tim suýt chết. Hôm anh nó rước về đây hỏi gì cũng không nói chỉ ngồi khóc suốt.

- Minh khoẻ chưa bác? Minh đâu rồi?

- Cháu nó vừa đi với ông nhà, cha con kéo nhau về Bắc rồi.

- Đi du lịch được chắc Minh khoẻ hẳn rồi hả bác?

- Cũng còn yếu lắm, nhưng nó đòi theo bố đi Hà Nội một chuyến. Tội nghiệp, nó cứ mãi lo học mà chưa một lần về thăm quê nội.

Anh ngần ngừ một lúc rồi nói.

- Con có làm thêm trong một công ty du lịch. Nhân cái hè này, con dẫn một đoàn đi xuyên Việt, ra tận Hà Nội. Bác có thể cho con địa chỉ, có dịp con sẽ ghé thăm Minh.

- Nói tiếng là Hà Nội chứ quê nội nó tận Lào Cai, xa lắm!

- Vậy là được rồi! Có thể con sẽ đưa đoàn lên Sa Pa, thật là thuận tiện.

Bà mẹ tươi cười cho anh cái địa chỉ và cho cả số phôn của ông nhà rồi nói.

- Nhà nội nó tại SaPa, cậu lên tới đó là có thể gặp.

Nhân cười rồi chào ra đi. Bà ta gọi.

- Cậu gì đó ơ! Cậu chưa nói cậu tên gì?

- Dạ! Con tên Lý Nhân.

Hai ngày sau, Lý Nhân có mặt tại Sapa. Bước xuống sân bay, anh đứng đó giữa một vùng trời đầy tuyết. Không khí tuy thật lạnh nhưng anh lại thấy lòng mình ấm áp, ấm áp lạ thường. Anh biết lát nữa đây anh sẽ gặp cô, gặp người con gái mà anh yêu say đắm. Chạy đuổi theo cô suốt chiều dài đất nước, anh nhận biết một điều, một điều duy nhất. Anh yêu cô, yêu hơn cả chính bản thân mình.

Lần theo cái địa chỉ mà bà mẹ cho, anh tìm ra ngôi nhà mà Minh đã đến. Đó là một ngôi nhà nhỏ, nằm ngoại vi thành phố Sapa. Anh bước xuống Taxi rồi đứng đó thật lâu nhìn ngắm ngôi nhà. Tư đọng anh thấy mình ngập ngừng.....không áo ấm, phong phanh một chiếc áo mỏng, nhưng anh không thấy lạnh.

Buổi chiều, trời Sapa đẹp lạ, cái đẹp mà trong đời anh chưa một lần chiêm ngưỡng. Những bông tuyết bay bay trắng xoá, anh cứ ngỡ mình đang đi vào thiên đường.

Cuối cùng anh cũng đến gõ cửa căn nhà. Cửa mở, một làn hơi nóng hắt ra từ cái lò sưởi tí

tách lửa hồng. Cả nhà đang quây quần bên nhau, ăn cơm. Minh ngồi đó nhìn thấy anh, rơi dũa.

Trước mặt anh, một ông cụ già đầu bạc phơ.

- Cháu tìm ai?

- Dạ! Con tìm Lê Minh!

Lê Minh chùi vệt hàng nước mắt, bình tâm bước ra nhìn anh nét mặt vô cảm.

- Anh đi đâu đây?

- Tìm em.

- Anh về đi, em không muốn nhìn thấy anh.

Anh đứng đó, nhìn cô trân trối.

- Chỉ cần nhìn thấy em mạnh khoẻ là anh yên tâm. Anh sẽ đi.

- Anh đi đi!

Anh nhìn cô, nhìn chằm chằm, đau đớn rồi lặng lẽ quay đi. Cô đứng đó nhìn theo mà nước mắt tuôn trào. Mấy lần cô toan gọi anh quay lại....nhưng cô vẫn đứng yên đó!

Tự bao giờ, bố cô đứng đó, bên cô nhìn theo Lý Nhân.

- Tôi nghiệp thằng bé! Không áo sống gì mà đi trong gió tuyết. Có cần bố gọi nó lại không?

- Không. Bố ơi! Anh ấy làm con khổ biết bao!

- Rồi con “Hành” người ta như vậy đó sao?

- Cho đáng!

Ông bố cầm vệt cái áo lạnh lao ra đường.

- Cậu gì đó ơi! Chờ chút.

Ông cầm cái áo lạnh khoát lên vai anh.

- Thời tiết như vậy mà không sống áo, lạnh chịu gì nổi. Cậu trở lại đây!

- Bác là.....

- Bố con Minh.

Ông cố kéo anh quay vào nhưng anh từ chối.

- Thôi! Nếu cậu không vào thì cậu phải giữ cái áo đó cho đỡ lạnh.

- Con cảm ơn bác! Với Lê Minh con là người có lỗi, con không hờn trách gì cô ấy hết. Con chào bác!

Ông đứng đó nhìn theo anh đi khuất vào trong trời đầy tuyết, tuyết của Sapa.

Chương chín.

V – League đã đi vào những vòng đấu cuối. Đội Đồng Tháp đã cầm chắc một vé xuống hạng, nhưng cầu thủ người Đồng Tháp lại lên hạng, phải nói là “Siêu hạng”: Cầu thủ Minh Đức. Hiện anh là cầu thủ săn bàn số một của Việt Nam và cái chức “Vua Phá Lưới” anh đã cầm chắc vì không còn ai đuổi kịp. Phong độ ghi một trận ít nhất một bàn của anh, đã làm khán giả không còn ngạc nhiên. Đội Thăng Long vào sân, có Minh Đức là có ghi bàn, dù đó là một trận thua. Trong danh sách bầu cầu thủ “Quả Bóng Vàng” năm nay, Minh Đức cũng có tên và anh cũng là một trong ứng viên nhiều hy vọng nhất. Có một tay phóng viên “bốc” lên, làm cả một bài trên báo sánh Minh Đức với Rooney và kết luận: “Rooney ở lại”.

Minh Đức đang đi trên đường, một tay chạy xe đuổi theo.

- Anh bạn! Rảnh không làm một ly cà phê nhé!

Thoạt đầu ngờ ngợ nhưng rồi Đức nhanh chóng nhận ra hấn, tay cò mời cho anh về với Thăng Long. Tấp vào quán cà phê ven đường, hấn nói ngay.

- Anh bạn là Siêu nhân! Chỉ trong một thời gian ngắn anh bạn đã thành Sao.

Lâu lắm, từ ngày ấy Đức không gặp lại hấn.

- Hồi xưa cũng nhờ có anh, tôi cũng muốn tìm anh nhưng anh biến đâu mất.

- Còn nhớ tôi hả?

- Sao không? Không có anh, tôi làm gì có ngày này!

- Còn nhớ là tốt. Tôi nhớ không lầm anh bạn còn nợ tôi một nón nợ ân tình.

Đức nhìn hấn ta rồi thở hắt ra.

- Anh muốn tôi trả nợ, bao nhiêu?

Hấn cười, nụ cười của hấn thật hiền.

- Không là gì cả! Trận sắp tới, chỉ cần anh bạn không ghi bàn là được, là coi như anh em mình sòng phẳng không nợ nần gì nhau.

- Chuyện nhỏ!

Hấn đứng lên bắt tay anh. Hấn cười nhưng ánh mắt hấn lạnh, uy hiếp.

- Chuyện nhỏ nhưng sẽ không nhỏ nếu anh bạn “Phản kèo”. Anh bạn không biết rõ tôi, nhưng tôi biết rất rõ về anh bạn. Chào.

Đức nhìn theo hấn ta. Ánh mắt hấn làm Đức ớn lạnh!

Một chiếc xe du lịch màu đen ghé vào xưởng mộc Lý Gia. Một ông cụ bước xuống xe tay cầm cây gậy. Theo ông lúc nào cũng có hai đứa cháu. Ông bước vào xưởng và muốn gặp Lý

Nhân.

Lý Nhân ngõ ngang nhìn ông cụ.

- Chào Ông! Ông muốn gặp cháu?

Ông cụ nhìn Lý Nhân cười, nụ cười thật đôn hậu. Giọng ông chuẩn âm người Hà Nội, trầm ấm.

- Nghe nói cháu tạc rất nhiều tượng, ông muốn đến xem. Trước là tham quan, sau là coi có tượng nào được ông mua.

- Cháu.....Sao ông lại biết cháu?

- Ông đã từng xem qua tượng Phật Quan Âm ở chùa Vạn An, tượng Chúa Cứu Thế ở nhà thờ Hoà Phát. Ông biết cháu thì có gì lạ.

Khi bước vào căn phòng vẽ của Lý Nhân, ông cụ bị choáng. Thằng bé này phải nói là kỳ tài. Với ngần ấy tuổi mà nó đã có cả một phòng tranh. Nhìn thấy bức tranh cô gái ấy trên vách, ông không còn ngạc nhiên thắc mắc nữa. Đó là cô gái khóc dưới chân Phật trong chùa mà ông đã một lần nhìn thấy. Cô gái có khuôn mặt giống như bức tượng. Là một người mê khắc, ông xăm xoi hết cầm bức tượng này đến bức tượng khác. Tay nghề! Thằng bé quả nhiên đã đến độ chín mùi. So với những bức tượng mà ông đang hiện có, tượng cổ của nghệ nhân triều Lý, thằng bé quả không thua kém. Thua! Tượng của nó quá mới, chưa có tuổi, chưa phải là cổ vật. Hơn! Nét khắc của nó tinh xảo hơn và cái “Thần” nó truyền vào tượng rõ nét. Sự phát triển của khoa học đã góp phần không nhỏ vào việc sáng tạo của những nghệ nhân sau này.

Tượng mà ông thích nhất, cầm mãi nó trên tay, đó là tượng Chép hoá Rồng. Đó là một tượng nhỏ, loại tượng để bàn, tạc một con cá quẫy đuôi vươn mình bay lên, nét lượn độc đáo nhất là lúc chuyển hoá giữa phần đuôi cá và phía trên, đầu Rồng. Ồ! Ông bật lên một tiếng khi phát hiện cái ẩn ý của người làm nên nó. Việt Nam hoá Rồng. Tuyệt Vời! Ông bước lui mà mắt vẫn không rời bức tượng. Nhìn xa, ông mới thấy hết cái ý của tác giả. Con cá vươn mình theo hình chữ sếch sờ, đuôi cá là Miền Nam, đoạn giữa Miền Trung bóp lại đẩy vọt lên thân con Rồng rồi phình ra cái đầu Rồng ngạo nghễ Miền Bắc.

Lý Nhân lặng lẽ đứng đó nhìn ngắm ông cụ. Ngắm luôn hai người cháu đi theo ông. Thấy anh nhìn, họ cười nhưng tuyệt nhiên không mở miệng nói một lời, hình như họ tôn trọng sự xuất thần của ông cụ khi mãi mê xem tượng. Trông khuôn mặt ông cụ rất hiền nhưng có cái gì đó rất lạ toát ra từ ông. Ông không phải là một cụ già bình thường. Sự sang trọng? Không phải....một cái gì đó?....Thần uy?....Chắc có lẽ như vậy. Trông ông cụ, anh thấy rất dễ gần, như ông nội của anh, nhưng....từ người cụ lại toát ra cái vẻ gì đó thật nghiêm khắc, sự nghiêm khắc của kỷ luật, của uy vũ chứ không phải sự nghiêm khắc nhân từ như của nội anh.

Ông cụ nhìn anh cười.

- Ông rất thích bức tượng này! Cháu bán bao nhiêu? ông mua!

Lý Nhân nhìn nhìn ông cụ.

- Tượng cháu làm để ngắm! Cháu chưa nghĩ mình làm tượng để bán.

Ông cụ gật gù.

- Nghệ thuật là như vậy, sáng tác là để cho mình. Vất óc, miệt mài, đam mê, sáng tạo rồi...

làm cho thiên hạ “sướng” thì cái “tôi” của nghệ sĩ nằm ở chỗ nào. Nếu nói “sướng” thì người làm nên tác phẩm phải là người sướng đầu tiên, có vậy nghệ sĩ mới say mê sáng tạo, sáng tác. Nhưng tượng này ông thích lắm! Cháu cứ nói đại cái giá mà cháu thích, ông nghĩ là ông sẽ mua được.

Lý Nhân nhìn ông cụ bằng đôi mắt nghi ngại.

- Vì sao ông lại thích nó?

- Ông thích vì nó là một bức tượng đẹp, sự chuyển hoá giữa Chép và Rồng là cả một quá trình sáng tạo, những đường nét này phải vất kiệt óc mới có được. Và cái mà ông thích nhất đó là ý tưởng “Việt Nam Hoá Rồng”. Cấu trúc hài hoà của bức tượng trong hình dáng của đất nước, đó cũng là cả một sự sáng tạo!

Anh nhìn ông cụ bằng cặp mắt thích thú.

- Bức tượng đó cụ thích, con tặng. Con là người sáng tạo ra ý tưởng nhưng cụ lại là người xứng đáng giữ điều đó hơn con.

Ông cụ nhìn anh bằng cặp mắt nhiều ẩn ý.

- Vì sao?

- Vì cụ nhìn và hiểu được ý tưởng của con.

Ông cụ nhìn anh, nhìn thật lâu rồi bật cười, nụ cười thật sảng khoái.

- Hay! Nói rất hay!

Ông bước tới bàn ngồi xuống và chỉ vào cái ghế bên cạnh.

- Cháu ngồi xuống đây! Có trà không? Ông muốn uống một chung trà!

Nhân cười hi hi.

- Trà rượu là hai thứ không thể thiếu đối với những người như bọn cháu.

- Hôm nay ông bận, nếu không ông sẽ uống với cháu chung rượu.

Ông cụ cầm ly hóp một chung trà nóng rồi gật đầu.

- Trà ngon! Trà đẳng Cao Bằng.

- Đẳng thì thật đẳng nhưng hậu ngọt. Trong đẳng có ngọt! Nếm được cái ngọt là phải thật đẳng, uống nó người ta thấm thía chuyện đời.

- Cháu nói hay lắm! Xứng đáng được thưởng rượu. Một ngày nào đó, ông sẽ dành hẳn một buổi uống rượu trò chuyện với cháu.

- Hình như ông không phải người Sài Gòn?
- Ông người Hà Nội, tính ông thích đi đây đó tìm tòi những cái đẹp.

Rồi ông cụ chỉ vào những bức trang trên vách.

- Cháu có nhiều tác phẩm đẹp, nhất là thư pháp, viết như cháu người xưa gọi là Rồng bay Phượng múa. Sao cháu không mở một cuộc triển lãm.

Nhân cười hiền.

- Ông thấy đó, tranh cháu là vẽ ngẫu hứng không theo một chủ đề nào hết. Cháu lại không chơi trong Hội Mỹ Thuật và.....cháu cũng không tên tuổi. Treo tranh triển lãm người ta cười cho thú vị mặt.

Ông cụ vỗ vai anh thân mật.

- Chưa ra trận mạc chưa biết anh tài là ai. Ông thấy tranh cháu được lắm, không để công chúng xem với “nghiep cộ” biết đâu cháu lại là một tội đồ. Ông có mấy đứa cháu làm bên ngành văn hoá, ông sẽ nhờ nó thẩm định và tổ chức cho cháu một buổi triển lãm.

Rồi ông cụ cầm bức tượng đưa lên cười.

- Vượt long môn! Chép hoá Rồng,đâu chỉ là cổ tích.

Vòng đấu thứ 23, vòng cuối của V- League. Đội đầu bảng Thăng Long gặp đội Sông Tiền, đội đứng thứ mười một trong bảng xếp hạng. Đội đang tranh chấp một suất trụ hạng với đội Sông Lô. Thực tế, Sông Tiền đã cầm chắc cái vé xuống hạng, trường hợp hi hữu thắng Thăng Long trên sân khách. Trong khi đó, Sông Lô lại gặp Đồng Tháp, đội bít cửa, nên hy vọng thắng rất cao. Nếu Sông Lô thua Đồng Tháp, Sông Tiền thắng Thăng Long, hai đội sẽ bằng điểm và Sông Tiền lách qua cánh cửa hẹp trụ hạng nhờ vào tỉ số bàn thắng thua. Nhưng lý thuyết vẫn là lý thuyết, giới hâm mộ bóng đá đã kết án tử cho Sông Tiền, khi Michel Khai HLV đội Thăng Long công bố danh sách cầu thủ trước trận đấu hai ngày với đội hình ra quân có Vua phá lưới Minh Đức: Cầu thủ chưa bao giờ ra sân mà không ghi được bàn.

Đó là chuyện của giới hâm mộ, giới “cá độ” thì lại khác. “Tin vịt” và cũng là “Tin mật”, một đường dây cá độ đã dám tuyên bố từ đây ngôi “Sao Xanh” Minh Đức sẽ “Tịt ngòi”. Họ dám cược thua mười ăn năm, một làn sóng ngầm ngầm chạy thành luồng trong máu của dân đỏ đen vì trái bóng. Dân bình luận bóng đá không tin, những người hâm mộ bóng đá không tin....tức khí thì móc “hầu bao”. Năm ăn mười cũng thật dễ chơi.

Tuy biết trận đấu không cân sức, không hấp dẫn nhưng người xem vẫn đến sân ào ào. Họ đến xem chứng kiến sự đăng quang của Thăng Long, đội đại diện cho Thành Phố và muốn tận mắt chứng kiến, thẩm định phẩm chất cầu thủ Minh Đức, người đang có tin đã bị “Mua đứt”

Trái với dư luận, trận đấu diễn ra thật hấp dẫn. Đội Sông Tiền vào sân với khí thế hùng hục,

họ đang muốn có ba điểm để trụ hạng. Chọn lối đá tấn công, đội Sông Tiền dâng cao đội hình và không biết họ có bị “Tin vịt” mà không thêm phân công người kèm “Sát thủ” Minh Đức. “Nghèo không sợ mặt” Sông Tiền đang đưa vào “Binh pháp Bạch” một chiến thuật mới.

Ngoài sân khán giả ngạc nhiên, trong sân Minh Đức còn ngạc nhiên hơn. Vậy là sao? Chơi vậy thì bẻ mặt “Siêu Sao” quá! “Ân đền oán trả” nhưng trả cái kiểu này chẳng khác nào họ bắt anh “Dựa cột” cho công chúng bắt. Một lần anh khôn khéo dẫn bóng xuống tận biên rồi tạt vào giữa khi thấy một đồng đội băng xuống, súthổng. Thái độ thẳng hậu vệ biên thấy ghét, anh có bóng mà nó chỉ tranh cho có lệ....hình như bọn này muốn chơi tao thì phải???..... Được! Tới đâu thì tới, làm thẳng cầu thủ có bóng mà không đá thì nghỉ....về quê chăn trâu. Trong pha không người kèm, Đức điên cuồng tung ra một cú sút sấm sét.

Vào!...

Dồn mặt với ông hả?

Vào!

Chỉ trong mười lăm phút, Minh Đức sút tung lưới ba bàn liền.

Ngoài sân, người hâm mộ cuồng nhiệt tung hô. Trong sân, cầu thủ Sông tiền nhìn nhau ửng rỏ. Tại nhà, tay cò mỗi chụp cái ly tán bể cái ti vi đang xem. Hấn rít lên: “Tao đập gãy chân mày, thẳng khốn!”.

Lý Nhân đã hoàn tất bức tượng “Sao nhạc Lâm Quang” anh mang đến giao hàng. Quang nhìn mà mê tít. Bức tượng rất đẹp. Tượng Lâm Quang đứng hát, một cánh tay cầm mi gơ lên cao như đón chào sự hâm mộ của khán giả, cái áo ngắn mode rất thời hếch ngược bài ra một mảng bụng, tay kia xoè ra áp lên cái bụng trần. Toàn thân vươn lên thật sống động trên nền một ngôi sao lấp lánh. Hấn đưa ngay bức tượng vào đặt giữa nhà như một bằng chứng về sự thành công của hấn trong “Nghệ thuật hát sướt”. Lý Nhân nhận tiền, nhìn hấn, nhìn bức tượng rồi cười tủm tỉm bước đi.

Anh về, vừa rẽ vào đường Nguyễn Văn Trỗi thì chuông điện thoại di động của anh reo. Anh dừng xe nghe máy.

- Alô!

- Alô! Em Minh Đức đây. Tối nay em có tổ chức Sinh Nhật mời anh đến dự.

- Sinh nhật của em hả? Mời đông không?

- Chắc cũng mấy anh em Đồng Tháp mình thôi.

- Ủ! Ở đâu?

- Sông Trăng! Tám giờ.

- Ô kê!

Nhắc tới Sông Trăng anh bỗng nhớ Lệ Minh, nhớ da diết. Từ ngày ấy, anh không có cái “Duyên” để gặp lại cô dù rất muốn. Tình yêu mà anh dành cho cô vẫn còn nguyên đó, sâu đậm và ngày sâu đậm hơn. Qua Kiều Thương, anh biết cô không gặp Lâm Quang và từ bỏ luôn cả Thời Trang Việt. Anh nghe nói cô thuê nhà trọ đâu đó ngoài Phú Nhuận, không còn ở chung với Kiều Thương, không xài di động. Lâu lâu cô điện cho Thương bằng số máy công cộng rồi hẹn đâu đó khi thì đi ăn, lúc thì đi mua sắm. Và hình như Kiều Thương cũng đánh hơi điều gì đó ...nên cứ gặng hỏi anh bằng cặp mắt nghi ngờ.

Biết cô không muốn gặp anhnhưng nghe cô cũng không yêu ai, tuy buồn vẫn mừng. Ít ra anh cũng còn cơ hội. Mấy lần anh vào trường, đi lang thang trong sân trường mong tình cờ nhìn thấy cô nhưng vẫn không gặp. Anh biết, nếu anh cố tìm thì anh sẽ tìm thấy cô, nhưng sau đó...anh sẽ nói gì? Van xin cô tha thứ hay đứng đó chờ cô đuổi đi? “Anh tàn nhẫn với em lắm! Anh ời..” suốt đời anh không bao giờ quên được lời nói đó của cô. Giờ suy nghĩ lại, anh thấy mình.... đúng là tàn nhẫn. Tại sao ngày hôm đó, sau những chuyện như vậy....tại sao anh không thể nói với cô một lời dịu ngọt, một lời xin lỗi....nhưng..cô cũng quá đáng, ..nếu không tức giận thì anh không phải là anh: Lý Nhân.

Xách một bị đồ nghề, anh định ghé đưa cho tay thợ rèn. Nhà hắt lại đóng cửa. Anh xem đồng hồ. Giờ này mà về nhà thay đồ thì ra muộn, đến thì sớm. Anh thang lang qua các cửa hàng tìm mua tặng Minh Đức món quà Sinh Nhật. Không biết sinh nhật lần này cô ấy có dự không? Không biết Minh Đức, Kiều Thương có mời cô ấy không?

Anh đến Sông Trăng. đến sớm hơn mười lăm phút. Vừa ghé vào quán anh hơi bất ngờ. Trong quán khách ủa nhau chạy ra loạn xạ, hình như trong ấy có người đánh nhau.

Lách người đi vô, Nhân hết hồn khi thấy một bọn người cầm gậy gộc vây đánh Minh Đức, Kiều Thương thì bị hai thằng nắm giữ vùng vẫy la hét. Nhân nhào vô can ra, anh xô một tên cầm gậy rồi hét lên.

- Dừng tay! Dừng tay.

Một cây gậy phang trúng lưng anh đau điếng. Hoảng loạn, anh chụp vội một cái ghế phang ngang rồi thọc tay vào túi tìm con dao. Đằng kia, bốn tên đè Minh Đức xuống, kéo căng ra.

Một tên cầm ống sắt tròn vung lên.

- Tao đập nát chân mày, đồ phản phúc.

Con dao trong tay anh bay ra cắm phập vào cánh tay hắt, chiếc gậy rơi xoảng xuống đất. Hắt rú lên.

- Đại ca ơi! Thằng này biết chơi dao.

Một tên khác nhào tới anh, một tên xông ra chop cây sắt.

Vừa tránh được chiếc gậy của tên gần anh nhất, thì cũng là lúc tên kia vung cây sắt lên cao.

Trong cơn hỗn loạn anh bỗng thấy một khuôn mặt quen.

- Bá Nhẫn!

Một lần nữa con dao anh bay ra trúng tay hắn. Hắn quay lại nhìn anh rồi bỗng hét lên.

- Dừng lại!

Một vật gì đó cứng đập mạnh vào đầu anh đau điếng, trước mắt anh mọi vật bỗng dừng tối sầm.

Anh biết mình còn sống khi cảm nhận được mình, cảm nhận được cơn đau thốc từ đầu. Trời ơi! Không lẽ mình bị mù. Mắt mở mà sao tối đen.....cổ mở to mắt ra lần nữa.... Ôi trời! Mừng quá....anh thấy mờ mờ....có cái gì đó đang che mắt anh. Anh toan lấy tay gạt nó đi nhưng không được. Tay anh bị cái gì đó cột chặt...Có một người hay một vật gì đó tựa vào ngực anh nặng nề.

- Có ai không?

Anh cố nói to nhưng sao nó thều thào, lí nhí. Một người nào đó chồm lên.

- Anh tỉnh rồi! Anh tỉnh rồi.

Giọng nói mừng rỡ pha lẫn trong tiếng sụt sùi.

- Con mắt.....con mắt không thấy gì hết.

Cái màn che được vén ra, ánh sáng tràn vào mắt choá lòa. Anh chớp mắt mấy lần và không tin vào mắt mình....em...khuôn mặt em hiện rõ thật gần, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Phải Minh không? Phải em đó không?

Cô nấc lên rồi đổ phục xuống áp mặt vào ngực anh.

- Em đây! Em là Minh đây, anh ơi!

Anh nhắm mắt lại, hốt hoảng hai hàng lệ.

Chụp citi, bác sĩ kết luận vết chấn thương đầu của anh rất nặng. Tuy không có dấu hiệu về não nhưng hợp sọ anh có vết rạn. Họ nói anh bị "long óc". Và họ cũng vô cùng kinh ngạc khi

thấy anh bình phục mau chóng. Chỉ mấy ngày mà anh đã gần như bình thường, đi lại cười đùa suốt. Họ làm sao biết, cô là liều thuốc tiên cho anh sức sống. Những ngày đầu, Lệ Minh ở hẳn với anh ngày cũng như đêm, chăm sóc cho anh. Khi anh khoẻ, cô với Tiểu Hân thay phiên nhau. Trừ những buổi phải học, còn lại cô vào bệnh viện. Không biết do làn sóng nào, gặp Lệ Minh là Tiểu Hân mê títt thò lò, mê còn hơn cả anh của nó. Chị em họ thân thiện với nhau có lúc làm anh mắc ghen. Lý Nhân là “Cục vàng” của Lý Gia, dĩ nhiên chuyện anh bị nạn, cả gia đình điều kéo lên. Hiện Nội anh, Cha, Mẹ và cả mấy người anh đều có mặt tại thành phố. Thấy anh khoẻ, họ nhường “Sân khấu” lại cho bọn trẻ. Tuy không nói, nhưng họ ngầm chấp nhận Lệ Minh sẽ là một thành viên trong gia đình. Riêng Minh Đức và Kiều Thương không đêm nào họ không có mặt tại bệnh viện. Chàng bác sĩ Bình “Phụ Khoa” thì thừa dịp này thể hiện tấm lòng, có mặt thăm anh Nhân rồi được anh Nhân biệt phái đưa cô chủ nhỏ Lý Tiểu Hân đi về.

Một lần, Lý Nhân chỉ mặt Bình nói vui.

- Ê bác sĩ “Phụ..”! Mà chỉ được phép đưa người chứ chưa được phép khám. Không có nhìn ngó lung tung như ở Windows đâu nhé.

Đức ôm bụng cười lăn. Bình đỏ mặt.

- Anh cứ vậy hoài! Em út sống không nổi.

- Mà chọn ngành gì rồi?

Bình lại đỏ mặt.

- Thì anh là tiên tri mà! Em không muốn nhưng người ta cũng đẩy em vào đó, cái số nó vậy. Kỳ rồi thực tập, làm thử cũng “Mát tay” lắm.

Lý Nhân, Minh Đức bật cười vang. Khi chỉ còn lại hai người, Lệ Minh thắc mắc. Anh kể chuyện uống cà phê Windows Minh phì cười. Cô lườm anh.

- Anh ghê lắm! Rồi đây sẽ biết tay em.

Nhân cười cầm bàn tay cô, bàn tay từng cầm con dao nhọn.

- Ai chứ em thì anh sợ! Sợ thiệt!

Minh bấu anh.

- Chọc quê em hả? Chết nè! chết nè!

Sau mỗi lời là cô bấu anh một cái rỗ đau.

Đêm nay, cũng tại bệnh viện, cũng gần ấy người, Lệ Minh, Bình, Tiểu Hân, Kiều Thương, Minh Đức. Đặc biệt! Minh Đức mang vào cho anh một tờ báo. Bài viết: **“Cái giá phải trả cho sự chân chính”**. Tuy không nói rõ tên họ nhưng người viết ngầm ám chỉ về những thế lực đen đàng sau quả bóng. Họ bình và ngầm ca ngợi sự dũng cảm của một cầu thủ không chịu bán mình và anh đã suýt phải trả giá. Họ nêu lên một vấn đề nổi cộm. Bóng đá Việt Nam sẽ đi về đâu nếu các cầu thủ không dũng cảm? và kêu gọi: “Muốn chơi đẹp, cầu thủ phải biết sống đẹp”.

Từ cái gương nêu trên họ đề ra tiêu chí: “Các huấn luyện viên, cầu thủ hãy dũng cảm tiến lên dành lấy quyền chủ động sân chơi của mình, can đảm giữ trái bóng trong chân đừng để nó chạy lòng vòng đâu đó trên những khán đài A”

Nhân xem xong nhìn Đức cười.

- Chúc mừng em!

Minh Đức nhìn Lý Nhân nghiêm trang.

- Em....em còn được như bây giờ là nhờ anh. Em muốn nói một điều, em mang ơn anh. Em vừa được tin vui! Tuy chưa công bố nhưng em đã được Quả Bóng Vàng năm nay, và...và được Heneken mời quảng cáo cùng Romadinho, Chevchenkô. Hợp đồng quảng cáo trị giá hai trăm ngàn đô la. Một lần nữa, em muốn nói lời cảm ơn anh.

Lý Nhân cười.

- Đó là Đại Hỷ! Anh mừng cho em.

Và anh nhìn Minh Đức, sắc mặt nghiêm nghị, điều ít thấy nơi anh.

- Nếu em thật lòng cảm ơn anh! Anh chỉ muốn nói với em một điều. Bây giờ em đã là siêu sao, là cầu thủ nổi tiếng. Anh chỉ nhắc em nhớ một điều, em là người Đồng Tháp. Dù vinh hay nhục, dù sống hay chết, người ta vẫn nói em là dân Đồng Tháp. Đội Đồng Tháp rớt hạng, người hâm mộ cả Tỉnh đều buồn. Là một cầu thủ, anh muốn em làm một điều gì đó trong khả năng của em, cho bóng đá Tỉnh nhà. Nơi đó đã sinh ra em, nuôi em lớn lên và thành danh như ngày hôm nay. Đừng học thói ăn cháo đá bát, ăn cơm quệt mỡ. Tất cả rồi sẽ trở thành tro bụi, chỉ có tình người là vĩnh cửu mà thôi.

Minh Đức cúi mặt, mắt chớp chớp như cố nén. Tuy không là người Đồng Tháp, Minh nghe mà còn thấy xúc động.

Không biết bao giờ, Bá Nhẫn đứng đó ngay cửa. Bá Nhẫn lên tiếng mọi người nhìn thấy đều bàng hoàng .

- Xin chào!

Thấy Bá Nhẫn, Minh Đức tái mặt. Không cần nhìn ai, Bá Nhẫn bước thẳng vào phòng chìa tay với Lý Nhân, bàn tay được quấn một lớp băng trắng.

- Biết em khỏe! Anh mừng. Mọi chuyện đều vượt qua tầm kiểm soát của anh. Đó là điều đáng tiếc, nhưng anh em mình vẫn còn bắt được tay nhau. Vui.

Một tên đàn em bước vô đặt lên giường trước mặt Lý Nhân một cái giỏ trái cây và một cuộn giấy dài. Bá Nhẫn chỉ tay vào Lê Minh.

- Em là một cô gái đáng khen, xứng đáng được anh bảo vệ. Xui! Thằng Johnny Thái thuê người hành hung em, huỷ nát mặt em. Hên! Em là người yêu của bạn anh, Lý Nhân.

Rồi Bá Nhẫn chỉ thẳng mặt Minh Đức.

- Cái “Chuyện nhỏ” của mày làm tao mất đức nửa tỷ. Nể mặt Lý Nhân, tao bỏ qua cho mày. Tao cảnh cáo mày! Sống hoặc là người cực tốt, hoặc cực xấu, lươn ươn là chết không có đất chôn. Làm ăn là phải biết trọng chữ tín. Làm người tốt hay xấu điều có cái giá của nó.

Hắn chỉ cái giỏ.

- Cái này là anh thăm em, thăm một người bạn. Còn cái này.....

Bá Nhẫn cầm cuộn giấy lên ngáp ngừng một lúc.

-...anh trả lại em chữ “Nhẫn”. Chữ “Duyên” mà anh dành cho em có lẽ anh không “Ngộ” ra được. Mỗi người chúng ta sinh ra, số phận đã cho mình một nghiệp dĩ. Cái giá mà anh em mình trả cho chữ “Duyên” hơi bị lớn. Anh thì bị thương bàn tay, mất cả đồng tiền. Em thì suýt mất mạng. Coi như từ đây anh em mình huề, không “Duyên”

Nói xong Bá Nhẫn bước đi liền.

- Anh Bá Nhẫn!

Bá Nhẫn đứng lại đó, nhưng không quay người.

- Không biết trước khi anh chưa gặp em, anh như thế nào. Nhưng hiện tại dù trả lại em, hay anh giữ lấy nó trong anh đã có chữ “Ngộ”. Điều đó tự anh biết. Anh nói đúng, mỗi người chúng ta sinh ra, số phận đã cho mình một nghiệp dĩ và số phận cũng đã cho anh gặp em vì chữ “Duyên”. Em đã trân trọng chữ bạn mà anh dành cho em, tại sao anh lại không giữ lấy chữ Nhẫn em đã tặng cho anh?

Lý Nhân cầm lấy cuộn giấy ân cần đặt vào tay Bá Nhẫn. Không nói một lời, Bá Nhẫn cầm lấy rồi đi ra. Hai tên đàn em đi theo, trước khi đi chúng còn ngoái lại nhìn Lý Nhân rồi quay bước.

Thầy Lê Phong, Bạch Vân tới thăm. Lê Phong thì không ngạc nhiên khi trông thấy Lê Minh, nhưng Bạch Vân thì khác. Cô ngờ ngợ khi thấy Lê Minh hiện diện tại đây bên giường bệnh Lý Nhân.

Thầy trò họ gặp nhau hỏi thăm, bàn chuyện phiếm rồi cười vui hỉ hả. Khi ra về Bạch Vân bỗng nhìn Lê Minh rồi nói.

- Lý do vì sao lần đó em không diễn?

Lê Minh nhìn Lý Nhân rồi cười.

- Lần đó em bị “lên máu” đột ngột nên không dự diễn được.

- Không biết chuyện gì mà Johnny Thái gởi lời qua chị nói là ông ta xin lỗi em, thành thật xin lỗi! Chị đang có một Show, chị nghĩ em nên tham gia diễn. Em là một người mẫu đầy triển vọng, bỏ nghề thì quá uổng.

Lê Minh lại nhìn Lý Nhân rồi cười.

- Em đã có đủ, quá đủ, điều mà em mong muốn. Em không ham gì nữa chị ạ.

Bạch Vân lẳng lặng không nói lời nào. Cô chào Lý Nhân rồi ra về với Lê Phong. Cô bước ra khỏi bệnh viện ngược mắt nhìn lên bầu trời, trời đêm đầy sao. Không muốn so sánh nhưng lòng cô cứ tự hỏi...Cố ấy! Cố ấy có cái gì hơn mình kia chứ???.....

Lâm Quang làm một tiệc linh đình tại ngôi biệt thự của hấn ăn mừng, mừng tượng của hấn. Khách mời là dân “Nghệ Ca Hát Sướng”, toàn là những ngôi sao có hạng trong thành phố. Có một số “fan” hâm mộ có máu mặt, và có cả những nhà nghệ sĩ chân chính có tên tuổi. Trong danh sách khách mời còn có cả Lý Nhân.

Lý Nhân hỏi Lệ Minh.

- Mình đi dự không?

- Không!

- Tại sao?

- Dùdù anh ấy có biến....cớ nào đi nữa, em cũng đã có một thời là người yêu của anh ấy và cũng đã từng yêu anh ấy. Cả hai chúng ta cùng xuất hiện, điều đó tàn nhẫn lắm.

- Vì sao em biết hấn biến thái?

- Vì....khi em yêu anh, có thể chết vì anh, em sáng suốt ra nhận biết mọi điều.

Anh vòng tay ôm cô vào lòng, “báu vật” mà có lúc anh ngỡ không thuộc về mình.

Trong đêm mừng liên hoan đó, không biết ai là người nhìn ra “Điều đó” trên bức tượng và họ rỉ tai nhau. “Điều đó” lan nhanh trong họ và nghe “Điều đó” đó có người cười ha hả, có người thì tím mặt. Rồi cũng có kẻ nói đến tai Lâm Quang, hấn học lên chạy lại nhìn bức tượng, mặt tím ngắt. Chỗ bàn tay đặt áp lên bụng, cái rún lồi ra giữa hai ngón tay dị thường. Họ nói đó không phải là cái rốn mà đó là cái hậu môn. Nữ ca sĩ thì khoe rốn, còn hấn thì khoe cái hậu môn, cái mà nhờ nó hấn nổi danh. Càng nhìn, hấn càng sôi máu.....thằng khốn Lý Nhân chơi hấn thiệt. Rõ ràng.....rõ ràng thiên hạ không nói ngoa. Nó!.... Nó cuốn mất con “ghệ” của mình, mình có thể bỏ qua, nó...nó ăn tiền mình vậy mà nó còn chơi mình. Nó...nó đúng là thằng khốn. Thù này quyết không đội trời chung.

Thay vì là đêm mừng tượng, hấn biến nó thành đêm đập tượng. Lâm Quang điên dại lấy cái búa bửa lên tượng mình những nhát búa đích đáng. Hấn bửa tượng hấn nhưng miệng luôn chửi Lý Nhân. Mấy thằng “Sao” như hấn thì vỗ tay hoan hô, cổ vũ cuồng nhiệt. Những người không cùng giới thì lặng lẽ ra về. Họ về trong nụ cười nhiều ẩn ý, trong nỗi suy tư.

Dưới sự động viên của ông cụ, Lý Nhân quyết định làm một cuộc triển lãm Tranh, Tượng và Thư Pháp. Đứa cháu mà ông cụ nói với anh đó là một cán bộ cấp cao trong Sở Văn Hoá Thành Phố. Ông ta điện cho anh, cùng mấy danh hoạ nổi tiếng ra thăm phòng tranh của anh. Trong đó có Lê Phong. Khi tận mắt nhìn thấy phòng tranh của đứa học trò mình, Lê Phong không còn lạ khi ngày xưa anh từ chối không làm quản lý xưởng cho ông.

Lê Phong chúc mừng anh.

- Thầy rất hạnh diện vì em.

- Không có danh sư thì làm sao có trò giỏi. Tất cả em học từ thầy mà ra.

Lê Phong ngậm ngùi.

- Có những điều em học thầy và có những điều em không học thầy. Ở em, có vài điều..... đáng để thầy suy nghĩ. Tiếc! Chuyện em chửi nhau với Johnny Thái thầy biết hơi muộn. Người xưa có nói: “Sóng Trường Giang, lớp sau cao hơn lớp trước”. Hôm nay thầy thật sự hiểu được câu nói đó.

Không tên tuổi, không từng được biết đến nhưng phòng triển lãm vừa mở cửa khách đến ào ào. Khách đa số là ca sĩ, nghệ sĩ, nhất là những người từng dự đêm “Đập Tượng” tại nhà Lâm Quang. Họ đến xem tranh và cố ý xem luôn Hoạ Sĩ Lý Nhân, người làm “Sao Nhạc” Lâm Quang nổi diên.

Lệ Minh, Tiểu Hân, Kiều Thương, ba cô gái đẹp thướt tha trong cái áo dài trang nhã làm lễ tân phòng tranh của anh. Ông cụ cũng có mặt cùng hai đứa cháu đang ngồi uống trà với Nội và Cha anh trên một bàn bài ở góc sân. Khi thấy cha anh, ông cụ vỗ vai anh cười: “Phật và Chúa! Em và Cha! Con đúng là một nghệ sĩ”. Anh nhìn ông cụ và chột hiếu.... Ông cụ quả thật tinh mắt.

Khách đa số chỉ tới xem. Tranh tuy đẹp nhưng giá quá cao. Với một hoạ sĩ chưa có tên tuổi như anh mà giá trung bình mỗi bức tranh là 500 đô thì không ai với nổi. Và đó cũng là dụng ý của Lý Nhân. Anh chỉ muốn giới thiệu tranh cho công chúng xem chứ không muốn bán.

Lâm Quang xuất hiện, điều đó nằm ngoài dự tính của Lý Nhân và của cả Lệ Minh. Hắn chơi nguyên một bộ vét trắng, mắt kính đen, đội cái mũ phớt đen, bên hắn lúc nào cũng kè kè hai tay vệ sĩ. Hắn bước vào phòng tranh mặt bơ bơ như tại đây hắn không quen ai.

- Ai bán tranh?

Lý Nhân nhìn Lệ Minh, Lệ Minh nhìn Lý Nhân. Rồi không hẹn cả hai đồng bước ra. Lệ Minh nắm chặt tay Lý Nhân.

- Anh xem hay mua tranh?

- Cả hai.

- Mời anh xem.

- Khởi cần, nhìn thấy rồi.
- Anh muốn mua bức nào?
- Mua hết.

Nghe hẳn nói một câu, cả phòng tranh rúng động. Người bán lẫn người xem ai đều tròn mắt kinh ngạc.

- Ở đây có hai loại hình nghệ thuật, Tranh và Thư Pháp.
- Cái gì mà vẽ viết trên giấy, trên vải là mua hết.

Lý Nhân nhìn hẳn lạ lẫm, cảnh giác.

- Anh mua làm gì một số lượng lớn thế này?
- Nếu bán thì đừng thắc mắc. Cứ đếm tranh tính tiền, bao nhiêu tôi trả.

Tiểu Hân tròn mắt nhìn hẳn.... rồi cười vui vẻ.

- Thưa ông! Tôi sẽ làm ngay theo yêu cầu của ông.

Trong khi Lý Nhân, Lê Minh rối bù chưa hiểu dụng ý của Lâm Quang là gì thì Tiểu Hân đã lôi cái danh mục Tranh, Thư Pháp được đánh vi tính có cộng tổng tiền ra ngay.

- Thưa Ông! Phòng tranh vừa mở cửa chưa bán bức nào. Tổng cộng số Tranh và Thư Pháp là một trăm ba mươi bức. Tổng số tiền là 56.300 USD.

Hắn nhìn Lý Nhân, Lê Minh rồi quay bảo Tiểu Hân.

- Tháo xuống đem chất ra sân cho tôi. Thứ nào để theo thứ đó.

Hắn móc ra một sấp đô la đếm, rồi xìa cho Tiểu Hân đúng số tiền.

- Thưa ông! Ông cứ cho địa chỉ, chúng ta sẽ có xe giao tranh đến tận nhà cho ông.
- Khởi! Tôi có xe.

Hắn đứng đó, bơ bơ tự cao tự đại trước mọi ánh nhìn. Lý Nhân nhìn hẳn, rồi nhìn Lê Minh. Hiểu ánh nhìn của anh, cô lắc đầu nhè nhẹ.

Lâm Quang chỉ bức tranh lớn treo ngay sau bàn Lễ Tân, bức tranh vẽ Lê Minh trong quán cà phê Vạn Lý. Bức tranh có dán chữ “Không Bán”.

- Tôi mua luôn bức này.
- Anh không đọc dòng chữ “Không Bán” đó sao?
- Cứ cho giá, tôi mua!
- Đó là người con gái tôi yêu!
- Giá bao nhiêu cũng mua!
- Anh không biết sao? Có những cái, tiền không mua được, chẳng hạn: Tình yêu!

Sau cái kính đen không biết hẳn nghĩ gì nhưng mép môi hẳn giựt giựt.

Tranh, Thư Pháp nhanh chóng được hạ xuống đưa ra sân theo yêu cầu của khách hàng. Thư pháp ít hơn, năm chữ: Nhân, Lễ. Nghĩa, Trí, Tính được đưa ra cuối cùng.

Lâm Quang bỗng nhìn Lý Nhân cười khan rồi hần khệnh khạng bước ra sân. Hần co chân dẫm lên một bức tranh rồi co chân đá thốc một cái. Tim Lý Nhân thót lại, cái đá của hắn như trúng tim anh, đau nhói. Tiện tay, hắn vớ lấy chữ Lẽ xé toạt một cái làm hai mảnh.

Nhân nhào tới.

- Mày!..... Mày đúng là cái đồ biến thái. Tranh tao không bán cho cái thứ biến thái như mày!

Hắn lấy chữ Nhân cầm phe phẩy trên tay nhìn anh bằng ánh mắt nanh độc.

- Cái này tao mua rồi, trả tiền rồi. Tao muốn làm gì là quyền của tao. Mày xót hả? Muốn thì mua lại đi....

Hắn cười, giọng cười the thé điên dại.

- Mà tao không cần tiền, tao bán làm gì.....Nhân hả? Tao đốt chết mày luôn.

Hắn móc ra cái quẹt Zippo bật lửa nhấp nha nhấp nhử trên gan anh. Nhân điên lên nhào tới chụp con dao rọc giấy để trên bàn. Mắt anh long lên hùng hục.

- Mày đốt, là tao giết mày!

Quá rành tài phóng dao của anh, Lê Minh ôm cứng tay anh.

- Đừng! Đừng anh ơi. Nhìn em nè, bỏ qua đi anh.

Lâm Quang đâu có sợ gì Lý Nhân, hắn có hai tay vệ sĩ mà. Thấy Lý Nhân tức điên, hắn há hê và càng làm tợn.

- Chỉ cần vài xu lẻ, tao đốt chết mày! Đốt chết mày!

Hắn nhảy tung tung, bật lửa. Càng khoái chí, hắn càng đồng đánh như một ả đàn bà. Nhân bậm môi người run, lấy bẫy. Lê Minh ôm cứng lấy anh, khóc nức lên.

- Anh! Anh!.... Bình tĩnh đi anh!

Từ lúc Lâm Quang bước vào phòng tranh, hô một tiếng mua cả phòng tranh, ông cụ đã lưu tâm đến hắn. Ông hỏi đứa cháu đi theo mình và biết được hắn là ai. Khi hắn “khùng lên” ông càng nhận rõ ra cái điều mà ngày xưa Bác từng hay nói: “Vì sự nghiệp mười năm trồng cây, vì sự nghiệp trăm năm trồng người”. Mấy năm qua lớp người như ông chỉ chú trọng đến việc phát triển và làm giàu đất nước, đầu tư phát triển kinh tế mà ...Thiếu quan tâm để mắt đến việc “Trồng Người”. Ngành văn hoá không phát huy hết chức năng đã được giao, không đào tạo, giáo dục được một lớp trẻ có một nhận thức đúng đắn về đạo đức và nhân cách sống. Nếu có “Tài” mà không “Đức”, chỉ là đồ vô dụng mà thôi. Bác đã từng nói như vậy. Nếu để cho lớp trẻ ngày hôm nay như vậy, đó là lỗi của ông, của những người đang nắm giữ xây dựng đất nước này. Điều đó không thể đổ lỗi cho bất cứ ai. “Con cái hư hỏng, lỗi do cha mẹ thiếu quan tâm”. Người xưa đã từng nói như vậy. Lớp trẻ sau này, nhất là những đứa trẻ “Nổi tiếng” trong bất kỳ lãnh vực nào, nó phải là “Tinh Hoa” của đất nước, phải là “Tinh Túy” của dân tộc. Nó phải xứng

đáng là người đại diện cho lớp trẻ, phải là một tấm gương tốt cho thế hệ sau noi theo. Để xã hội lẫn lộn giữa cái “Tinh hoa” và “Rác rưởi”, đó là lỗi của những người như ông.

Một bàn tay đặt lên vai anh ấp áp.

- Bình tĩnh đi cháu! Có ông ở đây sẽ không có chuyện gì hết!

Anh nhìn ông cụ, ánh mắt ông bình tĩnh lạ thường. Ánh mắt đó... đầy uy lực làm anh yên tâm, dần lòng tin tưởng. Hai đứa cháu ông cụ bước ra giật tờ giấy trên tay Lâm Quang dập lửa. Đang hả hê, bị người phá đám Quang xông tới làm dữ.

- Mày lấy quyền gì mà ngăn tao! Đồ khốn! Đồ khốn!

Một người chop tay Lâm Quang khoá lại. Một tay vệ sĩ của hắn xông lên.

- Bọn mày đứng yên!

Nhưng tay vệ sĩ lầm lì tung ra nắm đấm hồng giải vây, bảo vệ thân chủ của mình. Người cháu của ông cụ vào cuộc ngay, tên vệ sĩ còn lại nhập vô. Cả bốn người quần nhau trên sân. Tự dưng, khán giả được xem không một màn đánh đấm, đánh đấm thứ thiệt của những võ sĩ thứ thiệt. Quang thoát được nhảy cồng cồng như một thằng điên.

- Giết nó! Giết nó!

Và võ sĩ thứ thiệt thuộc về hai đứa cháu ông cụ. Khán giả không được xem lâu chỉ vài đường quyền, vài thế cước, hai tên vệ sĩ của Lâm Quang nốc ao nằm dài. Lâm Quang chửi sa sả vào mặt hai tay vệ sĩ.

- Bọn mày chỉ là đồ bị thịt, đồ gà trống thiến. Mới có mấy cái mà bị người ta đánh nằm dài mà khoe khoang đai đen với đai trắng.

Vừa lúc đó, tiếng còi cảnh sát hú vang trời. Chạy ập vào sân là hai chiếc xe mô tô của cảnh sát 113, rồi liền theo sau là hai chiếc nữa, hai chiếc nữa. Một nửa tiểu đội lực lượng cơ động có mặt tại hiện trường. Đại tá Trần Lê Quân phụ trách lực lượng 113 thành phố bước xuống xe đi vào. Thấy cảnh sát 113 đến, tất cả im re.

Bỗng dưng Lâm Quang nhảy lên đồng hồ chỉ chỗ hai người cháu ông cụ.

- Chúng đánh người! chúng đánh người! Hành hung!

Đại Tá Quân nhìn hiện trường rồi đảo mắt nhìn quanh.

- Ở đây ai điện 113?

Một đứa cháu ông cụ bước ra.

- Ông cụ nhà tôi điện.

Đại Tá Quân nhìn anh chàng mà lòng cứ thắc mắc. Dích thân Sếp Giám đốc Sở điện thoại cho ông điều quân 113 tới đây. Ông trả lời là sẽ cho lính đi ngay, nhưng sếp buộc phải dích thân ông đi.

- Ông cụ nhà anh đâu?

- Ông cụ đang đứng phía trong.

Đại tá Quân bước vô, vừa gặp mặt ông cụ là tác phong ngành như một bản năng giật cánh tay phải ông đưa lên. Ông cụ chụp cánh tay ông, nháy mắt.

- Chào đại tá! Tôi là người điện thoại gọi 113.

Ông cụ nói vất tắt vài lời rồi bước vô. Đại tá Quân bước ra sân, chỉ đạo lính.

- Lập biên bản kiểm kê toàn bộ số Tranh, Thư Pháp. Ghi rõ cái nào còn, cái nào bị xé, đốt.

Rồi cho tác giả treo trở lại cho công chúng xem mà không được bán. Mời tất cả về đồn Công An làm việc.

Lâm Quang lại loi choi nhảy đồng lên.

- Tôi làm gì mà mời tôi về Công An, tôi mắc tội gì? Họ... họ đánh tôi, đánh người của tôi, sao không bắt họ mà lại bắt tôi? Đồ tôi mua, tôi làm gì tôi làm, tôi muốn đốt, muốn xé là quyền của tôi, tôi làm gì có tội?

Đại tá Quân nhìn hẩn.

- Tôi lặp lại một lần nữa, tôi chỉ mời anh. Nếu anh muốn bắt, tôi bắt anh liền.

Lâm Quang chỉ tay vào ngực mình.

- Anh có biết tôi là ai không?

Đại tá Quân nhìn hẩn.

- Mày là thằng nào tao cũng mời tuốt luốt hết! Gây rối trật tự công cộng, đánh nhau, là tao mời. Mời không đi tao bắt. Bây giờ mày muốn mời hay muốn bắt?

Khi lực lượng Công An đi, Lý Nhân quay nhìn ông cụ.

- Ông ơi! Con không muốn bán tranh nữa, con sẵn sàng trả lại tiền

Ông cụ vỗ vai anh.

- Tranh của con xứng đáng cho công chúng xem! Con sáng tác làm gì nếu mục đích không phải vì nhân loại. Hãy để công chúng xem và thẩm định.

Đến giờ Minh mới hoàn hồn. Vẫn nắm tay anh, cô nói.

- Nghe lời cụ đi anh! Cụ là người lớn, người lớn anh biết không! Người lớn lúc nào cũng sáng suốt, kinh nghiệm và từng trải hơn mình.

Minh nhìn anh nói và đặt biệt nhấn mạnh hai từ “người lớn” như ám chỉ một điều gì đó. Lý Nhân nhìn cô ...và hiểu, anh làm thinh.

Ông cụ xoa đầu cô.

- “Trung hậu đảm đang”! Con đúng là một phụ nữ Việt Nam.

Cô nhìn cụ cười, ánh mắt sáng lên rạng rỡ. Rồi cô trùi mền nắm bàn tay anh, tựa đầu vào vai anh, người đàn ông mà cô yêu, yêu say đắm. Khi tận mắt chứng kiến sự biến thái của Lâm Quang đến giờ Minh vẫn còn rùng mình. Anh ta sống như vậy vì điều gì? Để được gì?

Cô thấy mình thanh thản hạnh phúc bên anh, thấy mình vẫn còn là chính mình.

“Chữ Nhân giá đáng ngàn Vàng”

Đó là cái tit lớn trên các tờ báo và các quầy báo hết sạch các loại báo khi chỉ mới tám giờ. “Sao Nhạc” Lâm Quang chơi ngông làm xôn xao người dân thành phố. Từ quán nhậu cho đến cà phê đâu đâu cũng nghe người ta họ kháo nhau chuyện đó, chuyện Lâm Quang bỏ 56.300 đô để đốt cháy chữ Nhân.

Bỗng nhiên phòng tranh Lý Nhân trở thành một hiện tượng. Ngày cũng như đêm, phòng tranh mở cửa là có người đến xem. Họ tò mò xem tranh Lý Nhân vẽ gì Lâm Quang mua đốt. Lại là một vụ “Áp Phê Ngược”, vô hình chung Lâm Quang lấy thân mình “lăng xê” Lý Nhân lên tận trời xanh. Ai bước vô phòng tranh Lý Nhân, xem, bước ra điều nói một câu: “Lâm Quang Điên.”

Lần đầu tiên, Sở Văn Hoá Thành Phố vung tay nhưng không đánh khẽ. Họ thẳng tay, Lâm Quang lộn nhào, lộn nhào từ trên chiếc ghế hắt đang ngồi xuống mặt thảm khi đọc tin. Là người làm trong ngành văn hoá, nhưng hành vi tư cách không có văn hoá, không biết trân trọng những tác phẩm văn hoá. Sở Văn Hoá Thành Phố tuyên bố thu hồi giấy phép kinh doanh ca hát đối với Lâm Quang và cấm ca hát sân khấu nhạc vĩnh viễn trên địa bàn thành phố. Toàn bộ sổ Tranh, Thư Pháp mà Lâm Quang đã mua cũng bị tước quyền sở hữu. Sổ Tranh, Thư Pháp nói trên được sung vào công quỹ và được lưu giữ trong bảo tàng Mỹ Thuật Thành Phố

Đúng là một tin rúng động làm xôn xao giới “Nghệp Ca Hát Sướng”. Một dấu hiệu nghiêm khắc loé lên từ những người làm công tác quản lý của ngành văn hoá Thành Phố. Những ngôi sao “ngông ngông” đi không chạm đất, người không ra người ngợm không ra ngợm hãy dè chừng.....Bây giờ họ “Nói là Làm” đấy!

Đội Đồng Tháp rớt hạng. Vì cuộc sống, một số cầu thủ trụ cột Đồng Tháp lại muốn ra đi. Huấn luyện Tiến từ chức, huấn luyện viên đội tuyển trẻ Thành lên thay. Đã làm cái nghề huấn luyện viên thì có thằng nào không ham, không mê cái chức huấn luyện viên trưởng của đội tuyển Tỉnh, một chức danh cao quý, danh giá nhất của nghề. Chỉ có làm Huấn luyện viên trưởng của đội tuyển Tỉnh mới có mặt trong V- League, mới tự giới thiệu mình trước khán giả toàn quốc.

Xuất thân từ một giáo viên dạy thể dục, ông đến với nghề bằng chính cái tên của mình

“Thành”. Và có lẽ vì điều đó mà ghét “Sống Dối”, một nguyên nhân khiến ông ngồi lì mãi ở cái chức huấn luyện viên đội trẻ. Qua tay ông, biết bao lớp cầu thủ trẻ Đồng Tháp nổi danh ra đi, tiến lên phía trước còn ông thì mãi ngồi lì đó.

Giờ cái điều mà ông mơ ước đã đến với ông, nhưng gia tài của ông là một đội quân rệu rã, một đội tuyển chỉ dự đấu giải hạng nhất. Khi nhận chức, ông hợp ngay đội quân của ông tuyên bố.

- Câu đầu tiên mà tôi muốn nói với các anh, tôi sẽ không nói bất cứ câu nào, lời nào về những nguyên nhân mà chúng ta rớt hạng. Tôi cũng sẽ không hứa bất cứ điều gì cho tương lai sắp tới. Tôi muốn nói với các anh một điều. Chúng ta là con dân Đồng Tháp, chúng ta là cầu thủ, chúng ta sống và có trách nhiệm trước tấm lòng hâm mộ của khán giả Đồng Tháp. Đã một thời chúng ta là niềm tự hào của người dân Đồng Tháp, tự hào là cái “Nôi” bóng đá của đồng bằng Sông Cửu Long. Hiện tại, bây giờ, chúng ta chỉ có một con đường duy nhất: Đoàn kết, Đoàn kết! Tiến lên. Tôi cũng sẽ không hờn trách bất cứ điều gì nếu....nếu vì nguyên nhân gì đó các anh muốn ra đi. Tôi chỉ biết một điều, tôi sẽ làm hết sức mình, vì một điều đơn giản, tôi là dân Đồng Tháp.

Đó là những lời thật nhất của ông và cầu thủ những người từng được ông đào tạo, dẫn dắt từ lúc chập chững vào nghềngồi đó lắng nghe và có đứa khóc.

Hiện tại ông kiên trì tập luyện các cầu thủ của mình, dù “Riệu” nhưng ông đã nắm được trong tay mình cái chìa khoá lên “Dây cốt”. Đó là tấm lòng của ông đối với nghề, đối với Quê Hương.

“Sao Xanh” Minh Đức đến tận sân vận động tìm ông. Thấy Đức các cầu thủ trẻ chạy ủa đến mừng. Họ chào hỏi mừng vui ríu rít. Ông đứng đó nhìn. Nói cho cùng tuy mang nhiều tai tiếng nhưng nó vẫn là một thằng tốt và nó cũng là thằng làm ông đau nhất....vì một lẽ thường tình, ngày xưa nó là thằng ông ưng ý nhất.

Rồi Đức cũng tiến tới chỗ ông.

- Em chào Sếp!

- Không dám! Tôi làm gì có tư cách làm sếp một ngôi sao như anh.

- Với Sếp, lòng em lúc nào cũng nghĩ sếp là sếp của em, là thầy của em. Hôm nay em đến đây chỉ xin sếp một điều. Biết sếp lên cầm quân, em xin về đầu quân với sếp, xin được làm học trò dưới trướng của thầy.

Cái đó như đùa! Không chỉ ông mà tất cả các cầu thủ khác cũng đều không tin.

- Cậu khéo đùa! Một ngôi sao như cậu mà chấp nhận đá giải hạng nhất? Mà cậu có muốn thì chắc gì thiên hạ đã cho cậu đá, và....trong lúc này, Tỉnh cũng không đủ tiền để chuyển nhượng một cầu thủ như cậu.

Minh Đức cười thật hiền.

- Thầy đừng lo! Mọi chuyện em tự thu xếp xong.

Nhìn nó, nhìn cái mặt nó có cái gì đó rất tha thiết, rất thật. Ông bóp tay nó.

- Có thật không?

- Ngày xưa không có thầy em sẽ không là gì hết. Với thầy, em muốn chuộc lại cái lỗi mà ngày xưa em đã gây ra. Em là học trò của thầy, là con dân của Đồng Tháp.

Tự dưng ông Thành chảy nước mắt.

Hai thầy trò họ đứng đó ôm nhau lặng lẽ giữa sân bóng trong một buổi chiều vàng. Các cầu thủ khác..... đứng đó im lặng chứng kiến....mắt người nào cũng ươn ướt và sáng lên niềm vui. Ông Thành vỗ vỗ vai cậu học trò.

- Điều gì khiến em làm thế?

- Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Em đã có điều mà em muốn, vàvà em cũng đủ khôn để biết mình làm gì, sống như thế nào.

Chuyện Minh Đức tự “Chuộc” mình là cả một vấn đề. Sau khi đạt Quả Bóng Vàng, Minh Đức dự chương trình quảng cáo của Henneken và nhận được hai trăm ngàn như đã hợp đồng. Số tiền đó được chuyển về Câu Lạc Bộ Thăng Long đơn vị chủ quản của anh. Đức lên gặp trực tiếp ông Nguyễn Duy giám đốc Câu lạc bộ và xin được chuyển về đá cho đội Đồng Tháp dù chỉ là giải hạng nhất. Anh tuyên bố sẽ không lấy bất cứ đồng nào trong số tiền quảng cáo đó và tha thiết mong ông Duy cho phép anh đi. Thoạt tiên Ông Duy ngạc nhiên, ngạc nhiên cực độ. Nhưng khi nghe anh nói, anh trình bày ông dần dần hiểu ra....nhưng Michel Khai thì không chịu hiểu. Michel Khai kiên quyết không cho anh đi dù bất cứ giá nào. Với Michel Khai, Minh Đức là một “Cậu bé vàng”, là một phát hiện tuyệt vời của ông ta.

Trong căn phòng chỉ có hai người, ông Duy phải nói hết lời.

- Tôi cũng như anh, tôi cũng đâu có muốn. Để Minh Đức đi là một mất mát của câu Lạc Bộ chúng ta. Nhưng....chúng ta đang ở trong cái thế muốn nói không cũng không được. Người Việt Nam sống rất trọng chuyện “Tình Lý”. Sống cư xử phải biết trong Lý có Tình và trong Tình phải có Lý. Thăng bé đó đang muốn làm một việc vì “Nghĩa”, chúng ta nói không là chúng ta “Bất Nghĩa”. Đã bất nghĩa thì không thể tồn tại. Trước sau gì rồi Báo, Đài cũng biết được chuyện và họ cũng sẵn sàng gây sức ép với chúng ta, nếu chúng ta nói không. Đã biết trước như vậy tại sao chúng ta không để cho họ khen chúng ta thay vì để họ chê. Bản thân tôi, tôi đồng ý cho Minh Đức đi. Cầu thủ bây giờ có mấy người hiểu thông suốt cái chuyện tình lý như nó. Nó xứng đáng là “Quả Bóng Vàng” của năm. Tôi quyết định lấy lại đúng một tỷ rưỡi, tổng số tiền mà chúng ta đã bỏ ra để làm cuộc thương lượng chuyển nhượng Minh Đức năm đó. Còn dư bao nhiêu chuyển về Đồng Tháp cho Minh Đức, cậu ta xứng đáng được hưởng điều đó. Ham lợi trên

một việc nghĩa cũng là “Bất Nghĩa”.

Michel Khai lâu bầu.

- Đất nước mà tôi đang sống, người ta chỉ biết sống và tuân thủ Pháp Luật, mọi chuyện điều vì chữ Lý. Muốn về Đồng Tháp hết hợp đồng tôi cho đi. Chuyển nhượng, cỡ như nó phải năm tỷ tôi mới nhả. Mọi thứ, mọi chuyện đều được quy đổi bằng tiền và văn bản. Nhưng thôi!.....Anh nói phải tôi nghe!

Đúng như ông Nguyễn Duy nói, tin Minh Đức tự “Chuộc” mình về với Đồng Tháp loan ra như một quả bom tấn, nổ tung ra tất cả những từ ngữ tốt đẹp mà Tiếng Việt có. Không có tờ báo nào không đưa tin và cũng không có người hâm mộ bóng đá nào không bàn tán. Đó là một sự kiện lớn, hy hữu.

Buổi chiều. Mặt trời xuống thấp là đà trên ngọn cây, chiếu những tia nắng yếu ớt, vàng vọt, lấp lánh trên mặt nước Sông Tiền. Gió sông thổi nhẹ nhẹ, từng con sóng nhỏ đuổi nhau chạy đi, chạy đi làm cả mặt sông bao la loang loáng ánh lên như được dát vàng. Trên Sông, chiếc du thuyền nhỏ của “Lý Gia” chạy chậm chậm, trên mũi của nó là một cabin trang nhã lịch sự. Hiện trong đó có ba người đang ngồi. Một chàng trai trẻ đang đối ẩm với một cụ già. Một cô gái tuyệt đẹp ngồi đó rót rượu cho họ uống.

Họ ngồi đó, chàng trai chăm chú lắng nghe ông cụ nói....rồi có lúc chàng trai sôi nổi bài tỏ, mặt sáng lên tràn trề niềm tin....rồi có lúc, họ, một già một trẻ, bật cười ha hả, tiếng cười sảng khoái, lan rộng trên sông. Cô gái chăm chú lắng nghe họ nói, lâu lâu cô cầm chai rượu rót đầy hai cái ly, nhìn họ bằng ánh mắt tươi vui. Với ông cụ, ánh mắt cô thân thiện, thán phục. Còn với chàng trai....trong mắt cô là cả một trời yêu, say đắm, nồng nàn. Nhìn đôi mắt cô, người ta cảm nhận được tấm chân tình của cô, cảm nhận tình yêu sâu thẳm trong cô, và ...nhận biết ..cô dám chết vì chàng trai đang ngồi trước mặt mình.

Không ai tin nhưng chàng trai tin. Vì chàng trai đó là Lý Nhân. Họ ba người: Lý Nhân, ông cụ đang sở hữu tượng “Chép hoá Rồng”, và người đẹp Lệ Minh.

Hoàng hôn buông xuống, bóng đêm chưa kịp tràn về thì “Ông Trăng” đã nhiệt tình trải xuống mặt sông một tấm thảm trắng, sáng bàng bạc.

Chậm chậm. chiếc du thuyền ngược dòng lướt đi, lướt đi trên cái nền sáng trắng lung linh huyền ảo.....

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>